

ဆူးခတ်မန်း

ပုံပြင်ထဲက မင်းသားလေး

အပိုင်း(၁)

"မေမေ ပုံပြင်ထဲက မင်းသားလေးက အပြင်မှာ တကယ်ရှိလားဟင်"

ပုံပြင်ဖတ်ပြပြီးတိုင်း သမီးလေး မေးနေကျမေးခွန်း။ မြိုင်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးလိုက်ရင်း

"ရှိတာပေါ့ သမီးလေးရဲ့ သမီးလေး ဒုက္ခရောက်ရင် မင်းသားလေးက လာကယ်ပေးမှာ သိလား"

"မင်းသားလေးက အခု ဘယ်မှာလဲမေမေ"

ဒီမေးခွန်းကလည်း ဖြေနေကျမို့ မြိုင်အတွက် အဖြေမခက်ပါ။ ပါးဖောင်းဖောင်းလေးနှင့် ချစ်စဖွယ် ကောင်းလွန်းလှသော သမီးလေးကို မြတ်နိုးမဝစွာ ငုံ့နမ်းလိုက်ပြီး

"ဟောဟို ... မဟာမြိုင်တောထဲမှာ ရှိတယ်သမီးရဲ့"

သမီးလေးရဲ့ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးက ချောင်းတစ်ဖက်က တောအုပ်လေးဆီသို့ စူးစမ်းသလိုနှင့် ရောက်သွားသည်။ စိမ်းညိုနေသည့်တောလေးကို မျက်မှောင်လေးကြုတ်လျက် စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသော သမီးလေးကြောင့် မြိုင်ပြုံးမိပြန်ရင်း ...

"မင်းသားလေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့လား ..."

"ဟုတ်မေမေ"

"သမီးလေးကြီးလာရင် မင်းသားလေးနဲ့ တွေ့ရမှာပါနော် အခုမင်းသားလေးက သမီးလေးကို လိမ်လိမ်မာမာနေဖို့ မေမေ့ကို မှာထားတယ်"

"သမီးလိမ္မာတယ်ဆို သမီးကြီးတဲ့အခါကျရင် မင်းသားလေးက လာခေါ်မှာပေါ့နော် မေမေ"

မျက်လုံးလေးမော့လျက် မေးလာသော သမီးလေးကို မြင် ချစ်မဝစွာ ထွေးပွေ့ထားမိပြီး

"မင်းသားလေး လာခေါ်ရင် သမီးက လိုက်သွားမှာပေါ့ ဟုတ်လား"

"အင်းပေါ့မေမေရဲ့သမီးက မင်းသားလေးကို ချစ်တယ် "

"ဟင် ... ဒါဆို မေမေ့ကိုတော့ မချစ်ဘူးပေါ့ မင်းသားလေးလာခေါ်ရင် မေမေ့ကို ထားခဲ့မယ်ပေါ့လေ မေမေတော့ ငိုရတော့မှာပဲ "

ဒီလိုဆိုတော့ သမီးလေးခမျာ သူမရင်ခွင်ထဲတွင် ခဏငြိမ်သွားရှာသည်။ ပြီးမှ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေး ထော်ကာထော်ကာနှင့်

"မေမေ့ကို ချစ်တာပေါ့ မေမေ့ကို ထားခဲ့ပါဘူး"

"ဒါဆို မင်းသားလေးနောက် မလိုက်တော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား"

"မေမေနဲ့အတူတူ မင်းသားလေးနောက် လိုက်သွားမှာပေါ့"

"ကြည့်စမ်း လူလည်မလေး"

သမီးလေးကို အူယားစွာဖြင့် သူမပွေ့ဖက်လိုက်တော့ သမီးလေးက တခစ်ခစ်နှင့် ရယ်မောနေတော့သည်။ ထို့နောက် မြက်ခင်းပြင်ကြီးပေါ်တွင် ကလေးပီပီ ပြေးလွှားကစားနေပြန်သည်။ ဂါဝန်ဖားဖားလေးနှင့် ချစ်စဖွယ် သမီးငယ်လေးကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း မြင် ပြုံးမိသည်မှာ အခါခါ။

တငြိမ့်ငြိမ့် စီးဆင်းနေသော စမ်းရေစီးသံ၊ တဟူးဟူးတိုက်ခတ်နေသည့် လေပြည်တိုးသံ၊ ဟိုး ...အရှေ့တွင်ရှိသော မဟာမြိုင်တောအတွင်းမှ ကျေးငှက်တို့၏ တေးသီသံထက် သမီးလေး၏ ရယ်မောသံက ပိုလို့ ချုံမြိန်လွန်းလှပါသည်။

ပျော်ရွှင်စွာ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေသည့် သမီးလေးကို သာယာလှပလွန်းသည့် စမ်းချောင်းနံဘေးတွင် ထိုင်ငေးကြည့်နေရသည်မှာ အင်မတန်ကြည်နူးစရာ ကောင်းလွန်းလှသည် မဟုတ်လား။ သမီးလေးကလည်း ဒီနေရာလေးမှာ ဆော့ကစားရတာ သဘောကျသည်။ အထူးသဖြင့် သူမရွတ်ဖတ်ပြသည့် ပုံပြင်ကိုနားထောင်ရင်း ချောင်းတစ်ဖက်ကမ်းက မဟာမြိုင်တောကြီးကို ငေးမောနေရသည်ကို အလွန်နှစ်ခြိုက်ရှာသည်။ ဒါကြောင့်လည်း မြိုင်က အားလပ်ချိန်တိုင်း သမီးလေးနှင့်အတူ ဤနေရာသို့ အမြဲရောက်လာတတ်သည်။

ဒီနေရာလေးက သူမတို့ စိမ့်တောမြိုင်မိသားစုပိုင်သော သစ်သီးခြံလေးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တည်ရှိသည်။ တောင်ပေါ်မှစီးလာသောချောင်းကာ စိမ့်တောမြိုင်နှင့်မဟာမြိုင်တောကို ပိုင်းခြားထားသည်။ တောင်ကျချောင်းလေးကာ အတော်အတန်ကျယ်ဝန်းပြီး မိုးရာသီတွင် ဆင်တစ်ကောင်ပင် ဖြတ်ကူး၍မရအောင် တိုက်ချနိုင်သည်အထိ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသော်လည်း အခုလိုနွေရာသီမှာတော့ အင်မတန် သာယာလှပလွန်းလှပါသည်။

တသွင်သွင် စီးကျနေသည့်ရေစီးသံတို့က တေးဂီတတစ်ခုနယ်။ သဘာဝအတိုင်း တိုးဝှေ့တိုက်နေသော လေပြည်တိုးသံတို့ကာ ဆွတ်ပျံ့ကြည်နူးဖွယ်အတိ။ မဟာမြိုင်တောဆီမှ ကျေးငှက်ပေါင်းစုံ၏ သီကျူးသံတို့ကို နားဆင်ရသည်မှာလည်း စိတ်ရွှင်လန်းဖွယ်ရာ ကောင်းလွန်းလှ၏။ မြင်မြင်ရာ စိမ်းစိုလှပသော တောင်တန်းများ၊ သဘာဝအတိုင်း ပွင့်လန်းနေသည့် ပန်းမျိုးစုံတို့သည်ကာ ရှုမငြီးသည့်နတ်ရေးသည့် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ဟု တင်စားလျှင် သူမလွန်သွားမည်လား။

ဟင့်အင်း... မြိုင်ကတော့ ဒီထက်မကကို ဒီအလှအပတွေကို ဖော်ညွှန်း

တင်စားချင်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့သောနေရာတွင် လှပချစ်စဖွယ်ကောင်းသော သမီးလေးနှင့် အပန်းဖြေရသည့် အခိုက်အတန့်ဟာ မြင့်ဘဝတွင် ကြည်နူးစရာ အကောင်းဆုံးအချိန်ဟု ဆိုရပါမည်။

စားစရာ သောက်စရာလေး ဘေးမှာချ၊ ဖျာလေးခင်း သမီးလေးနှင့်အတူ သဘာဝတွေကြား အိပ်စက်ရင်း သမီးလေးကြိုက်တဲ့ မင်းသားလေးပုံပြင် တွေကို အထပ်ထပ်အခါခါ ဖတ်ပြရသည်မှာ ချိုမြိန်သည့်အရသာတစ်ခုပင်။

"မေမေ ... ငါးလေးတွေ သွားကြည့်ရအောင် "

ကစားရတာ မောသွားသည့် သမီးလေးက သူမအနားပြန်လာရင်း ဆိုလိုက်တော့မှ အတွေးလွန်နေသည့်မြိုင် အသိဝင်လာပြီး

"ဟုတ်တယ်ပေါ့ မေမေတို့ ငါးလေးတွေ မကြည့်ရသေးဘူး လာသွားကြမယ် "

သမီးလေး၏ လက်သေးသေးလေးကို ဆွဲကိုင်ရင်း ငါးကြည့်နေကြနေရာသို့ မြိုင်တို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။ ထိုင်နေကျကျောက်တုံးလေးပေါ်သို့ အသာထိုင်လိုက်ပြီး သမီးလေးကို သူမပေါင်ပေါ်သို့ ပွေ့တင်ထားလိုက်သည်။

"မေမေ ဟိုမှာ ငါးတွေ ... "

ကြည်လင်နေသည့်ချောင်းရေမှ ကူးလူးခတ်နေသည့်ငါးတို့ကို အတိုင်းသား မြင်နေရသဖြင့် သမီးလေးက လက်ညှိုးတထိုးထိုးဖြင့် ပျော်မဆုံးဖြစ်တော့သည်။ မြိုင်ကပါလာသည့် ငါးစာလေးကို သမီးလေးလက်ထဲတွင် ထည့်ပေးလိုက်ရင်း ...

"ငါးလေးတွေကို အစာကျွေးလိုက်ဦး သမီးလေး "

"ဟုတ်မေမေ ... "

ငါးစာတွေပစ်ကျွေးတိုင်း ငါးလေးတွေ ပြေးအုံလာသည်ကိုကြည့်ပြီး သမီးလေးမှာ သဘောကျမဆုံးတော့ပေ။ ထိုအခိုက်

"ဟူး

ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်လာသောလေကြောင့် သစ်ပင်အချို့ ယိမ်းခါသွား၏။ သစ်ရွက်လေးတွေ လှုပ်ခတ်ကုန်သည်။ ချောင်းရေမှရေတို့သည်လည်း လှိုင်းထကုန်သည်။ ထိုလေပြည်သယ်ဆောင်လာ၍ ထင်သည်။ ပန်းရနံ့တို့ ကာ ပို၍ သင်းပျံ့လာ၏။ လေနှင့်အတူ တေးသီငှက်သံတို့၏ အသံလှိုင်းကို လည်း ခပ်သွဲသွဲကြားလိုက်ရ၏။ ဒီအခိုက်အတန့်လေးက အလွန်ဆွတ်ပျံ့ ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလွန်းလှသဖြင့် မြိုင်မျက်လုံးလေးကိုမှိတ်လျက် သဘာဝ၏လှပသော လက်ဆောင်လေးကို အပြည့်အဝကို ခံစားနေမိသည်။

"မေမေ ... အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲဟင်"

သမီးလေးညွှန်ပြရာဆီသို့ မြိုင်ကြည့်လိုက်သည်။ လေပြင်းကြောင့် ရေပြင် တွေလှုပ်ခတ်ပြီး လှိုင်းထသွားသည်။ ထိုရေလှိုင်းတို့ကို ငေးကြည့်ရင်း နားမလည်ဟန်ဖြင့် သမီးလေးဆိုရှာတော့ ...

"ရေလှိုင်းတွေလေ သမီးရဲ့"

"ရေလှိုင်းတွေက မကောင်းဘူးနော် မေမေ ငါးလေးတွေ ထွက်ပြေးကုန်ပြီ"

ရေလှိုင်းထလိုက်သောကြောင့် ငါးလေးတွေပျောက်သွားသည်ကို မနှစ်မြို့စွာဖြင့် သမီးလေးဆိုရှာတော့ မြိုင်ကိုယ့်အဓိပ္ပာယ်နှင့်ကိုယ်ပြုံးမိပြီး

"ဘယ်လိုမကောင်းရမှာလဲ သမီးလေးရယ် ရေလှိုင်းထတယ်ဆိုတာ ရေတွေကသိချင်းဆိုတာပဲ ငါးလေးတွေက တစ်နေရာမှာ သွားနားထောင်နေမှာပေါ့ကွယ် ရေလှိုင်းသံက ဘယ်လောက် နားထောင်လို့ကောင်းသလဲ

သေချာနားထောင်ကြည့်"

သူမစကားကြောင့် သမီးလေးက မျက်မှောင်လေးကြုတ်လျက် ငြိမ်သက်စွာ နားစွင့်နေရှာ၏။ ခဏကြာတော့ ရေလှိုင်းခတ်သံကို သမီးလေးကြားပုံရသည်။ အားရပါးရပြီးလိုက်ပြီး

"ရေသီချင်းဆိုနေတယ်မေမေ သမီးကြားတယ်"

နားလည်သလိုပြောနေသော သမီးလေးဟန်ပန်က အသည်းယားဖွယ်ကောင်းလွန်းလှသဖြင့် မြိုင်သမီးလေး၏ပါးနုလေးကို ခပ်ဖွဖွလေး နမ်းမိပြန်သည်။ တစ်နေကုန် နမ်းလို့မှမဝနိုင်သည့် သူမ၏ ရင်နင့်သည်းချာကလေးလေး။ ထို့နောက် နူးညံ့လှသည့် သမီးလေး၏ဆံနွယ်တွေကို ထိုးဖွကစားနေရင်း

"ရေလှိုင်းသံလေးတွေက ရေရဲ့အလှအပကိုဖော်ကျူးတယ် ဒီလိုပဲ လေလှိုင်းသံတွေကလည်း လေညှင်းလေးတွေကို ကိုယ်စားပြုတယ် မဟာမြိုင်တောထဲက ငှက်ကလေးတွေရဲ့ သီချင်းသံကို ကြားရတယ် မဟုတ်လား သမီးလေး လှိုင်းတွေက ပုတ်ခပ်ပြီး သယ်ဆောင်လာလို့လေ"

သူမစကားကို သမီးလေးက နားမလည်သဖြင့် မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေဖြင့် မော့ကြည့်လာရှာသည်။ မြိုင်သည် ရှေ့ကမဟာမြိုင်တောကြီးကို တမေ့တမောငေးကြည့်နေရင်း

"သဘာဝအလှတရားတွေရဲ့ ရှေ့ပြေးလေးတွေဟာ လှိုင်းသံတွေပဲ သမီးလေး မေမေကတော့ သဘာဝတရားကနေ ပဲ့တင်လာတဲ့လှိုင်းလေးတွေကို သဘာဝလောကရဲ့ အလှပဆုံး ခံစားချက် အစစ်အမှန်လေးတွေလို့ တင်စားချင်တယ် အခုမြင်နေရတဲ့အလှတရား ရေမြေ တောတောင်ပန်း အင်းအားလုံးရဲ့ အနှစ်သာရအကျဆုံးလို့ကို ဖွဲ့ဆိုချင်တယ် ဒါကြောင့် မေမေက မေမေ့သမီးလေးကို လှိုင်းလို့ နာမည်ပေးခဲ့တာပေါ့"

မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း၊ မျက်တောင်ကျောကျောလေးတွေ၊ နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေးတွေနှင့် လှရက်နိုင်လွန်းသော သမီးလေးမျက်နှာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး

"သမီးလေးဟာ စမ်းရေစီးသံရဲ့လှိုင်း လေပြည်လေးတွေရဲ့လှိုင်း ကျေးငှက်တေးသီသံတွေရဲ့လှိုင်း တောတောင်ရဲ့သဘာဝအလှအပကနေ ရိုက်ခတ်လာတဲ့ လှိုင်း ... မေမေ့အတွက် အလှတရား အစစ်အမှန်လေး ပြီးတော့ လှိုင်းဆိုတဲ့ မေမေ့သမီးလေးက မေမေတို့ရဲ့ စိမ့်တောမြိုင်တင်မဟုတ်ဘူး ဟောဒီမဟာမြိုင်တောကြီးကို ကိုယ်စားပြုတယ် သမီးလေးဟာ ဒီနယ်မြေဒေသရဲ့ အနူးညံ့ဆုံးနဲ့အလှပဆုံး လှိုင်းလေးတစ်ခုပေါ့"

"ခစ် ... ခစ် "

ငယ်လွန်းသည့် သမီးလေးက သူမစကားကို နားမလည်သည့်တိုင် ဘာကို သဘောကျမှန်းမသိ တခစ်ခစ် ရယ်မောနေတော့သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သမီးလေး၏ ရယ်သံလှိုင်းလေးက သူမစိတ်နှလုံးကို ချမ်းမြေ့စေခဲ့ပါသည်။

"ဒါပေမဲ့ သမီးလေးသိထားရမှာက လှိုင်းလေးတွေကနူးညံ့ပေမဲ့ မထင်မှတ်လောက်အောင်လည်း စွမ်းအားရှိတယ် လိပ်ပြာတောင်ပံခတ်သံကနေ ကမ္ဘာတစ်ဖက်မှာ မုန်တိုင်းဖြစ်စေသလိုမျိုးပေါ့ မေမေ့သမီးလေးဟာ အလှပဆုံး အနူးညံ့ဆုံးနဲ့ လှိုင်းလေးတစ်ခတ်ဖြစ်သလို ခွန်အားတွေနဲ့ သန်မာတဲ့ မုန်တိုင်းတစ်ခုလည်းဖြစ်ရမယ် ဘဝဟာ အမြဲတမ်း မလှပနိုင်ဘူး သမီးလေး သောကတွေ ဒုက္ခတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတဲ့အခါ မေမေ့လှိုင်းလေးဟာ သန်မာနေရမယ်နော် "

"ဟုတ် မေမေ"

ဘာမှနားမလည်သည့်တိုင် လိမ္မာလွန်းသည့် ဒီသမီးငယ်လေးဟာ မေမေ့အလိုကျ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေရှာပါသည်။

"မြိုင်...ပစ္စည်းတွေသိမ်းတော့ မောင်တို့ပြန်ရအောင်"

ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်လာမှန်းမသိသော မောင့်အသံကြားမှ သမီးလေးနှင့် နှစ်ယောက်တည်းကမ္ဘာတွင် မြိုင်လူးလွင့်လာတော့သည်။ မောင်က သိပ်မဝေးသည့် စိမ့်တောမြိုင်ပိုင်သစ်သီးခြံသို့ သွားတိုင်း သူမနှင့် သမီးငယ်ကို ဤနေရာတွင် လာပို့ပေးလေ့ရှိသည်။ မြိုင်တို့၏ သစ်သီးခြံကာ တောင်ကုန်းပေါ်တွင်မို့ ဤနေရာလေးကို မျှော်ငေးကြည့်ရုံနှင့် မြင်သာသည့်အတွက် မောင်က စိတ်ချလက်ချထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် မြိုင်သည် ဤနေရာလေးတွင် မွေးဖွားကြီးပြင်းလာခဲ့သူမို့ အထူးတလည် စိတ်ပူစရာမရှိပေ။ ဤတောဤတောင် ဤရေမြေအားလုံးသည် မြိုင်ခြေရာ တွေချည်းပဲ မဟုတ်လား။

"အစောကြီးရှိပါသေးတယ် မောင်ရဲ့"

တောင်စွန်းပေါ်မှ နေဝန်းနီနီကို လှမ်းကြည့်ရင်း မပြန်ချင်သေးသည့် မြိုင်က ဆင်ခြေပေးလိုက်မိသည်။ မောင်က သူမအနားလျှောက်လာရင်း ...

"ညနေပိုင်း သမီးလေးမွေးနေ့ရှိတယ် မဟုတ်လား မောင်တို့ လိုအပ်တာ ပြင်ဆင်ရဦးမယ်လေ"

"မွေးနေ့ကညမှပါ မောင် မနက်ကတည်းက မြိုင်အကုန်စီစဉ်ခဲ့ပြီးပြီ ကြီးမေတို့ကလည်း အသင့်ပြင်ထားပြီးရောပေါ့။ သမီးလေးမွေးနေ့ကို ခြံထဲကလူတွေနဲ့၊ ရင်းနှီးတဲ့လူတွေလောက်ပဲ ဖိတ်ထားတာပါ အလောတကြီး ပြန်စရာမလိုပါဘူး မောင်ရယ်"

ဟုတ်ပါသည် ...ဒီနေ့ကသမီးလေးရဲ့ ခုနစ်နှစ်ပြည့်မွေးနေ့ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤဒေသ၏ဓလေ့ထုံးစံအရ ပွဲအတော်များများ ညနေပိုင်းတွင်သာ ကျင်းပကြသည်။ မနက်ပိုင်းနှင့် နေ့ခင်းတစ်နေ့ကုန်က ကိုယ်စီခြံသွားကြသူများသည်။ သမီးလေးမွေးနေ့ကိုလည်း ဒီကို မထွက်လာခင်ကတည်းက

လိုအပ်သည်များကို သူမ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မောင့်ကို မြိုင် စောဒဂတက်မိသည်။ မောင်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး

"မစောတော့ဘူးမြိုင် ညနေစောင်းတော့မယ် အခုလိုအချိန်မှာ ဒီနေရာမှာ မနေသင့်တော့ဘူး မြိုင်လည်းကြားမိမှာပါ မဟာမြိုင်တောထဲမှာ ကျားဆိုး တစ်ကောင် ရောက်နေတယ် ဒီနေရာက အန္တရာယ်မကင်းတော့ဘူး"

မဟာမြိုင်တောကာ ထူထပ်နက်ရှိုင်းပြီး ကျယ်ပြန့်လှသည်။ တောကောင် ငယ်များ ပေါများလှသဖြင့် ကျားကဲ့သို့သော သားကောင်ကြီးများ ရောက်လာတတ်သည်မှာလည်း သိပ်တော့မထူးဆန်းလှပေ။ သို့သော် မဟာ မြိုင်တောကို ဒေသခံများက ဟင်းရှာ၊ ထင်းရှာနှင့်အမဲလိုက်ကြသည်။ ကျား အန္တရာယ်နှင့်မကြုံတွေ့ရသည်မှာ အတော်ကြာနေပြီဖြစ်သည်။ မဟာမြိုင် တောထဲတွင်ရှိသော ကျားများက ဒေသခံမုဆိုးများလက်ချက်ဖြင့် ရှားပါး ကုန်ပြီဖြစ်သည်။ အခု ကျားဆိုးသတင်း ပြန်ကြားနေရပုံထောက်လျှင် အခြားဒေသမှရောက်လာပုံရသည်။

"မောင်ကလည်း တောထဲမှာ ကျားရှိတာ ဘာဆန်းလို့လဲ အရင်ကမရှိဖူး တာကြလို့ အခုရောက်လာတော့ရော ဘာကြောက်ရမှာလဲ ဒီနေရာက လူ နေတဲ့ဘက်အခြမ်းပါ ချောင်းလည်းခြားထားတယ် ဘယ်ကျားမှ ကျော်ခွမ လာပါဘူးမောင်ရဲ့ ကျားက တောရဲ့ဟိုးအတွင်းပိုင်းမှာ နေတာပါ မုဆိုးတွေ တောင် လိုက်ရှာဖမ်းတာ မတွေ့ဘူး မဟုတ်လား"

မြိုင်က အကျိုးအကြောင်းလေး ရှင်းပြသည့်တိုင် မောင်ကလက်မခံပေ။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း မျက်မှောင်ကြုတ်နေလျက် ...

"မရဘူးကွာ မောင်စိတ်ပူတယ် မောင့်မိန်းမကို စိုးရိမ်တာ ဘာမှားလို့လဲ မောင်က မြိုင်ကိုဖြစ်နိုင်ရင် လေတောင်မခအောင် သိမ်းထားချင်တာ သိ လား"

မောင့်စကားကြောင့် မြိုင်ရယ်ချင်သော်လည်း မရယ်ရက်ပါ။ မောင်မြိုင်ကို တကယ်စိတ်ပူမှန်း သူမသိပါသည်။ မောင်သူမကို ဘယ်လောက်ချစ်မှန်း သူမသာမက ဤဒေသက လူအတော်များများ သိကြသည် မဟုတ်လား။

မောင်က ဤဇာတိမဟုတ်ပါ။ နိုင်ငံခြားသို့ ပညာတော်သင်ဆု ရထားသည့်မောင်သည် ကြီးပွားတိုးတက်နိုင်သည့် အခွင့်အရေး အများကြီးရှိပါလျက်နှင့် သူမကိုချစ်လွန်းသဖြင့် ထိုအရာအားလုံးကိုစွန့်လွှတ်ပြီး သူမ၏ဇာတိတောင်ပေါ်မြို့လေးတွေ လာရောက်ဇာတ်မြှုပ်ခဲ့ရှာသည်။ သူမ၏ မိဘဘိုးဘွားစဉ်ဆက်ပိုင်ဖြစ်သော စိမ့်တောမြိုင်ခြံလေးကို သူမနှင့် အတူဦးစီးပေးခဲ့သည်။ မြိုင်ဟာ စိမ့်တောမြိုင်ကို ဘယ်တော့မှမစွန့်ခွာမှန်း သိ၍ မောင်က သူ၏မိသားစု၊ အနာဂတ်နှင့် ရည်မှန်းချက်ကို သူမအတွက် စွန့်လွှတ်ပေးခဲ့၏။ ဤမျှထိ မြိုင်အပေါ်အချစ်ကြီးခဲ့သည်။

အခုတော့ မောင်နှင့်သူမဘဝလေးသည် ချစ်စဖွယ်သမီးလေးတစ်ယောက်နှင့် အရာအားလုံး သာယာလှပနေခဲ့ပါပြီ။ မြိုင်ဘဝလေးသည် သူမကို ချစ်လွန်းသည့်မောင်ရယ်၊ သူမချစ်ရလွန်းသည့်သမီးလေးရယ်နှင့် ပြည့်စုံလွန်းမက ပြည့်စုံနေပြီဖြစ်သည်။

"ဟုတ်ပါပြီမောင်ရယ် ...ကဲ သမီးလေး မေမေတို့ပြန်ရတော့မယ် မေမေ့ကို ပစ္စည်းသိမ်းကူဦးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

သမီးလေးက မြိုင်နှင့်အတူ ပစ္စည်းတွေကို ကူသိမ်းပေးပြီးနောက် ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားသည်မသိ။ သူမကို မော့ကြည့်လာရင်း

"မေမေ လှိုင်းအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် ဘာပေးမှာလဲဟင်"

"ဟင် ...သမီးလေးပဲ ပုံပြင်စာအုပ်လိုချင်တယ်လို့ မေမေဝယ်ပေးထား"

တယ်လေ အခြားလိုချင်တာ ရှိသေးလို့လား"

သမီးလေးက ခေါင်းညိတ်ရှာသည်။ မွေးနေ့တိုင်း မင်းသားလေးပုံပြင် စာအုပ်ကလွဲပြီး ဘာမှမတောင်းဆိုတတ်သော သမီးလေးကြောင့် မြိုင်စိတ်ဝင်စားသွားပြီး

"သမီးလေးက ဘာလိုချင်လို့လဲပြောလေ"

ဒီလိုဆိုတော့ ဘာလိုချင်နေမှန်းမသိရှာသည့် သမီးလေးက မျက်လုံးပေကလတ်ပေကလတ်နှင့် စဉ်းစားနေရှာသည်။ သမီးပုံစံလေးကြောင့် မြိုင်ပြီးမိရင်း

"ကဲ ... စဉ်းစားလို့မရသေးရင် လမ်းသွားရင်း စဉ်းစားထားနော် သမီးလိုချင်တာဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရစေရမယ်လို့ မေမေကတိပေးတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

ထို့နောက် မောင်နှင့်သူမသမီးလေးလက်ကို တစ်ယောက်တစ်ဖက်စီဆွဲရင်း မြေနီလမ်းလေးအတိုင်း သစ်သီးခြံရှိရာသို့ ပြန်လာလိုက်သည်။ ညနေဆည်းဆာချိန် တဖြူးဖြူး တိုက်နေသည့်လေညင်းကို ခံယူရင်း အခုလိုလမ်းလျှောက်ပြန်ရသည်ကို မြိုင်သဘောကျသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်က မြိုင်ကိုလာခေါ်တိုင်း ကားမယူလာခဲ့ခြင်းပင်။ မြိုင်တို့ရဲ့ သစ်သီးခြံ(စပျစ်ခြံ)နှင့် သိပ်မဝေးတာလည်းပါသည်။ စပျစ်ခြံက စိမ့်တောမြိုင်၏ အစွန်အဖျားတွင် ရှိပြီး မဟာမြိုင်တောနှင့်မဝေးလှသော်လည်း စိမ့်တောမြိုင်ဂေဟာနှင့်တော့လှမ်းသည်။ ထို့ကြောင့် စပျစ်ခြံထဲရောက်ရင်တော့ အိမ်ကိုကားစီး၍ ပြန်ရသည်။

ထိုအခိုက် တောစပ်ဆီမှ ဆူဆူညံညံအသံများကြောင့် မောင်နှင့်သူမ ပြိုင်တူလှမ်းကြည့်မိသည်။ တောင်ပေါ်မြို့၏ နာမည်ကျော်မုဆိုးဦးတိုးတို့

အဖွဲ့။ ဦးတိုးလက်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို ထွေးပွေ့ထားပြီး သူ့အဖွဲ့ကတော့ ကြီးမားသောကိုး တောင်ပြည့်ကျားသေကြီးကို မနိုင်မနင်း ထမ်းလာသည်။

"ဆရာတို့ပါလား မိသားစုအပန်းဖြေ လာကြတယ်ထင်တယ်"

မုဆိုးဦးတိုးက လှမ်းနှုတ်ဆက်တော့ မောင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

"ဟုတ်တယ် ... ဒါနဲ့ကြည့်ရတာ မဟာမြိုင်တောမှာ သောင်းကျန်းနေတဲ့ ကျားဆိုးကတော့ ခင်ဗျားလက်ချက် မိသွားပြီထင်တယ်"

"ဟုတ်ပဗျာ လူတွေတောထဲမဝင်ရဲကြတော့ ဟင်းစားအတွက် အခက်တွေ့ နေတယ်ဆိုတော့ ဖြေရှင်းပေးရတာပေါ့ ဆရာရယ်"

ဦးတိုးနှင့်မောင်စကားပြောနေစဉ် မြိုင်ကတော့ ဦးတိုးပွေ့ပိုက်ထားသည့် ပုဆိုးထုပ်လေးကိုပဲ စိတ်ဝင်စားမိပြီး

"ဦးတိုးလက်ထဲက ဘာလဲဟင်"

"ဪ ... ဒါလား ကျားပေါက်လေးဗျ ကျားမကြီးရဲ့သားပေါက်ကျန်ခဲ့လို့ ယူလာခဲ့တာပါ မမလေး"

ဦးတိုးက ပုဆိုးထုပ်ကို မြေပေါ်ချလိုက်တော့ မျက်လုံးဖွင့်ခါစ ကျားပေါက် လေးကို တွေ့လိုက်စဉ် မြိုင်ရင်ထဲနှင့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။ အဝါအစင်းလေး နှင့်ကျားပေါက်စနလေးမှာ အတော်လှပပါသည်။ နို့ပင်ပြတ်သေးပုံမရသ ဖြင့် ...

"ကျားပေါက်လေးက နို့မပြတ်သေးဘူး ထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ်မမလေး ကျားမကြီးက ကလေးမွေးထားတာ မကြာသေးဘူး ဗျ ကျုပ်တို့လည်း ဒီကျားမကိုသတ်ပြီးမှ ကလေးကျန်ခဲ့တာသိတော့ စိတ်မ ကောင်းဖြစ်ရတယ် "

သူမတို့စကားပြောနေစဉ် သမီးလေးက ကျားပေါက်လေးရှိရာသို့တိုး ကပ်

သွားသဖြင့် မောင်က ...

"သမီးလေး သတိထား အနားမကပ်နဲ့"

"မစိုးရိမ်ပါနဲ့ဆရာကြီး ဒီအကောင်ပေါက်လေးက နို့တောင် မပြတ်သေး တော့ကြောင်လိုပါပဲ ဘာမှရန်မပြုတတ်သေးဘူးဗျ"

ဦးတိုးကဆိုလိုက်သည့်ကာ မောင်ကစိတ်မချသေး။ သမီးလေးကတော့ အဖေဖြစ်သူစကားကို ကြားဟန်မတူ။ ကျားပေါက်လေးအနားတွင် ထိုင် လိုက်ရင်း ထိုကျားပေါက်လေးကိုသာ စိတ်ဝင်တစားနှင့်ကို စိုက်ကြည့် နေသည်။ ကျားပေါက်လေး၏ မျက်လုံးစူးစူးလေးကလည်း ထူးထူးဆန်း ဆန်းပင် သမီးလေးကိုသာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ သူမပဲ စိတ်ထင်၍လား မ သိပါ။

"ကျားပေါက်လေးကို ဦးတိုးဘာလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးထားလဲရှင်"

"လောလောဆယ်တော့ ဘာစိတ်ကူးမှမရှိသေးဘူး တောထဲဒီအတိုင်း ထားခဲ့ရင် နို့ပြတ်ပြီး သေသွားနိုင်လို့သာ ခေါ်လာခဲ့တာပါမလေး အကယ်၍ ဝယ်မဲ့သူတွေ့ရင်တော့ ရောင်းလိုက်ရမှာပေါ့ဗျာ"

ဦးတိုးစကားကြောင့် မြိုင်စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရသည်။ ဘာမှမသိရှာ သည့် ကျားပေါက်လေးမှာ သူ့ကို ကျီစယ်နေသည့်သမီးလေးကို လက်လေး တွေ ကမ်းကမ်းပေးနေရှာသည်။ ချစ်စဖွယ် ကျားပေါက်လေးကိုကြည့်ပြီး သမီးလေးက ဘာစိတ်ကူးပေါက်သွားသည် မသိပါ။

"မေမေ လှိုင်းဒီအကောင်လေး မွေးချင်တယ်"

ရုတ်တရက်ဆိုလိုက်သော သမီးလေးကြောင့် သူမပင်ကြောင်သွား တော့သည်။ သမီးလေးကာ အခိုင်အမာပြောနေဟန်ပင်။ နို့တောင်းနေသော ကျားပေါက်လေးကိုကြည့်ရင်း သနားနေပုံရသည်။ မြိုင်သမီးလေးအနား

ထိုင်လိုက်ရင်း ...

"ဒါက အိမ်ခေါ်မွေးလို့ရတဲ့အကောင်မျိုးမဟုတ်ဘူး သမီးရယ် သမီးလေး မွေးချင်ရင် မေမေခွေးလေးတစ်ကောင် ဝယ်ပေးမယ်နော်"

"ဟင့်အင်း ... လှိုင်း ဒါပဲလိုချင်တယ်မေမေ မေမေလှိုင်းကို မွေးနေ့ လက်ဆောင်ပေးမယ်ဆို လှိုင်းဒီအကောင်လေးလိုချင်တယ် "

သမီးလေးစကားကြောင့် မြိုင်အခက်တွေ့သွားရသည်။ မွေးဖို့မလွယ်ကူ မှန်း သိသော်လည်း ငိုမဲ့ငိုမဲ့လေးနှင့်မျက်ရည်တွေ ပြိုကျမလိုဖြစ်နေသော သမီးလေးပုံစံကြောင့် မြိုင်မငြင်းရက်ခဲ့ပါ။ လိမ္မာလွန်းသည့်သမီးလေးက ဒီ အကောင်ပေါက်လေးကိုပဲ တဂျီဂျီပူဆာနေတော့ အမှန်တကယ် လိုချင်နေ ရှာပါမည်။ သမီးလေးမွေးနေ့တွင် သမီးလေးကို ဝမ်းမနည်းစေလိုသဖြင့် မြိုင်မောင့်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ မောင်က သူမအကြည့်ကိုနားလည်သဖြင့် ချက်ချင်းပင် ခေါင်းခါလိုက်ပြီး

"မရဘူးမြိုင် ဒါကအိမ်မွေးလို့ရတဲ့အကောင် မဟုတ်ဘူးနော် သမီးကိုတော် ရုံပဲ အလိုလိုက်စမ်းပါကွာ"

"ဒါပေမဲ့ မောင်ရယ် သမီးလေးမွေးနေ့မှာ ဘာမဆိုလုပ်ပေးမယ်လို့ မြိုင် ကတိပေးပြီးပြီလေ သမီးလေးအမြင်မှာ မြိုင်က ကတိမတည်တာမျိုး မဖြစ် စေချင်ဘူးလေ"

"တခြားဟာ တောင်းခိုင်းလိုက် ဒါကိုမောင်လက်မခံနိုင်ဘူး အခုချိန်မှာ ဒါ ကကျားပေါက်လေးဆိုပေမဲ့ သိပ်မကြာခင် အန္တရာယ်ပေးမဲ့အကောင် ဖြစ် မှာသိလား "

"မောင်ကလည်း ... အဲဒီအချိန်ကျ တစ်မျိုးစီစဉ်ကြတာပေါ့ အခုသမီးလေး က ဒီအကောင်လေးပဲလိုချင်တာကို မောင်လည်းတွေ့ရက်သားနဲ့ ပြီးတော့

ကျားပေါက်လေးက သနားစရာ ကောင်းပါတယ်မောင်ရယ် သတ်စားမဲ့လူ လက်ထဲ ရောက်သွားမှာကို မြင်စိုးရိမ်တယ် မြင်တို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် မွေးထားရင် ဒီကောင်လေးက အန္တရာယ်မပေးလောက်ပါဘူး"

လက်မခံပါဘူး ငြင်းနေသည့်တိုင် မြင်မျက်နှာညှိုးနေသည်ကို ကြည့်မနေ နိုင်သောမောင်က နောက်ဆုံးတွင်တော့ ထုံးစံအတိုင်း အလျှော့ပေးရ ပြန်သည်။ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်းနှင့် ...

"ဦးတိုး ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်တော့်သမီးလေးက ဒီအကောင်ပေါက် လေးလို ချင်နေတော့ ကျွန်တော့်ကိုပဲ ရောင်းလိုက်ပါဗျာ"

"ဟာ ...ဆရာယူမယ်ဆို အလကားသာယူဗျာ"

"ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျ စျေးပြောပါ "

စိမ်တောမြိုင်မိသားစုက ထိုသို့ဂုဏ်သတင်းကြီးပြီး လူချစ်လူခင် များသည်။ မောင်နှင့်မုဆိုးဦးတိုး စကားပြောနေစဉ် မွေးခွင့်ရသွားသော သမီးလေးက ကျားပေါက်လေးကို ပွေ့ပိုက်ထားရင်း အသည်းတယားယား နှင့် ပျော်မဆုံးဖြစ်နေတော့သည်။ သမီးလေး ပျော်နေသည်ကြည့်ပြီး မြိုင် လည်း စိတ်ချမ်းသာပါသည်။ ကျန်တဲ့ကိစ္စကိုတော့ နောင်ဖြစ်မှနောင်ရှင်း တော့မည်။

"မေမေ ... သူ့ကို ဘယ်လိုနာမည်ပေးရမှာလဲဟင်"

ရင်ခွင်သေးသေးလေးထဲ အတင်းပွေ့ထားသည့် အကောင်ပေါက်လေးကို ကြည့်ရင်း သမီးလေးက ရုတ်တရက်ဆိုတော့ မြိုင်လည်း စဉ်းစားမရသဖြင့်

"ဒီအကောင်လေးက သမီးပိုင်တယ်လေ သမီးလေးပဲ စဉ်းစားထားလိုက် လေ"

"ဟုတ်မေမေ"

ဒီလိုဆိုကြ မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေငြိမ်ပြီး တကယ့်လူကြီးလေးလို စဉ်းစားနေပြန်သည်။ ထို့နောက် မောင်ကဦးတိုးနှင့်စကားဖြတ်လာပြီး

"မောင်တို့ အမြန်ပြန်ရတော့မယ်ထင်တယ် မိုးရွာတော့မလားမသိဘူး"

မောင့်စကားကြောင့် မြိုင်ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်မိသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ... ခုနကြည်လင်နေတဲ့ကောင်းကင်က ရုတ်ခြည်းလိုပင် အညိုရောင်သန်းလာသည်။ နွေရာသီကာလ ဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါတလေမိုးကဖောက်ပြီး ရွာတတ်သည်မို့ ...

"ဟုတ်သားပဲ မိုးသားတွေညိုနေတယ်"

လူကြီးတွေ စကားပြောနေသည်ကို သမီးလေးက အမှတ်တမဲ့နားထောင်ရင်းမှ ဘာကိုအတွေးပေါက်သွားသည် မသိပါ။

"မေမေ ...သမီးနာမည် စဉ်းစားလို့ရပြီ"

"ဟုတ်လား ဘာတဲ့လဲသမီး ..."

သမီးလေး၏နှုတ်ခမ်းသေးသေးလေးက ချစ်စဖွယ်ကောင်းအောင် ပြုံးလာခဲ့ပြီးနောက်

"မိုးညိုမေမေ" တဲ့။

အပိုင်း(၂)

"မိုးညို ... မိုးညိုရေ "

အိပ်ရာထသည်နှင့် တစာစာအော်ခေါ်သံလေး။ ဒီအသံလေးကိုကြားသည် နှင့်

"ဝေါင်း ... "

အဝါရောင်အဆင်းတွေနှင့် လှပခန့်ညားသော ကျားတစ်ကောင်က ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားလျက် ရောက်လာတော့၏။ ထိုကျားပေါက် ကြီး၏လည်ပင်းကို လက်သေးသေးလေးတစ်စုံက သိုင်းဖက်လိုက်ရင်း

"မိုးညို လာ ခြံထဲသွားကစားရအောင် "

"ဝေါင်း ... "

ကျားကြီး၏မြည်ဟိန်းသံအဆုံး ကောင်မလေး၏ တခစ်ခစ်ရယ်မောသံ ကာ ပျံ့လွင့်နေတော့သည်။ စိမ်တော့မြိုင်ခြံ၏ကျယ်ပြန့်လှသော မြက်ခင်း စိမ်းတွင် ပြေးလွှားဆော့ကစားနေကြသည့် ၁၀နှစ်အရွယ် ချစ်စဖွယ် ကလေးငယ်တစ်ဦးနှင့် ကြီးမားလှပသော ကျားကြီးတို့၏မြင်ကွင်းမှာ အခြားသူအတွက်ဆိုလျှင် ရင်လှိုက်ဖိုလျက် ထူးဆန်းအံ့ဖွယ် ကောင်းနေပါ လိမ့်မည်။ သို့သော် ဤဒေသခံလူများအတွက်တော့ အထူးအဆန်း မဟုတ် တော့ပါ။ ၎င်းတို့အတွက် ရိုးအီနေခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

ဟိုး ... အကောင်ပေါက်ကတည်းက မိုးညိုဟုအမည်တွင်သည့် ဤကျား ကြီးကာ စိမ်တော့မြိုင်၏တစ်ဦးတည်းသော ရင်နှင့်သည်းချာကလေးငယ်

လေးနှင့်အတူ ပြေးလွှားဆော့ကစားရင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့သည်မှာ သုံးနှစ် တိုင်ခဲ့ပါပြီ။

စိမ့်တောမြိုင်ခြံအလုပ်သမားများရှေ့တွင် တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ရောက် လာခဲ့သော မိုးညိုသည် ၎င်းတို့အတွက် ကြောက်မက်ဖွယ် သားရဲအကောင် မဟုတ်တော့ပါ။ သိတတ်လိမ္မာလွန်းသည့် အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် သာ ဖြစ်နေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်လည်း စိမ့်တောမြိုင်ခြံအနှံ့ ပြေးလွှားခုန်ပေါက် နေသည့် ကျားကြီးမိုးညိုကို အလုပ်သမားများကာ ကြောက်ရွံ့ရမှန်းပင် မသိ တော့ပါ။ ကျောသပ်ရင်သပ်ဖြင့် ပွတ်သပ်သူက ပွတ်သပ်ကြသေးသည်။ အားလုံးကာ မိုးညိုနှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေပြီ ဖြစ်သည်။

ချစ်စဖွယ်ကောင်းသော ကလေးမလေးအတွက်တော့ မိုးညိုကာ ကစားဖော် သူငယ်ချင်းထက်ပိုသည်။ မောင်နှမမရှိရှာသော သူမလေး အတွက် မိုးညိုက တစ်ဦးတည်းသော မိသားစုဝင်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့အတူ မိုး ညိုအတွက်လည်း ဤကလေးမလေးကာ အရာအားလုံးထက်ပိုသော အဖိုးတန်ရတနာတစ်ပါးပင်။ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင် ဖြစ်သော်လည်း လူ့ အသိညစ်ရှိုသည်လားဟုပင် ထင်ရသည်အထိ လိမ္မာပါးနပ်လွန်းကာ အလိုက်သိလွန်းသော မိုးညိုသည်ကလေးမလေးကို ဘေးမသီရန်မခအောင် အစစအရာရာ စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည်။ ကလေးမလေးအလိုကျ အလိုလိုက် အကြိုက်ဆောင်ခဲ့သည်။ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်ကြား သံယောဇဉ် ကာ ခိုင်မာလွန်းလှ၏။ ဘေးလူတွေပင် သူတို့လေးတွေ၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ကို ခံစားသိမြင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ချစ်စဖွယ်ကလေးမလေးနှင့် လှပထည်ဝါသော ကျား ကြီးတစ်ကောင် ဆော့ကစားလေတိုင်း မြင်သူတိုင်းအဖို့ ကြည်နူးစွာပြုံးခဲ့ရ သည်။

"လှိုင်းသမီးလေးရေ"

မိခင်ဖြစ်သူခေါ်သံကြောင့် ကျားကြီးနှင့်ကစားနေသည့် အဖြူရောင်ဂါဝန် နှင့် ချစ်စဖွယ်ကလေးမလေးကာ အဆော့ရပ်လိုက်ပြီး

"ရှင် ... မေမေ"

"ထမင်းစားရအောင် သမီးလေး မိုးညိုကိုလည်း အစာကျွေးရဦးမယ်"

ထိုအခါကလေးမလေးမှာ ဆော့မဝသေးသဖြင့် မလာချင်လာချင်ဖြင့် မိခင်အနား လျှောက်လာရင်း

"လှိုင်း မိုးညိုနဲ့အတူ ထမင်းစားလို့ရလားမေမေ"

"မရဘူးသမီးလေး ထမင်းအတူစားဖို့ ဧည့်သည်ရောက်နေတယ် မိုးညိုကို ဘကြီးသက် အစာကျွေးလိမ့်မယ် ကဲ လာ လာ ကိုကိုနေမဟာက သမီးလေး နဲ့အတူ ထမင်းစားဖို့စောင့်နေတယ်"

အမေဖြစ်သူ လက်ဆွဲပြီးခေါ်သွားတော့ လှိုင်းလေးမှာ နောက်သို့ လှည့် ကြည့်လှည့်ကြည့်နှင့် ...

"ဘဘကြီး မိုးညိုကို အများကြီးကျွေးနော်"

"အေးပါ ...သမီးလေးရဲ့ဘကြီး အများကြီးကျွေးမယ် စိတ်မပူနဲ့နော်"

"မိုးညို အသားတွေအများကြီးစားပါစေ သိလား"

မှာမဆုံးနိုင်သောသမီးလေးကြောင့် မြိုင်ပြီးမိသည်။ သမီးလေးကာ မိုးညို အပေါ် မျက်လုံးရှေ့က အပျောက်မခံအောင် အလွန်သံယောဇဉ်ကြီး ရှာသည်။ ထို့အတူ မိုးညိုကလည်း သမီးလေးကို အလွန်ချစ်ကာ ဂရုစိုက် ပေးသည်။ ထို့ကြောင့် မြိုင်က မိုးညိုနှင့်ဆိုပါက သမီးလေးကို စိတ်ချ လက်ချရှိသည်။ မောင်ကတော့ သဘောမကျခဲ့ပါ။

"ကလေးအရွယ်က အခြားကလေးတွေနဲ့ကစားရမှာလေ ဘယ့်နှယ်တစ်

ချိန်လုံး ကျားနဲ့ကစားနေရတယ်လို့ ဒါကြောင့် မင်းသမီးမှာ အခုထိ ဘာ သူငယ်ချင်းမှမရှိတာ "

"အို ...မောင်ရယ် သမီးက မိုးညိုနဲ့ကစားနေရတာကိုပဲ ပျော်နေတယ်လေ သမီးပျော်နေတာကို မြိုင်က ဘယ်လိုလုပ်များ တားရက်ပါ့မလဲ "

"မြိုင်ရယ် ...မင်းတစ်ချိန်လုံး သမီးကိုအလိုလိုက်နေတာနဲ့တော့ ခက်ချေပြီ မိုးညိုကအခုဆိုရင် အကောင်ပေါက်လေး မဟုတ်တော့ဘူးနော် ဘယ်လောက်ပဲ လူယဉ်တယ်ပြောပြော အသားစားတတ်တဲ့အမျိုး တိရစ္ဆာန် စိတ်ဆိုတာရှိတယ် စိတ်ရိုင်းလာလို့ သမီးကိုအန္တရာယ်ပေးမှာ မင်းမစိုးရိမ် ဘူးလား "

"ဒါကတော့ မြိုင်စိတ်ချတယ်မောင် မိုးညိုက သမီးကို အန္တရာယ်ပေးဖို့နေ နေသာသာ သမီးအတွက်ဆို အသက်တောင်ပေးပြီး ကာကွယ်ပေးနေတာ မောင်လည်းသိသားပဲ "

ဒါကိုတော့ မောင်မငြင်းနိုင်ခဲ့ပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်က လိမ္မော်ခြံရှိ နားနေဆောင် သစ်လုံးအိမ် မီးလောင်ခဲ့သည်။ သမီးလေးက အထဲတွင်ဆော့ကစားနေ ခဲ့၏။ လေတိုက်နေချိန်မို့ အပြင်ဘက်တွင် စလောင်နေသည့်မီးကာ အရှိန် ပြင်းလှသည်။ အတွင်းတွင် ပိတ်မိနေသောသမီးလေးကို မတွန့်မဆုတ်ကယ် ခဲ့သူက မိုးညိုပင်။ သမီးလေးအသက်ကို ကယ်ပေးခဲ့သော မိုးညိုမှာ တစ် ကိုယ်လုံး မီးစွဲခဲ့သော်လည်း သမီးလေးကိုတော့ ခြစ်ရာပင် အစွန်းမထင် အောင် ကာကွယ်ပေးခဲ့ရှာသည်။ သို့သော် ထူးဆန်းသည်က မိုးညို၏မီးစွဲ ဒဏ်ရာများမှာ နောက်နေ့တွင် လျင်မြန်စွာပင် ပျောက်ကွယ်သွားကာ အကောင်းပတိဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဤကိစ္စကို အခြားသူများသိပါက မိုးညို အား အထူးအဆန်း သတ္တဝါနှယ်ပြောဆိုကြမည်ကို မလိုလားသဖြင့် မြိုင်နှင့် ဘကြီးသက်က မည်သူ့ကိုမှအသိမခံဘဲ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့သည်။ ယုတ်စွအဆုံး

မောင့်ကိုတောင် ပြောမပြခဲ့ပါ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မိုးညိုကာ သာမန် ကျား တစ်ကောင် မဟုတ်တာကိုတော့ သူမ သံသယဝင်မိပါသည်။

"မြိုင်သမီးလေးက ...တစ်နေ့တခြား လှလာလိုက်တာ အမေ့အတိုင်းပါပဲ"

အစ်မနှောင်းအသံကြားမှ မြိုင်အတွေးတွေ ရပ်သွားသည်။ မြိုင်အသာပြိုး လိုက်ရင်း

"ကျေးဇူးပါ အစ်မနှောင်း မြိုင်တို့ ထမင်းစားကြရအောင် အကုန်မြိုင် လက်ရာတွေပဲ သေချာ ချက်ထားတယ် အများကြီး စားရမှာနော်"

"စိတ်ချမြိုင်ရေ ...မြိုင်အိမ်မှာ ထမင်းစားဖိတ်တဲ့နေ့ဆို ကိုကြီးတို့က ဗိုက် ရှင်းထားပြီးသား မြိုင်လက်ရာကို အကြွင်းမဲ့ယုံတာ"

အစ်မနှောင်းခင်ပွန်း ကိုကြီးခွန်နေစကားကြောင့် ထမင်းပိုင်းကာ ရယ် သံလေးညံသွားသည်။ အစ်မနှောင်းနှင့်ကိုကြီးခွန်နေတို့၏ တစ်ဦးတည်း သောသားဖြစ်သည့်နေမဟာက လှိုင်းကိုမြင်သည်နှင့် ...

"လှိုင်းလေး ကိုကိုနားလာထိုင် ... "

"ဟုတ်ကိုကို ... "

နေမဟာတစ်ယောက် လှိုင်းလေးကို အသေအချာ ဂရုတစိုက် နေရာပေး နေသည်ကိုမြင်တော့ လူကြီးတွေမှာ သဘောကျမဆုံးတော့ပေ။ နေမဟာက လှိုင်းထက်သုံးနှစ်ကျော်ကြီးပြီး လှိုင်းလေးအပေါ် ငယ်ငယ်လေးကတည်းက တယုတယနှင့်ဂရုတစိုက်ရှိလှသည်။ ထမင်းစားသောက်ပြီးတော့ ဦးဗွူ ကျော်က

"လှိုင်း ... သမီးလေးခြံထဲမှာ ကိုကိုနဲ့အတူ သွားဆော့ဦးနော် ဒီမှာလူကြီး တွေ အလုပ်ကိစ္စရှိတယ်"

"ဟုတ်ဖေဖေ ..."

တကယ်တမ်း လှိုင်းကခြံထဲဆင်းခွင့်ရသည်နှင့် တစာစာအော်ခေါ်
နေသည်က

"မိုးညို ...မိုးညို"

"ဝေါင်း ... "

မိုးညိုကလည်း အသံကြားသည်နှင့် ရောက်ရာအရပ်ကနေ ပြေးလာ
သည်။ နေမဟာမျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး

"ဦးလေးကျော်က ကိုကိုနဲ့အတူဆော့ဖို့ပြောတာကို ဘာဖြစ်လို့ မိုးညိုကို
ခေါ်ရသလဲလှိုင်း "

"မိုးညိုနဲ့အတူ ဆော့မယ်လေကိုကိုရဲ့ ..."

"ကိုကိုက လှိုင်းနဲ့နှစ်ယောက်တည်း ကစားချင်တာ"

ထိုစကားကိုတော့ သူ့ရင်ထဲပဲ ရေရွတ်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ ထုံးစံ
အတိုင်းပဲ မိုးညိုနှင့်ကစားနေသည့်လှိုင်းလေးကို သူက ဒီအတိုင်း ဘေးက
နေထိုင်ငေးနေခဲ့ရသည်။ မိုးညိုနှင့်ဆော့ကစားရသည်ကို ပျော်နေသော
လှိုင်းလေးကို သူသိပ်မကျေနပ်ချင်ပါ။ သူ့ထက်မိုးညိုကို အလေးပေးလွန်း
သဖြင့်လည်း မနာလိုဖြစ်မိပြန်သည်။ တကယ်ဆို လှိုင်းလေး
လေးဖက်ထောက် အရွယ်ကတည်းက သူကပဲ ချီပိုးထိန်းကျောင်းခဲ့သည်
မဟုတ်လား။

တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်သည့် သူ့အတွက် လှိုင်းလေးကပဲ တွယ်တာ
စရာဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အစစအရာရာ သည်းခံပြီး ဘယ်လောက် ချစ်မြတ်နိုးခဲ့
ရသလဲ။ ဒါကိုလှိုင်းလေးက သူ့ထက်မိုးညိုကို ပိုဦးစားပေးတော့ ရင်ထဲမ
ကျေနပ်နိုင်သည်မှာ အမှန်။

"လှိုင်း ... "

"ရှန် ...ကိုကို"

သူ့ခေါ်သံကြောင့် မိုးညိုကို သိုင်းဖက်နေသည့်လှိုင်းက လှည့်ကြည့်လာသည်။ ရင်ထဲမတင်မကျနှင့် သူမေးလိုက်မိသည်က ...

"ကိုကိုနဲ့ မိုးညို ဘယ်သူ့ကိုပိုချစ်လဲ "

"မိုးညို ... "

လှိုင်းလေးကကလေးပီပီ စိတ်ထဲရှိတာပဲ ဖြေချလိုက်သည်။ သူ့မှာရင်ထဲအောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားရသည်။ မိုးညိုကတော့ ကျေနပ်သွားဟန်ဖြင့်

"ဝေါင်း :..... "

"တော်စမ်းပါမိုးညို ငါ့ကိုလှောင်မနေနဲ့ လှိုင်းလေးကို မင်းထက် ငါကပိုရင်းနှီးခဲ့တာနော် လူပါး အဲ ကျားပါးမဝနဲ့"

"ဝေါင်း :..."

မိုးညိုကာ လျှာထုတ်လျက် လှောင်နေပြန်၏။ သူမခံချိမခံသာဖြစ်သလောက် မိုးညိုပုံစံကိုကြည့်ပြီး လှိုင်းလေးကတော့ သဘောကျမဆုံး တခဏခဏ ရယ်မောနေတော့သည်။ လှိုင်းလေး ရယ်မောနေသည်ကိုမြင်တော့ သူ့ဒေါသတွေလည်း အလိုအလျောက် ပြေပျောက်သွားရသည်။

လှိုင်းလေးက အရပ်တစ်ရပ်လိုလှလွန်းသည်။ ခါးထိရှည်နေသည့်ဆံပင်လေးတွေက ပိုးသားတွေလို ပျော့ပျောင်းနူးညံ့နေသည်။ ဖြူဖွေးနေသော အသားအရေကြောင့် ပါးလေးတွေဆို အမြဲတမ်း နီရဲနေတတ်သည့်လှိုင်းလေးက တခဏခဏနှင့်ရယ်မောလေတိုင်း ကြည့်မဝအောင် လှပချစ်စရာကောင်းလှသည်။ သူလည်း ၁၃နှစ်ကျော်သာရှိသေးသော ကလေးသာသာ အရွယ်မို့ သိပ်တော့မဖွဲ့နွဲ့တတ်ပါ။ သို့တိုင် လှိုင်းလေး ပြုံးရယ်သည့်အခါတိုင်း အရာအားလုံးထက် ပိုလှသည်ကိုတော့ သူခံစားမိသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း လှိုင်းလေးရယ်မောတိုင်း သူ့မှာရှိသမျှ အလိုမကျမှုတွေ အကုန်လုံးပြေငြိမ်းပြီး ဒီမျက်နှာလေးကိုပဲ ထိုင်ငေးနေရသည်။

"မိုးညိုတောင် အတော်ကြီးလာပြီပဲ"

ကလေးတွေဆော့ကစားနေကြသည်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဦးခွန်နေက ရေနွေးကြမ်းငွေ့သောက်ရင်း ဆိုလိုက်သည်။ မြိုင်က ရေနွေးကြမ်းနှင့်မြည်းရန် ဆတ်သားခြောက်ဖုတ်နှင့်ဝက်ခေါက်ကင်ကို စားပွဲပေါ်တွင် ချပေးနေရင်းနှင့်

"ဟုတ်တယ်ကိုကြီး မြိုင်တို့မျက်စိရှေ့မှာတင် မိုးညိုက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အရွယ်ရောက်လာတော့တာပဲ "

"မိုးညိုက အရမ်းလိမ္မာတယ်နော် တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်က ဒီလောက်ထိ လူစကားနားလည်ပြီး လိမ္မာသိတတ်တာကို အစ်မဖြင့် မမြင်ဖူးသေးဘူး"

အစ်မနှောင်းက တအံ့တဩချီးကျူးတော့ မြိုင်ပြုံးမိလျက် မောင့်ဘေးနားတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သမီးလေးတို့ရှိရာသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း

"ဟုတ်တယ်အစ်မ မိုးညိုက မြိုင်တို့အတွက်တော့ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်ဆိုတာထက် မိသားစုလိုဖြစ်နေပြီ အစ်မနှောင်းရယ် သမီးလေးဆို အိပ်ချိန်စားချိန်နဲ့ ကျောင်းတက်တဲ့အချိန်ကလွဲရင် တစ်ချိန်လုံး မိုးညိုနားက မခွာတော့ဘူး "

"အင်းပေါ့လေ ...ကလေးတွေက အချင်းချင်း သံယောဇဉ်တွေ မနည်းကြတော့ဘူးကိုး"

သူမတို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေကြသည်ကို နားထောင်ရင်း ဦးခွန်နေက တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက်စဉ်းစားနေဟန်ဖြင့်

"ဒါပေမဲ့ မိုးညိုက ကျားတစ်ကောင်ဆိုတာ မေ့ထားလို့မရဘူး ကျားဆိုတာ မွေးရာပါစိတ်ရိုင်းနဲ့ ကြောက်စရာသတ္တဝါပဲ တစ်ချိန်ကျရင် မိုးညိုက မူလ အရိုင်းစိတ်တွေပေါ်လာခဲ့ရင် ..."

"အို အစ်ကိုကလည်း မိုးညိုက ဒီလိုမျိုးဘယ်တော့မှ ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး သက်သက်စိုးရိမ်နေပြန်ပြီ"

နှောင်းက အလိုမကျဟန်ဖြင့် ဟန့်တားလိုက်သည်။ ဦးခွန်နေ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

"အစ်ကိုအတွက်က ပြဿနာမရှိဘူးနှောင်း မိုးညိုက အစ်ကိုတို့ရှေ့တင်ကြီးလာတဲ့အကောင်ပဲ လူတွေကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပေးနေတတ်တာကို မျက်မြင်ပဲလေ မိုးညိုကကျားလိမ္မာပါ ဒါပေမဲ့ အချို့တွေကျတော့ ဒီလိုမမြင်ကြဘူးလေ စိုးရိမ်ကြတာမျိုးရှိတယ်"

"မိုးညိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာရှိလို့လား အစ်ကို"

ဦးဇဗ္ဗူကျော်က စိုးရိမ်စွာမေးလိုက်တော့ ဦးခွန်နေတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး

"ဒီလိုလည်းမဟုတ်ပါဘူး ဒီနယ်ခံတွေကတော့ မိုးညိုကို သိကျွမ်းနေပြီး သားဆိုတော့ ဘာပြဿနာမရှိပါဘူး အားလုံးက မိုးညိုကိုချစ်ခင်ကြပါတယ် ဒီမြို့ကို အခုမှရောက်လာတဲ့ လူသစ်အချို့ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းစိုးရိမ်ပြီး ပြောကြတာမျိုးတော့ ရှိတာပေါ့ဗျာ ပြီးတော့ ကျားဆိုတာမျိုးက အိမ်မွေးခွင့်ရတဲ့တိရစ္ဆာန်မဟုတ်ဘူးလေ ဥပဒေအရလည်း တရားမဝင်ဘူးပြောရမယ် ဒါပေမဲ့ စိတ်တော့မပူပါနဲ့ ကျွန်တော်တတ်နိုင်သမျှ ကာကွယ်ပေးပါ့မယ် မနေ့ကတောင် သစ်တောအုပ်နဲ့ စကားပြောပေးခဲ့တယ် အခုထိတော့ မိုးညိုအတွက် စိတ်ချလက်ချရှိပါ"

ဦးခွန်နေစကားကြားတော့မှ မြိုင်လည်း သက်ပြင်းချနိုင်ပြီး

"ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကိုကြီးရယ် ကိုကြီးကြောင့်သာမဟုတ်ရင် မိုးညို အတွက် ရင်အေးရမှာမဟုတ်ဘူး "

မြိုင် တကယ်ကို ကျေးဇူးတင်မိပါသည်။ ဦးခွန်နေက ဤနယ်မြို့လေး၏ မြို့တော်ဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မိုးညိုနှင့်ပတ်သက်ပြီး အစစအရာရာ ကူညီပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။ ထို့အတွက်ကြောင့် ယခုထိမိုးညိုကာ လူတွေကြား နေထိုင်ခွင့်ရခဲ့သည်။

"ကျွန်တော့်သမီးကလည်း အစ်ကိုတွေ့တဲ့အတိုင်းပဲ မိုးညိုကို အရမ်း သံယောဇဉ်ကြီးနေရှာတော့ သူတို့ကိုခွဲဖို့က ခုချိန်မလွယ်တော့ဘူး အစ်ကို ကိုပဲ ဆက်ပြီး အားကိုးပါရစေ "

မောင်ကပါထပ်ဆိုတော့ ကိုကြီးခွန်နေက လက်ခါပြလိုက်ရင်း ...

"ဟာ ... မလိုပါဘူးဗျာ အချင်းချင်းကို ကျေးဇူးတင်စလား ကျွန်တော်တို့ တွေက သူစိမ်းတွေမှမဟုတ်တာ ကဲ ကဲ မိုးညိုကိစ္စစိတ်မပူနဲ့ စိမ့်တောမြိုင် က မိုးညိုအိမ်ပါ ဘယ်မှမသွားစေရဘူး စိတ်သာချ"

"ဟုတ်ပဗျာ ဒီမြို့မှာ အစ်ကိုကြီးရှိနေသရွေ့ ဘာမှစိတ်ပူစရာမလိုဘူးဆို တာ မေ့နေတယ်"

ဦးဇေယျကျော်စကားကြောင့် သူတို့အားလုံး သဘောကျစွာရယ်မိသည်။ ဦးဇေယျကျော်က သက်သက်မြှောက်ပင့်နေခြင်း မဟုတ်ပါ။

ဤနယ်မြို့လေးတွင် သစ်သီးခြံတွေအများဆုံး ပိုင်ဆိုင်သည့်စိမ့်တော မြိုင်သည် အချမ်းသာဆုံး စာရင်းဝင်ဖြစ်သလို လူချစ်လူခင်များသော မိသားစုဖြစ်သည်။ ထို့အတူ မြို့ဝန်ဦးခွန်နေကလည်း ဩဇာအာဏာရှိသည့် မိသားစုဖြစ်သည်။ ကိစ္စတော်တော်များများ ဦးခွန်နေပါးစပ်နှင့်တင်

ပြီးပြတ်သွားသည်အထိ နယ်မြို့လေးအပေါ် သြဇာအာဏာလွှမ်းမိုးသည်။

စိမ့်တောမြိုင်မိသားစုနှင့် ဦးခွန်နေတို့၏နေဂေဟာမိသားစုကာ ဟိုးအရင် မိဘတွေကတည်းက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြသည်။ ယနေ့ထိလည်း တစ်ယောက် လိုအပ်သည်ကို တစ်ယောက် အမြဲကူညီပေးခဲ့သည်။

"ကဲဗျာ ...စကားကောင်းနေတာနဲ့တင် အချိန်တောင်လင့်နေပြီ အလုပ်ကိစ္စချိန်ထားတာရှိသေးလို့ ကိုကြီးတို့ပြန်ဦးမယ် နောက်တစ်ခါမှနေ ဂဟာမှာ မြိုင်နဲ့ငါ့ညီကို ထမင်းစားဖို့ဖိတ်လိုက်မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ကိုကြီး ဖြည်းဖြည်း ပြန်ကြနော်"

မောင်ထက်စာလျှင် မြိုင်က ကိုကြီးခွန်နေတို့နှင့်ပိုရင်းနှီးသည်။ ဤဒေသ၏ နယ်ခံဖြစ်သောကိုကြီးနှင့် သူမက ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက ခင်မင်ခဲ့သည်မို့ သူမအတွက်ကိုကြီးက တကယ့်အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မောင်ကတော့ မြိုင်နှင့်ပတ်သက်ပြီးမှ နေဂေဟာမိသားစုနှင့် သိကျွမ်းခဲ့ခြင်းပင်။

"သား မေမေတို့ပြန်ရအောင်"

အမေဖြစ်သူ လှမ်းအော်သံကြောင့် နေမဟာက ထရပ်လိုက်ပြီး

"လှိုင်း ကိုကိုပြန်တော့မယ်"

"ဟုတ်ကိုကို တာတာ"

သူ့ကို တာတာပြနေသည့် ချစ်စဖွယ် ကောင်မလေးကိုပြုံးပြရင်း သူမမေရှိရာသို့ ပြေးလာလိုက်သည်။ ကားပေါ်ရောက်သည်အထိ သူလှိုင်းလေးကိုပဲ လှည့်ကြည့်နေမိတုန်း။ စိမ့်တောမြိုင်မှ သူတို့ကားလေး တရွေ့ရွေ့ထွက်သွားကာ မြင်ကွင်းထဲမှ လှိုင်းပုံရိပ်လေး ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ

"မေမေ"

သူ့ခေါ်သံကြောင့် ရှေ့ခန်းတွင်ထိုင်နေသည့် မေမေက လှည့်ကြည့်လာပြီး
"ဘာလဲသား ..."

"သားကြီးလာရင် လှိုင်းကိုလက်ထပ်မယ် မေမေ"

အဆက်အစပ်မရှိ ရုတ်တရက်ဆိုလိုက်သော သားစကားကြောင့် နှောင်း
အံ့ဩသင့်သွားသည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ကလေးတစ်ယောက်နှင့်မတူ
အောင် ရင့်ကျက် တည်ငြိမ်လှသောသားက အခုလည်း စကားကို အလေး
အနက်ပြောနေပုံပင်။ အဖေဖြစ်သူ ဦးခွန်နေကတော့ ကားမောင်းနေရင်း
တဟားဟားနှင့် ရယ်မောမဆုံးတော့ပေ။

"ဟား ဟား ငါ့သားကတော့ လူကသာ လက်တောက်လောက်လေး ရှိ
သေးတယ် ဇနီးတော့မသေးဘူးဟေ့ "

နှောင်း ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီးနောက် သားစကားကို
သဘောကျစွာပင် ပြုံးလိုက်မိရင်း

"ဒါပေါ့သားရယ် လှိုင်းလေးက တစ်နေ့သားအတွက် ရည်ရွယ်ထားတဲ့
မိန်းကလေးပဲလေ မေမေတို့က သားတို့နှစ်ယောက်အတွက် အစီအစဉ်ရှိပြီး
သားပါ ဒါကြောင့် သားအခုကတည်းက လှိုင်းလေးကို ဂရုစိုက်ရမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ ..."

မေမေ့ကိုခေါင်းညိတ်ပြရင်း နေမဟာ ကျေနပ်စွာပင်ပြုံးနေမိသည်။ သူ
အရွယ်က ငယ်သေးသော်လည်း အခုချိန်ကတည်းကပင် သူ့စိတ်ထဲတွင်
အလေးအနက် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်က ...

တစ်နေ့ ... လှိုင်းလေးကို သူလက်ထပ်မည်။

"ဒီလိုနဲ့မင်းသားလေးဟာ မိန်းကလေးကို ကယ်တင်ပေးပြီး သူတိုင်းပြည်

ကို ခေါ်သွားခဲ့တယ်"

ပုံပြင်အား မိုးညိုကိုဖတ်ပြပြီးသည်နှင့် စာအုပ်ကိုအသာချလျက် လှိုင်းလေးက လူကြီးလေးလို တွေးဆနေတော့သည်မှာ ထုံးစံတစ်ခုလိုပင် ...။

"မိုးညို ... မေမေပြောတယ် မဟာမြိုင်တောထဲမှာ မင်းသားလေးရှိတယ်တဲ့"

"ဝေါင်း ... "

အမီးလေးယမ်းလျက် မိုးညိုက ထောက်ခံဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်တော့လှိုင်းမှာ ကျေနပ်မဆုံးတော့ပေ။ စိမ်းစိုနေသည့် မြက်ခင်းပြင်တွေပေါ်တွင် မိုးညိုကိုကျောမှီထိုင်နေရင်း တောင်ထိပ်မှဆီးမြင်နေရသည့် မဟာမြိုင်တောကို လှိုင်းက ငေးမောကြည့်နေတော့သည်။

မေမေက သူမအားလျှင် လှိုင်းတစ်ယောက်တည်း စမ်းချောင်းရှိရာဘက်သို့ မသွားခိုင်းပါ။ ထို့ကြောင့် လှိုင်းမှာ သူမတို့ပိုင်သစ်သီးခြံလေး၏ တောင်ထိပ်နေရာ၌ သွားသွားနေပြီး တစ်ဖက်ကအတိုင်းသား မြင်နေရသည့် မဟာမြိုင်တောဆီသို့ ငေးကြည့်နေရ၏။

တောင်ထိပ်တွင်မို့ တဖြူးဖြူးတိုက်နေသည့်လေက လတ်ဆတ်လွန်းလှ၏။ အနီးအနားက သစ်သီးရနံ့တွေ ပျံ့လွင့်လာသည်မှာလည်း ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်အတိ။ မိုးညိုကိုကျောမှီပြီး ပုံပြင်စာအုပ် ဖတ်နေကျလှိုင်းက လေတိုက်လာသည့်အခါတိုင်း စာအုပ်ကိုဘေးချရင်း မျက်လုံးလေးတွေ မှိတ်ထားပြီး ဇိမ်ယူရတာကို သဘောကျသည်။ ထို့နောက် စိမ်းစိုညိုမှိုင်းလွန်းနေသည့် မဟာမြိုင်တောသို့ ငေးကြည့်ရင်း တောထဲဘာများရှိမလဲဟု သိလိုစိတ်ဖြင့် ဦးနှောက်သေးသေးလေးနှင့် အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားနေတော့သည်။

ထိုအခိုက် တောစပ်ရှိရာမှ ထွက်လာသည့် မုဆိုးဦးတိုးကိုမြင်တော့ လှိုင်း

က ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်ပြီး

"မိုးညို ... လာ ဦးတိုးဆီသွားရအောင်"

ထို့နောက် တောင်လျှောလေးအတိုင်း ဆင်းပြေးတော့ မိုးညိုမှာ နောက်က နေ လိုက်လာတော့သည်။ မဟာမြိုင်တောမှပြန်လာတိုင်း ဦးတိုးက ဒီဘက် သို့ပြန်လာနေကြကို လှိုင်းသိသည်။ ထို့ကြောင့် ဦးတိုးပြန်လာမည့်လမ်း လေးကို သစ်သီးခြံစပ်ကနေ ကြိုစောင့်နေပြီး

"ဘကြီးတိုး ... "

"ဟော ...သမီးလေးပါလား မိုးညိုနဲ့ကစားနေသလား"

"ဟုတ် ဘဘကြီး..."

မိုးညိုက ဦးတိုးကိုမြင်သည်နှင့် မကြည်ဟန်ဖြင့်

"ဝေါင်း ... "

"အေးပါကွာ အေးပါ မင်းအမေကိစ္စအတွက် မင်းမှာလည်း ငါ့ကိုတွေ့တိုင်း ဖြတော့တာပဲ တောင်းပန်ပါတယ်ကွ ရန်ငြိုးတွေပြေတော့ ဟား ဟား "

သူ့ကိုမြင်တိုင်း ရန်လိုတတ်သည့်မိုးညိုကိုကြည့်ပြီး မုဆိုးဦးတိုးမှာ သဘောကျစွာပင် ရယ်လိုက်သည်။ မိုးညိုက ဦးတိုး သူ့အမေကိုသတ် ထားသည်ကို သိထားသည်ကို။ ဒါကြောင့်တွေ့တိုင်း မကျေမနပ်နှင့်မာန်ဖီ နေကျပင်။ လှိုင်းကတော့ ဦးတိုးကို သူမသိချင်သည့်အရာကိုသာ မေးမြန်း တော့၏။

"ဘကြီး ... တောထဲမှာ ဘာတွေရှိလဲဟင်"

"တိရစ္ဆာန်တွေ အများကြီးရှိတယ် သစ်ပင်ပန်းပင်တွေရှိတယ် ရေတံခွန် လည်းရှိတယ် မဟာမြိုင်တောထဲမှာ အရမ်းလှတယ်သမီးလေးရဲ့ "

ဦးတိုးပြောပြသည့် မဟာမြိုင်တောအကြောင်းကို နားထောင်တိုင်း လှိုင်း

မှာ စိတ်ကူးထဲကနေ ပုံစံအမျိုးမျိုးပုံဖော်ရင်း ပျော်နေတော့၏။

"ဒါပေမဲ့ တောကလှသလို ကြောက်စရာလည်း ကောင်းတယ် အန္တရာယ်လည်းရှိတယ် ဒါကြောင့်ကလေးတွေ သွားလို့မရတာပေါ့"

"ဘဘ ...မဟာမြိုင်တောထဲမှာ လှိုင်းရဲ့မင်းသားလေးနဲ့ တွေ့ခဲ့လားဟင်"
လှိုင်းအမေးကြောင့် ဦးတိုးဖြေရခက်စဉ် ...

"သမီးလေးရေ ... ပြန်ကြရအောင်"

အမေဖြစ်သူ လှမ်းခေါ်သံကြောင့် လှိုင်းက

"ဘဘ မေမေခေါ်နေပြီ လှိုင်းပြန်တော့မယ် နောက်နေ့မှ မင်းသားအကြောင်း မေးတော့မယ် တဲ့တာ"

သူ့ကို တဲ့တာပြရင်း လှိုင်းက မိုးညိုပေါ်တက်စီးကာ ထွက်သွားတော့သည်။ ဂါဝန်ဖြူဖြူလေး အမြဲဝတ်တတ်သည့် ၁၀နှစ်အရွယ် ချစ်စဖွယ်ကလေးမလေးကို ကျောပေါ်တင်သွားသည့် ကျားကြီးတစ်ကောင်၏ မြင်ကွင်းကာ သူ့လို ဝါရင့်မုဆိုးတစ်ယောက်ကို ကြည်နူးစွာ ပြုံးမိစေသည်အထိ။

ပုံပြင်တွေကို သဘောကျပြီး မဟာမြိုင်တောထဲ သူမလေးရဲ့မင်းသားရှိသည်ဟု ယုံကြည်ထားတဲ့ လှပချစ်စဖွယ်ကောင်းသော ကောင်မလေး

ကောင်မလေးကို ထိန်းကျောင်း စောင့်ရှောက်ပေးနေတဲ့ မဟာမြိုင်တောထဲက ကျားကြီးတစ်ကောင် ...

ဘယ်လောက်တောင် လှပလိုက်တဲ့

ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပါလိမ့်။

အပိုင်း(၃)

"မိုးညိုရေ"

တဖွဲဖွဲကျနေသည့် နှင်းထုတွေကို ထိုးခွင်းပြီး မိုးညိုအိပ်စက်သည့် သစ်သားအိမ်လေးသို့ ပြေးလွှားလာသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ...

မိုးညိုက စိမ့်တောမြိုင်ဂေဟာ၏ အနောက်ဘက်ရှိ သစ်သားအိမ်လေးထဲ တွင် နေသည်။ မနက်မနက်ဆိုလျှင် စိမ့်တောမြိုင်၏ အရှင်သခင်မလေးဟာ သူမလေး၏ ချစ်လှစွာသော အပေါင်းအဖော်ထံ ဤသို့ တစာစာအော်ခေါ် လျက် ရောက်ရှိလာတတ်၏။ ယခုလည်း လက်ထဲတွင် အထုပ်တစ်ထုပ်ကိုင် လျက် အပြေးအလွှား ရောက်လာပြန်ပြီ။

သစ်သားအိမ်ရှေ့တွင် တံမြက်စည်းလှည်းနေသည့် ဘကြီးသက်က အပြေးအလွှား ရောက်ချလာသည့် ဆွယ်တာအင်္ကျီအဖြူနဲ့ ကောင်မလေးကို ကြင်နာစွာ ပြုံးပြလိုက်ရင်း ...

"အစောကြီး ရှိသေးတယ် သမီးလေးရဲ့ မိုးညိုက ထတောင်မထသေးဘူး"

"ဟွန့် ...အိပ်ပုပ်ကြီးတဲ့မိုးညို ဒီမှာ ဝက်သားပေါက်စီတွေ မေမေဝယ်လာ တယ် ပူပူလေးရှိတုန်းစားမှ အရသာကောင်းတာ"

လက်ထဲက အထုပ်လေးကိုကိုင်လျက် လူကြီးလေးလို ပြောနေသော ကောင်မလေးကြောင့် ဘကြီးသက် နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးမိပြီး

"မိုးညိုကို ဘကြီးနှိုးပေးရမလား သမီးလေး"

"ဝေါင်း"

သူ့စကား မဆုံးလိုက်ပါ။ သခင်မလေးအသံ ကြားသည်နှင့် နီးထလာသည့် စီးတော်ကျားကြီးက ဟိန်းသံပြုလျက် ထွက်လာတော့၏။ မိုးညိုကို မြင်သည်နှင့်ကောင်မလေးက အားရပါးရ ပြုံးလိုက်ရင်း

"မိုးညို ...နင်ကြိုက်တဲ့ ဝက်သားပေါက်စီတွေပါတယ် လာ အတူစား ရအောင် "

ဝက်သားပေါက်စီကြိုက်သည့် မိုးညိုက အူမြူးနေတော့သည်။ လှိုင်းက ပေါက်စီနှစ်လုံးကို သပ်သပ်စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်ပြီး

"ဘာအတွက် ပေါက်စီ ဒီမှာ တင်ထားတယ်နော်"

"အေးအေး ...ကျေးဇူးပါ သမီးလေးရယ်"

"မိုးညို ... လာ ဟိုးဘက်မှာ နေပူဆာလှိုရင်း ပေါက်စီစားရအောင်"

ထူးထူးခြားခြား ဝက်သားပေါက်စီ ကြိုက်လွန်းသည့်ကျားကြီးနှင့် ကြင်နာ သနားတတ်သည့် သခင်မလေးတို့ ထွက်သွားသည်ကို ငေးကြည့်ရင်း ဘကြီးသက်ကာ ကြည်ကြည်နူးနူးပင် ပြုံးရင်း ကျန်ခဲ့၏။

နေရောင် ထွက်လာသည့်အခါ သိပ်သည်းစွာ ကျနေသည့် နှင်းမှုန်စက် လေးတို့သည် ဝေဝါး ပျောက်ကွယ်ကုန်တော့၏။ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်း နေရသည့် အအေးဓာတ်တို့သည်လည်း လျော့နည်းသွားကြကုန်ပြီး လောက တစ်ခွင် နွေးထွေးသွားပါသည်။

ထို့အတွက်ကြောင့် နေရောင်ထွက်လာသည်ကို လှိုင်းသဘောကျပါသည်။ ခပ်နွေးနွေး နေရောင်အောက်မှ မပြယ်တပြယ် နှင်းမှုန်စက်တို့ကို ငေးကြည့် ရင်း မိုးညိုနှင့်အတူ ပူပူနွေးနွေး ပေါက်စီစားရသည့် အရသာကို နှစ်သက် ပါသည်။ သို့သော် နေရောင်၏ အနွေးဓာတ်ကြောင့် နှင်းစက်လေးတွေ ဘယ်ဆီများ လွင့်ပါးသွားရသလဲကိုလည်း စိတ်မကောင်းစွာ တွေးနေမိ

ပြန်၏။ သေချာရေရာစွာတော့ မသိပါ။ သူမက အခုမှ ဘာနှစ်အရွယ်ရှိသေး သည်ကို ...

"လှိုင်း သမီးလေးရေ မေမေ စပျစ်ခြံဘက်သွားမလို့ လိုက်ဦးမှာလား "

ဂျစ်ကားလေးပေါ်မှ မေမေလှမ်းအော်မေးတော့ လှိုင်း ခေါင်းအသာညိတ် ပြလိုက်ပြီး

"လိုက်မယ် မေမေ"

"ဒါဆိုလာခဲ့ မေမေ ဟိုမှာအလုပ်တွေ အများကြီးရှိတယ် သမီးလေး မေမေတို့ အခုသွားရမယ်"

"မိုးညိုနဲ့ လာခဲ့လိုက်မယ်မေမေ"

လှိုင်းစကားကြောင့် မေမေက ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ ဂျစ်ကားပေါ် တက်ပြီး ထွက်သွားတော့သည်။ လှိုင်း မိုးညိုပေါ်တက်လိုက်တော့ မိုးညိုက စပျစ်ခြံရှိရာသို့ မြူးထူးစွာ ပြေးလွှားသွားတော့၏။ မိုးညိုလည်း လှိုင်းကဲ့သို့ ပင် စပျစ်ခြံရှိရာဘက်သို့ သွားရသည်ကို ပျော်နေတတ်သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စပျစ်ခြံနှင့်လိမ္မော်ခြံတို့သည် မဟာမြိုင်တောနှင့် နီးစပ်သည် မဟုတ်လား။ စပျစ်ခြံဘက်ကို မေမေတို့က ဂျစ်ကားဖြင့်သွား တိုင်း လှိုင်းကကားမစီးဘဲ မိုးညိုကိုစီးပြီး လိုက်လာလေ့ရှိသည်။ လမ်း တစ်လျှောက် ဖြတ်သန်းလာရသည့် စိုက်ခင်းတွေမှ အလုပ်သမားတွေကို လှိုင်းနှုတ်ဆက်လေတိုင်း အားလုံးက လှိုင်းနှင့်မိုးညိုကိုကြည့်ရင်း ကြည်နူး နေရတော့သည်။

စိမ့်တောမြိုင်ဂေဟာကာ ဧကပေါင်းများစွာ ကျယ်ဝန်းပြီး သစ်သီးခြံများ နှင့်စိုက်ခင်းများစွာ ဝန်းရံထားသည့်အင်မတန်လှပသည့် နေရာတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

စိမ့်တောမြိုင်မှသည် စတော်ဘယ်ရီစိုက်ခင်း၊ ကော်ဖီသီး၊ သစ်တော်သီး၊ သရက်သီး၊ ပန်းသီး အစရှိသည့် သစ်သီးစိုက်ခင်းများစွာကို ကျော်ဖြတ်သွားပြီးမှ လိမ္မော်ခြံနှင့်စပျစ်ခြံရှိရာသို့ရောက်သည်။ ဂျစ်ကားနှင့်အမြန်သွားလျှင်ပင် နာရီဝက်ကျော်အောင်မောင်းပြီးမှ စပျစ်ခြံရှိရာသို့ရောက်သည်။ စိမ့်တောမြိုင်ကာ ထိုမျှထိ ကျယ်ဝန်းလှပါသည်။ သစ်သီးခြံများသည်သူ့ အကန့်နှင့်သူတည်ရှိပြီး တစ်ခြံတွင် အနားယူတည်းခိုဖို့ သစ်လုံးအိမ်တစ်လုံးရှိသည်။ တောင်ပတ်လည်တွင် လှေကားထစ်စိုက်ပျိုးရေးဖြင့် စိုက်ပျိုးထားပြီး ထိုတောင်များ အလယ်တွင်တော့ စိမ့်တောမြိုင်ဂေဟာကာ လှပအေးချမ်းစွာ တည်ရှိ၏။

စိမ့်တောမြိုင်၏ နယ်နိမိတ်တစ်ဖက်တွင်တော့ ချောင်းတစ်ခုသာ ခြားထားလျက် ကြီးမားနက်ရှိုင်းသော မဟာမြိုင်တောကြီးက ဝင့်ကြွားစွာ တည်ရှိနေတော့သည်။

မိုးညိုသည် လှိုင်းကိုကျောပေါ်တင်လျက် စပျစ်ခြံအထိ ပြေးလွှားလာသည့်တိုင် အနည်းငယ်မျှမောပန်းခြင်း မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် မိုးညို၏လျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှုနှင့် ကျန်းမာသန်စွမ်းမှုကာ အားလုံးက တအံ့တဩချီးကျူးယူရသည်။ လှိုင်းတို့ရောက်လာတော့ အလုပ်ရှုပ်နေသည့်မေမေက တစ်ချက်မျှသာ လှမ်းကြည့်ပြီး

"လှိုင်း သမီးလေး နီးနီးနားနားမှာပဲ ကစားနော် ဗိုက်ဆာရင် သစ်လုံးအိမ်ထဲမှာ သမီးကြိုက်တာ ယူစားလိုက်သိလား မေမေအလုပ်ရှုပ်နေလို့ သမီးကို မကြည့်အားတော့ဘူး"

"ဟုတ်ကဲ့မေမေ"

ဒီနေ့မေမေတို့ အလုပ်ရှုပ်နေပုံရသည်။ အပင်မှာ ပိုးကောင်တွေ ကျနေလို့ ဆိုလားမသိ။ သူမကို ဂရုမစိုက်အားသဖြင့် လှိုင်းမှာ လွပ်လွပ်လပ်လပ်

ကစားနေရတော့သည်။ ကစားရင်းနှင့် ခြံစပ်အနားကိုရောက်တော့ လှိုင်းက ခေါင်းထဲ အတွေးလေးတစ်ခုပေါ်လာခဲ့ရာ အမေဖြစ်သူရှိရာဘက်သို့ မသိမသာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အလုပ်တွေရှုပ်နေသည့်မေမေက သူမကို မေ့လျော့နေပုံရ၏။ လှိုင်းကျေနပ်စွာ ခိုးပြီးလိုက်ရင်း ...

"မိုးညို မေမေမသိအောင် အပြင်ခိုးထွက်ရအောင်"

"ဝေါင်း ... "

"လာပါ ခဏလေးပဲကို မေမေသိပါဘူး မဟာမြိုင်နားက စမ်းချောင်းလေး ဆီ မသွားချင်ဘူးလာ "

မိုးညိုက တားဆီးလိုသော်လည်း စိတ်အားထက်သန်လွန်းသော သခင်မလေးကို မတားနိုင်ခဲ့ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နှင့် စမ်းချောင်း ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့သည်ကို ဘယ်သူမှ သတိမထားမိကြပါ။

"ဝါး ... လှလိုက်တာ"

မဟာမြိုင်တောကြီးကို နောက်ခံထားသည့် စမ်းချောင်းတည်ရှိရာ မြင်ကွင်းကာ လှပလွန်းလှပါသည်။ စိမ်းစိုညိုမှိုင်းနေတဲ့တောကြီးကို နောက်ခံထားပြီး၊ တသွင်သွင် စီးကျနေတဲ့စမ်းချောင်းရယ်၊ အနီးဝန်းကျင်မှ ပွင့်ချင်တိုင်းပွင့်နေသည့် တောပန်းလေးတွေရယ်၊ စိမ်းစိုလှပနေသည့် မြက်ခင်းပြင်ကျယ်ကြီးရယ် ... အို ဘယ်လောက်လှပလိုက်သလဲ။

ဟိုးတောအုပ်ဆီမှ ပဲ့တင်လာသည့်ကျေးငှက်တို့၏ တေးသီသံကို လည်း အတိုင်းသား ကြားနေရ၏။ ဒီနေရာလေးကို လှိုင်းအရမ်းသဘောကျသည်။ မြက်ခင်းပြင်ပေါ် အားရပါးရပင် လှဲချလိုက်သည်။ မိုးညိုသည်လည်း မြက်ခင်းပြင်ပေါ်လှဲချလိုက်ရင်း မဟာမြိုင်တောကြီးကို တွေ့ဝေစွာ ငေးစိုက်ကြည့်နေတော့သည်။ ထို့နောက် တဖြူးဖြူး တိုက်နေသည့်လေတို့ကြောင့်

မိုးညိုကာ ငိုက်မျဉ်းစပြုလာတော့၏။

ထို့အခိုက် လှိုင်းကာ ထရပ်လိုက်ပြီး တောပန်းလေးရှိရာသို့သွားပြီး ပန်းလေးတွေကို ခူးဆွတ်နေသည်။ မိုးညိုက တစ်ချက်မော့ကြည့်ပြီး ဘာအန္တရာယ်မှမရှိသဖြင့် စိတ်ချလက်ချပင် ပြန်အိပ်သွားသည်။ ထိုစဉ်မျှော်လင့်မထားဘဲ ဖြစ်သွားခဲ့သည်က

"တောက် ... မင်းကိုယုံမိတာ အမှားပဲ လက်ဖက်ဖိုး ပိုက်ဆံတွေအကုန်ပလုံပြီ ငါ့မိန်းမကို ဘယ်လိုပြောရမလဲ သေစမ်း"

"ငါ့ကို အပြစ်တင်မနေနဲ့ အိုက်မောင်း ငါလည်း နိုင်မှာထင်လို့ ပုံလိုက်တာပဲကွ မင်းပဲ စိတ်ညစ်ရတာမဟုတ်ဘူး ငါလည်း ယောက္ခမ အကြွေးတောင်းခိုင်းတဲ့ပိုက်ဆံတွေ အကုန်ကုန်သွားပြီ အိမ်မပြန်ရဲတော့ဘူးကွ"

တစ်ယောက်ကိုယ်တစ်ယောက် ဆဲဆိုရင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူနေသည့် ဖဲသမားနှစ်ယောက်။ တစ်ဖက်ရွာ၏အသုဘဖဲပိုင်းတွင် ပါလာသမျှ အကုန်ကုန်သွားသဖြင့် စိတ်ညစ်လက်ညစ်နှင့် အရက်သောက်မူးလာတော့ ၎င်းတို့ရွာရှိရာသို့ ဖြတ်လမ်းဖြစ်သော ဤတောလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာကြသည်။ လမ်းလျှောက်နေစဉ် အိုက်မောင်းက တစ်နေရာသို့ အကြည့်ရောက်သွားတော့ ...

"အိုက်ခွေ ...ဟိုမှာကြည့်စမ်း"

အိုက်မောင်းပြရာသို့အို က်ခွေကြည့်လိုက်သည်။ ပန်းပင်တွေကြား လိပ်ပြာလေးတွေ လိုက်ဖမ်းနေသည့် ချစ်စဖွယ် ကလေးမလေးတစ်ယောက်။ (လှိုင်းက ပန်းတွေခူးနေရာမှ လိပ်ပြာလေးတွေနောက် လိုက်ဖမ်းရင်း သတိလက်လွတ် ဤဘက်သို့ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင်။)

"စိမ့်တောမြိုင်ပိုင်ရှင်ရဲ့ကလေး မဟုတ်လား ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကောင်မလေးက တစ်ယောက်တည်းပဲကွ"

"ဟေ့ကောင် ...အိုက်မောင်း ဒါကလေးပဲ ရှိသေးတယ်နော် "

"မဟုတ်ဘူး ငါပြောတာ သူလည်ပင်းကိုကြည့်"

အိုက်မောင်းစကားကြောင့် အိုက်ခွေလည်း ကောင်မလေးလည်ပင်းက ဆွဲကြိုးကို သတိထားမိသွားသည်။ စိန့်လော့သီးသေးသေးလေးနှင့် ရွှေ ဆွဲကြိုးလေး။ ယောက္ခမပိုက်ဆံ ဖဲရိုက်ပစ်ထားသည့် အိုက်ခွေသွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူလာ၏။ တံတွေးကိုတစ်ချက် မျှချလိုက်မိရင်း

"ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်မလေးက သူ့အဖော်ကျားကြီးရှိတယ် "

"အခု သူတစ်ယောက်တည်းပဲလေ မင်းလည်း ငါ့လိုအိမ်မပြန်ရဲဖြစ်နေ တယ် မဟုတ်လား ငါတို့ပိုက်ဆံလိုတယ် ဒီဆွဲကြိုးလောက်က သူတို့သူဌေး တွေအတွက် ဘာမှမဟုတ်ဘူးကွ"

သူတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိသည်။ မူးနေသည့်အရှိန် နှင့် သူတို့မှာ အသိတရားတွေ မကပ်တော့ပေ။ ကောင်မလေးရှိရာသို့ တိုး ကပ်သွားသည်။

ခြေသံတွေကြောင့် လိပ်ပြာဖမ်းနေသည့် လှိုင်းနောက်သို့ လှည့်ကြည့် တော့ သူမ မမြင်ဖူးသည့်ရုပ်ရည်ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းသည့် သူစိမ်းနှစ် ယောက်။ လှိုင်း ကြောက်ရွံ့သွားပြီး

"ဦးလေးတို့က ဘယ်သူတွေလဲဟင်"

"စကားမများနဲ့ နင့်လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးပေးစမ်း"

အိုက်မောင်းက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရှေ့ပိုတိုးလာတော့ လှိုင်း အထိတ်တလန့်နှင့် ...

"ဟင့်အင်း ...ဒါလှိုင်းဟာ မေမေပေးထားတာ"

"ဟာ ...စကားကိုများတယ် အမြန်ပေးစမ်း"

အိုက်မောင်းက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ အတင်းဝင်လုဟန်ပြင်လိုက်စဉ် ရုတ်တရက် အိုက်ခွေ မျက်နှာပျက်ယွင်းသွားပြီး

"အိုက် ...အိုက်မောင်း မင်း မင်းနောက်မှာ ... "

"ဘာလဲကွာ ... အရေးထဲ"

နောက်သို့ လှည့်ကြည့်နေသည့် အိုက်မောင်းစကားတွေ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ရပ်တန့်သွားသည်။ သူမျက်နှာနှင့်နီးကပ်စွာ တွေ့လိုက်ရသည်က ဘယ်ချိန်ကတည်းက ရောက်ချလာမှန်းမသိသည့် စိမ်းတောက်နေသော မျက်ဝန်းများနှင့် ကျားကြီးမိုးညို။

"အ ... ကျား ကျား"

နီးနီးကပ်ကပ် တွေ့လိုက်ရတော့ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားသည့် အိုက်မောင်းကာ သွေးပျက်ချောက်ချားစွာဖြင့် ကိုင်ထားသည့် လှိုင်း၏လည်ကုပ်ကို အယောင်ယောင် အမှားမှားဖြင့် ပို၍ ဆုပ်ကိုင်ထားမိရာ ...

"အီး ... ဟီး ဟီး "

နာကျင်သွားတော့ လှိုင်းက ထင်၏။ လှိုင်းကိုကြမ်းတမ်းစွာ ကိုင်တွယ်ထားသည်ကို ဒေါသထွက်နေသည့်မိုးညိုသည် လှိုင်းငိုသံကြားလိုက်ရတော့ စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ...

"ဝေါင်း ..."

"အား ... "

ဒေါသတကြီး ဟိန်းဟောက်ပြီး အိုက်မောင်းကို ပုတ်ချလိုက်ရာ အိုက်မောင်းတစ်ဖက်သို့ လွင့်စဉ်ကျသွားသည်။ အိုက်ခွေမှာ

ကြောက်အားလန့်အားနှင့်

"အမလေး ... ကယ်ကြပါဦး ကျား ကျား"

အော်ဟစ်ပြေးလွှား သွားတော့သည်။ ထိုအော်သံတို့ကြောင့် သမီးကို လာရှာသည့်မြိုင်မှာ အထိတ်တလန့်နှင့် အနားရောက်လာခဲ့၏။ သူမ မြင်တွေ့လိုက်ရသည်က

တအိအိငိုနေသော သမီးလေးလှိုင်းရယ်

ဒေါသထွက်နေဟန်ရှိသော မိုးညိုရယ်

ပြီးတော့ ...ကျားကုတ်ရာကြောင့် သတိလစ်မေ့မြောနေသည့် ဖဲသမားအိုက်မောင်း။

ဘုရားရေ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်

"မြိုင် ...ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ "

ပွဲရုံတွင် သစ်သီး သွားပို့နေသည့်မောင်က သတင်းကြားကြားချင်း အမောတကာနှင့် ရောက်လာတော့သည်။ မြိုင်တို့အိမ်တွင် မြို့ဝန် ဦးခွန်နေရောက်နေသလို ရပ်မိရပ်ဖလူကြီးအချို့လည်း ရောက်နေသည်။ မြိုင်သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း မောင့်ကို အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းပြလိုက်၏။

"မြိုင်အပြစ်တွေပါမောင် သမီးလေးကို သတိလက်လွတ်ပစ်သွားမိလို့ ဒီလိုတွေဖြစ်ရတာတယ်"

"သမီးလေးရော အခုဘယ်လိုနေလဲ"

"သမီး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးမောင် ခုအိပ်နေတယ်"

ဘာမှမသိရှာသည့်သမီးလေးကတော့ အိပ်ပျော်သွားပြီဖြစ်သည်။ မောင်ကသူ မလက်လေးကိုကိုင်ထားပြီး နှစ်သိမ့်ပေးရှာသည်။ ဦးခွန်နေက ...

"သမီးလေးလှိုင်းပြောပုံအရဆို ဒီနှစ်ကောင်က သမီးလေးဆီကဆွဲ ကြိုး လုဖို့လုပ်နေပုံရတယ် ဒါကိုမိုးညိုကတွေ့တော့ ဒေါသထွက်ပြီး ကုတ်လိုက် တာဖြစ်မယ်"

"ဟုတ်တယ်ကိုကြီး မိုးညိုက လူတွေကို သက်သက်မဲ့ အန္တရာယ်မပေး တတ်မှန်း ကိုကြီးတို့လည်း သိပါတယ် သူ့အရမ်း ဒေါသထွက်သွားလို့ဖြစ် မယ်"

"မှန်တယ် ...ဒီနှစ်ကောင်က ဖဲသမားတွေ ရှိတဲ့ပိုက်ဆံတွေ ဖဲရုံးလာတယ် လို့ကြားတယ် ပိုက်ဆံကလည်း သူတို့ပိုက်ဆံတွေမဟုတ်တော့ အရင်က လုယက်တာမျိုးမရှိခဲ့ပေမဲ့ အခု ကြံမိကြံရာကြံလိုက်တာ နေမယ်"

မြို့ခံလူကြီးတစ်ယောက်က ဝင်ပြောလိုက်တော့ ဦးခွန်နေက ခေါင်းတ ညိတ်ညိတ်ဖြင့်

"ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ဒီကောင်တွေက သူတို့အပြစ်လုပ်ထားတာ လူသိမှာ ကြောက်တာနဲ့ သူခိုးက လူပြန်ဟစ်ဆိုသလို မိုးညိုက အကြောင်းမဲ့ကုတ် လိုက်သလိုမျိုး အသံလွင့်နေတယ်"

ဦးခွန်နေပြောတာ မှန်သည်။ အိုက်မောင်းကာ ဆေးရုံတင်ထားရ သော်လည်း ဒဏ်ရာက ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရသွားတာမျိုး မဟုတ်သဖြင့် သက်သာနေပြီဖြစ်၏။ သို့သော် ၎င်းတို့ အပြစ်ကျူးလွန်သည်ကို လူသိမည် စိုးသဖြင့် ရွာပြန်ဖို့တောစပ်ကိုအဖြတ် မိုးညိုနှင့်တိုး၍ အကုတ်ခံရသည်ဟု ကြံဖန်ပြောဆိုတော့သည်။ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်စကားကို မည်သူမှ မ ယုံကြည်ကြသည့်တိုင် မလိုသူအချို့ကပါ အခွင့်ကောင်းယူပြီး ချဲ့ကား ပြောဆိုကြသဖြင့် သတင်းမှာ အတော်ပြန့်နေပြီဖြစ်သည်။

"ကိုကြီးရယ် မိုးညိုက ဘယ်တုန်းက လူကိုရန်ရှာဖူးလို့လဲ ပြီးတော့ သမီး လေးဆီက နှုတ်ထွက်စကားလည်း အားလုံးကြားတာပဲလေ သက်သက်မဲ့မိုး

ညိုကို အပြစ်တင်ချင်သေးတယ်"

"ကိုကြီး သိတယ်မြိုင် ... ဒါပေမဲ့ ဒီလူတွေက ဖဲသာရိုက်တယ် လုယက်ခဲ့ တဲ့ရာဇဝင်မတွေ့ဘူး ဒါကြောင့် သူတို့ဘက်က ပြောင်လိမ်နေတာကို ကိုကြီး တို့ ဘာမှမတတ်နိုင်ဘူး ပိုဆိုးတာက မိုးညိုကကျားသတ္တဝါ ဘယ်လောက် လူယဉ်တယ်ပြောပြော ကျားဆိုတာ မေ့ထားလို့မရဘူး အခုလိုပြဿနာ ဖြစ်လာရင် ဖြေရှင်းရတာမလွယ်ဘူး မနက်ဖြန်ဆိုရင် ကိုကြီးတောအုပ်နဲ့ သွားတွေရဦးမယ်"

"မိုးညိုကိစ္စကို အစ်ကိုကြီးပဲကူညီပေးပါဗျာ ဟိုလူတွေကိုလည်း ကျွန်တော် အမှုမဖွင့်ပါဘူး ကျေပေးပေးမဲ့အပြင် ဆေးရုံစရိတ် လျော်ကြေး တွေပါ ပေးမှာပါဗျာ"

မြိုင်မျက်နှာမကောင်းသည်ကို မကြည့်ရက်သည့်မောင်က အကောင်းဆုံး လုပ်ပေးရှာပါသည်။

"ကိုကြီး တတ်နိုင်သမျှ ဖြေရှင်းပေးမှာပါ စိတ်မပူနဲ့"

ကိုကြီးခွန်နေကာ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်းပင် အကောင်းဆုံး လုပ်ဆောင်ပေး ခဲ့သည်။ အိုက်မောင်းကာ အမှုဖွင့်မခံရသည့်အပြင် ပိုက်ဆံပါရသဖြင့် နှုတ် ဆိတ်သွားသည်။ အကျယ်မဖြစ်စေရန် ဦးခွန်နေ၏အကူအညီဖြင့် လိုအပ် သည်များ ပေးကမ်းလိုက်ပြီးနောက် မိုးညိုပြဿနာက ဤမျှနှင့်ပြီးသွားခဲ့ သည်။ သို့သော် ဒါဟာပြဿဒ်မီးလောင်ဖို့ အမှိုက်တစ်စ ဖြစ်သွားခဲ့သည် ဆို တာကိုတော့။

"ဒီအကောင်က လူယဉ်လှချည်လား"

အဝါရောင်အစင်းများနှင့် လှပခန့်ညားလွန်းသော ကျားကြီးတစ်ကောင်

ကာ ချစ်စဖွယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ကစားနေသည့်မြင်ကွင်းက ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် ကောင်းလှ၏။ ထိုမြင်ကွင်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဦးမင်း နောင်က တအံ့တဩဆိုလိုက်သည်။

"ယဉ်ဆို အကောင်ပေါက်ကတည်းက စိမ့်တောမြိုင်မှာ မွေးခဲ့တာကို အခု ဆို ကျားကနေကြောင်ဖြစ်ပြီး ကောင်မလေး သက်တော်စောင့်ဖြစ်နေပြီ အဟက်"

သူငယ်ချင်း ခွန်မိန်းစကားကြောင့် သူတစ်စုံတစ်ရာကို အမှတ်ရသွားပြီး

"ဒါဆို ...ဒီကလေးက ဟေမြိုင်ရဲ့ကလေးပေါ့"

"ဟုတ်တယ် ...တစ်ချိန်တုန်းက မင်းရဲ့ဟေမြိုင်ပေါ့ ဟား ဟား"

ခွန်မိန်းက ရယ်မာပြီးဆိုလိုက်သည့်တိုင် သူမရယ်နိုင်။ ရင်ဘတ်ထဲက ဒဏ်ရာတွေက ဆစ်ခနဲနာကျင်လာသည်။ ၁၅နှစ်ကျော်ကြာခဲ့သည့်တိုင် ဒီ ဒဏ်ရာတွေက လောလောလတ်လတ် နာကျင်နေဆဲ။

တောင်ပေါ်မြို့လေး၏အချောဆုံး အလှဆုံးသော မိန်းကလေးနန်းဟေမြိုင် ကို ရူးသွပ်စွဲလမ်းခဲ့မိသည့် လူရှုပ်လူပွေ မင်းနောင်။ မိဘချမ်းသာ၍ အလိုလိုက်ထားခံရသဖြင့် ပျက်စီးချင်တိုင်း ပျက်စီးနေသော မင်းနောင်က နန်းဟေမြိုင်လို မိန်းကလေးကိုမှ လိုချင်ခဲ့သည်။ ဒီမြို့လေးမှာ အချမ်းသာ ဆုံးစာရင်းဝင်သည့်သူက လိုချင်သည့်မိန်းမတိုင်း ရနိုင်သော်လည်း နဂိုက ချမ်းသာပြည့်စုံသော ဟေမြိုင်ကိုတော့ ထိခွင့်မရခဲ့ပါ။ ခါးခါးသီးသီးပင် အငြင်းခံခဲ့ရ၏။

လူ့သဘောသဘာဝကာ မရသည်ကိုမှပိုလိုချင်သည်။ ထို့ကြောင့် မင်း နောင်ကာ ဟေမြိုင်ကို အတင်းခိုးပြေးဖို့ မိုက်မဲစွာကြံခဲ့၏။ သို့သော် သူ့ အကြံအစည် မအောင်မြင်သည့်အပြင် အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က နန်းဟေမြိုင်က အသက်၁၈နှစ် မပြည့်သေးသည့်မိန်းကလေး။
ငယ်ရွယ်သော်လည်း သတ္တိရှိလွန်းလှသည့် မိန်းကလေးကာ ၎င်းကိုယုတ်မာ
ရန် ကြံစည်သည့် ကိုမင်းနောင်ကို မကြောက်မရွံ့ပင် တိုင်ကြားခဲ့သည်။ ထို
ကိစ္စကာ တစ်မြို့လုံးပျံ့နှံ့သွားခဲ့သဖြင့် မင်းနောင်မိဘတွေ အရှက်ကွဲခဲ့၏။

တစ်မြို့လုံး၏အချစ်တော် မိန်းကလေးဖြစ်နေ၍ ပိုဆိုးသည်။ လူအများက
သူမအတွက် မခံရပ်စွာဖြင့် မင်းနောင်၏အိမ်သို့ နေ့စဉ်သွားရောက်ပြီး ခဲ
များဖြင့် ပစ်ပေါက်ကြသည်။ မင်းနောင် ဤမြို့တွင် မနေရဲတော့ဘဲ အခြား
မြို့သို့ ထွက်ပြေးသွားရ၏။ သူ့မိဘများသည်လည်း ဤကိစ္စဖြင့် စိတ်ထောင်း
ကိုယ်ကြေဖြစ်ကာ သေဆုံးသွားခဲ့ရသည်။

ယခု ၁၅နှစ်ကျော်ကြာခဲ့ပြီးမှ ဤမြို့လေးသို့ သူပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ
ကာ ဟိုးအရင်လို မဟုတ်တော့ပါ။ ဒဏ်ရာရထားသည့်ကျားနာမို့
လက်စားချေရန် အသင့်ရှိနေခဲ့လေပြီ။ ထို့ပြင်

"ဒယ်ဒီ ... ကျားကြီးက မိုက်တယ်ဗျ ဒါမျိုးတစ်ကောက်လောက်
ကျွန်တော်လည်း လိုချင်တယ်"

သူ့ခြေရာနင်းမည့် သားတစ်ယောက်ရှိသည်။ သားစကားကြောင့် သူ
အတွေးနှင့်သူ ပြုံးလိုက်ရင်း

"ရရမှာပေါ့ ငါ့သားရာ ငါ့သားလိုချင်တာ ဘာမဆိုရစေရမယ်"

ထို့နောက် သူအသစ်တည်မည့်စက်ရုံနေရာမှ ဆီးမြင်နေရသည့် စိမ့်တော
မြိုင်ခြံကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရင်း ကောက်ကျစ်စွာ ပြုံးလိုက်လေသည်။

"သမီးပြန်ရအောင် ... "

"ဟင် ...ဘာလို့လဲမေမေ"

ရောက်တာမှမကြာသေး ပြန်မည်ဆိုတော့ လှိုင်းက နားမလည်ဟန်ဖြင့်
မေးလာသည်။ မြိုင်သမီးကို တစ်ချက်ပြီးပြရင်း ...

"နောက်နေ့မှမေမေတို့ ပြန်လာကြမယ် သမီးလေးက လိမ္မာပါတယ် "

သမီးလေးမျက်နှာ ညှိုးသွားသည်ကိုမြင်တော့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိ
သော်လည်း မတတ်နိုင်ပါ။ သူမတို့ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည့် လူတစ်စုကို
ရှောင်နိုင်ဖို့က ပိုအရေးကြီးသည်။ သို့သော် ...

"ပြန်တော့မလိုလား ဟေမြိုင်လေး"

မထိတရီအပြီးနှင့် သူမရှေ့ရောက်လာသူက မင်းနောင်။ ဒီလူပြန်ရောက်
နေမှန်း မြိုင်သတင်းကြားသည်။ ကောင်းသော ရောက်လာခြင်း မဟုတ်မှန်း
သူမသိနှင့်ပြီးသားပင်။ သမီးလေးရှိနေသည်မို့ မြိုင်အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကို
ချုပ်ထိန်းလိုက်ပြီး

"ဟုတ်တယ် ... "

ထိုမျှသာပြောပြီး သူမရှောင်ထွက်သွားဟန်ပြင်သော်လည်း မင်းနောင်က
သူမရှေ့ပိတ်ထားရင်း

"နေပါဦး ဟေမြိုင်ရယ် ကိုယ်တို့မတွေ့တာ ၁၅နှစ်ကျော်နေပြီမဟုတ်လား
မင်းကိုပြောစရာစကားတွေက ရင်နဲ့အပြည့်ပါပဲ"

"ကျွန်မ ရှင့်ကိုပြောစရာ ဘာစကားမှမရှိဘူး"

"မင်းက အရင်လိုမာနတွေကြီးတုန်းပဲနော် ပြီးတော့ အရင်အတိုင်းလှနေ
တုန်းပဲ ဘာမှမပြောင်းလဲဘူး"

"တောက် ... ရှင်"

မြိုင် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားပြီး ဒေါသကို ချုပ်ထိန်းနေစဉ် ...

"ဟာ ...ကျားကြီးမိုးညို"

အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် ငှက်ပစ်ထွက်နေသည့် မင်းနောင်၏သား ခွန်မင်း သာက အဖေကိုမြင်တော့ ဒီဘက်ရောက်လာပုံရသည်။ ခွန်မင်းသာကာ ၁၅နှစ်မပြည့်သေးသည့်အရွယ် ဖြစ်သော်လည်း မိတဆိုးမို့ ငယ်ငယ်တည်း က ဖခင်ဖြစ်သူ အစွမ်းကုန် အလိုလိုက်ထားသဖြင့် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် အောင် ရိုင်းစိုင်းဆိုးသွမ်းသည်။ အခုလည်း မိုးညိုကိုတွေ့တော့ လေးခွနှင့် ချိန်ပြီး

"ဒီကောင် ကိုက်ရော ကိုက်တတ်ရဲ့လား "

မပြောမဆိုနှင့် လေးခွနှင့်ပစ်ချလိုက်ရာ မြိုင်ဟန့်တားချိန် မရလိုက်ပါ။ မျက်နှာတည့်တည့် ထိသွားသဖြင့် မိုးညိုမှာ ဒေါသထွက်သွားကာ

"ဝေါင်း ..."

"မိုးညို ... သား ဘာမှမဖြစ်ဘူး စိတ်ထိန်းနော် "

မြိုင် ဖျောင်းဖျလိုက်တော့ မကျေမနပ်နှင့် ငြိမ်သွားသည်။ ဒါကိုပဲ ခွန်မင်း သာက ရယ်မောရင်း

"အလကား ကျားပါကွာ ကြောင်လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ "

"ကိုမင်းနောင် ရှင့်သားကို ရှင်ထိန်းထားပါ မဟုတ်ရင် မိုးညိုကို ကျွန်မ ထိန်းနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး"

မြိုင်သတိပေးစကားကြောင့် မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် မိုးညိုမျက်လုံး တွေကိုကြည့်ပြီး မင်းနောင် မျက်နှာပျက်သွားကာ သားဖြစ်သူကို ဟန့်တား လိုက်သည်။

"သား ... အသာနေစမ်း"

"နေပါဦး ဒယ်ဒီရာ ဒီကောင်ကစလို့ကောင်းတယ် "

"ဘုတ် ... "

"အ ..."

"သမီးလေး"

"မိုးညိုကို သူလုပ်လို့ မေမေ"

ခွန်မင်းသာစကား မဆုံးလိုက်။ မိုးညိုကို လေးခွနှင့်ပစ်လိုက်သည်ကို မကျေနပ်သော လှိုင်းလေးက ကျောက်ခဲတစ်လုံးကောက်ပြီး သူ့ကို ပစ်ပေါက်လိုက်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ မျက်နှာရှုပ်ထိသွားသဖြင့် ခွန်ဦးသာဒေါသထောင်းခနဲထွက်သွားပြီး

"ဟာ ...ဒီကောင်မလေး တောက်..."

ဒေါသနှင့်ပြေးတွန်းပစ်ရာ လှိုင်းခမျာ ဘုန်းခနဲပစ်လဲသွားသည်။ ထင်မှတ်မထားသည်မို့ ဘယ်သူမှ မတားလိုက်နိုင်ပါ။ ပိုဆိုးသည်က အောက်သို့လဲအကျ နဖူးနှင့်ကျောက်ခဲခတ်မိသဖြင့် လှိုင်းခေါင်းမှသွေးအချို့ ဖြာထွက်သွားလေရာ

"သမီးလေး ..."

မြိုင်သမီးလေးကို စိုးရိမ်တကြီး ပြေးထူလိုက်သည်။ လှိုင်းနဖူးမှသွေးတို့ကိုမြင်တော့ မိုးညိုကာ ထိန်းချုပ်မရတော့ပါ။ စိတ်ရိုင်းဝင်သွားပြီး

"ဝေါင်း"

"မိုးညို ..."

ခွန်ဦးသာအပေါ်ကို ဒေါသတကြီးခုန်အုပ်ပြီး ကိုက်ခဲထားလိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသည့် အခြေအနေမှာ လျင်မြန်လွန်းလှသဖြင့် အားလုံးမှာ ကြောင်ငေးကြည့်နေမိ၏။

"ဒယ်ဒီ ...ကယ်ပါဦး အား"

ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်နေသည့် သားအသံကြားတော့မှ မင်း

နောင်လည်း သတိဝင်လာပြီး

"လုပ်ကြပါဦး ငါ့သား ငါ့သားကို ဆွဲကြစမ်း"

သို့သော် မင်းနောင်၏တပည့်များက ကျားကြီးနှင့်လုံးထွေးနေသော ခွန်
မင်းသာကို ဝင်မဆွဲရဲကြပေ။ ကျားကြီးမိုးညိုမှာ အလွန်ဒေါသထွက်
နေသည် မဟုတ်လား။

"မိုးညို မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့ တော်တော့နော် လိမ္မာတယ် မေမေ့စကား
နားထောင်ပါနော်"

မြိုင်သမီးကို ထွေးပွေ့ထားရာမှ သတိဝင်လာခဲ့ပြီး မိုးညိုကို
အသည်းအသန်တားမိ၏။ စိတ်ရိုင်း ဝင်သွားသည့်မိုးညိုက မြိုင်အသံကြား
တော့ စိတ်လွတ်နေရာမှ သတိဝင်လာပြီး ခွန်မင်းသာကို လွှတ်ပေးလိုက်
လေသည်။ ခွန်မင်းသာက သွေးသံရဲရဲနှင့် အော်ဟစ် ညည်းညူနေလျက်။

ဒီကလေး ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ဟု မြိုင်ထပ်ခါထပ်ခါ ဆုတောင်းနေခဲ့မိ
ပါသည်။ ထိုညနေက မိုးညိုအတွက် ကံမကောင်းစေတော့ပါ။

အိမ်မှာ မြို့ဝန်ဦးခွန်နေအပါအဝင် သစ်တောအုပ်တို့ပါ တွေ့ရသဖြင့်
အခြေအနေမကောင်းမှန်း မြိုင်ရိပ်မိလိုက်သည်။ ဦးခွန်နေကိုယ်တိုင် ဒီ
တစ်ခါ မျက်နှာမကောင်းတော့ပါ။

"မိုးညိုကို ဒီအတိုင်း ထားလို့မရတော့ဘူး မြိုင်"

"ကိုကြီးရယ် မိုးညိုအမှား မဟုတ်ပါဘူး"

ဦးခွန်နေက ခေါင်းကိုလေးပင့်စွာ ခါယမ်းလိုက်ပြီး

"ကိုကြီး ဒီတစ်ခါ ကူညီလို့မရတော့ဘူးမြိုင် စိတ်မကောင်းပါဘူးလို့ပဲ
ပြောပါရစေ"

ကိုကြီးခွန်နေ တကယ်ကူညီလို့မရတော့မှန်း မြင်နားလည်ပါသည်။ ယခု ပြဿနာက အတော်ကြီးမားသွားပါသည်။ မင်းနောင်၏သားခွန်မင်းသာ ကာ ဒဏ်ရာအတော်ပြင်းပြီး မြို့ဆေးရုံသို့ ပို့ထားရသည်။ မင်းနောင်မှာ နဂို က အာဃာတရှိထားသည်မို့ မိုးညိုကို တွေ့သည့်နေရာ သတ်ပစ်မည်ဟု ဒေါသတကြီး ကြိုးဝါးနေ၏။ ထို့ပြင်ပြဿနာကို ပိုဆိုးဝါလာအောင် လုပ် သည်။ ငွေကြေးချမ်းသာသော မင်းနောင်က ဌာနအတော်များများကို လည်း တည့်အောင်ပေါင်းထားသဖြင့် ဦးခွန်နေမှာ အခက်တွေ့နေတော့၏။ ဖိအားတွေကြား သူ့ရာထူးပါ ထိခိုက်လာနိုင်ရာ ဦးခွန်နေ ဘာမှမတတ်နိုင် တော့ပါ။

"ကိုကြီးက မြို့ဝန်တစ်ယောက်ပါညီမလေး မိုးညိုဘက်ကိုပဲ ကြည့်ပေးလို့ မရဘူး မြို့ထဲကလူတွေရဲ့ဆန္ဒကိုလည်း နားထောင်ပေးရမယ် မျှမျှတတလုပ် ပေးရမယ် အခုဆိုရင် မိုးညိုကို အတော်များများ ကြောက်ရွံ့နေကြပြီ လူတွေ ကြားထဲမိုးညိုကို ဆက်ထားလို့မရတော့ဘူး "

ကိုကြီးခွန်နေစကားက မမှားပါ။ ဤဖြစ်ရပ်အဆုံးအချို့ကာ မိုးညိုကို ကြောက်ရွံ့ သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ဒီနောက်ကွယ်က အမှန်တရားကို ဘယ်သူ တွေ့များ တွေးမြင်ပေးနိုင်မည်နည်း။ မြိုင်ရင်နာစွာနှင့် အံ့ကြိတ်ထားရ သည်။ မောင်က မြိုင်ကိုထွေးပွေ့သွားရင်း

"မောင်တို့ မိုးညိုအတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားခဲ့ပါတယ် ဒီလိုဖြစ်လာ တော့ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ သူ့ကံတရားပေါ့မြိုင်ရယ်"

"သမီးလေးကို မြိုင် ဘယ်လိုပြောရမလဲဟင်"

မြိုင်မျက်ရည်တွေ စီးကျလာ၏။ မောင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

"မိုးညိုကို ဘယ်လိုလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားကြသလဲဗျာ"

"မိုးညိုက လူကိုအန္တရာယ်ပြုနေပြီဆိုတော့ လူတွေနဲ့အတူနေလို့မရတော့ဘူး ကျွန်တော်တို့ကို လွှဲပေးလိုက်ပါ မိုးညိုအန္တရာယ်ကင်းအောင် ကျွန်တော်တို့ ဆောင်ရွက်ပေးမှာပါ"

သစ်တောအုပ်က ဆိုလိုက်သည်။ လွပ်လပ်စွာ ကြီးပြင်းလာသော မိုးညိုအတွက် သစ်တောအုပ် ခေါ်ဆောင်သွားမည့်နေရာက ထောင်ဖြစ်နိုင်သည်မို့ မြိုင်လက်မခံနိုင်ခဲ့ပါ။ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ညှိနှိုင်းမရခင်မှာပင် မုဆိုးဦးတိုး ရောက်လာခဲ့ပြီး

"ကျုပ်အကောင်ဆုံး အကြံဉာဏ်ပေးမယ် မိုးညိုကို သူ့နေရာသူ ပြန်ပို့လိုက်ပါ"

ဦးတိုးစကားကြောင့် မြိုင်တွေဝေသွားသည်။ ဟုတ်သည် ... မဟာမြိုင်တော။ ဒါမိုးညိုနေခဲ့သည့်နေရာ မဟုတ်လား။ မြိုင် ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြီးလိုက်ရင်း ...

"ဟုတ်တယ် အကောင်းဆုံးက မိုးညိုကို သူ့အိမ်ပြန်ပို့လိုက်ကြတာပေါ့ ..."

မဟာမြိုင်တောကာ မိုးညိုအတွက် တစ်ခုတည်းသော အလုံခြုံဆုံး အိမ်ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် ...

"အီးဟီးဟီး ... မရဘူး မရဘူး မိုးညိုကို မသွားခိုင်းဘူး မိုးညိုလှိုင်းနဲ့အတူ နေရမှာ"

မိုးညိုကို တောထဲလွှတ်မည်ဆိုတော့ သမီးလေးမှာ ငိုလို့မဆုံးတော့ပေ။ သမီးကို ချော့မော့နှစ်သိမ့်နေသည့် မြိုင်ကိုယ်တိုင် မျက်ရည်တွေနှင့် ...

"သမီးရယ် မိုးညိုက ဒီမှာနေလို့မရတော့ဘူးလေ မဟာမြိုင်တောထဲမှာက မိုးညိုအတွက် ဘေးကင်းမှာပါ မိုးညိုနဲ့တွေ့ချင်ရင် မေမေနဲ့အတူ လာတွေ့မှာပေါ့ မငိုနဲ့တော့နော် သမီးလေး"

"မေမေရယ် မိုးညိုကတောထဲမှာ ဘယ်လိုအိပ်မှာလဲ ခြင်တွေကိုက်ရင် ရော မိုးညို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲဟင် "

"ကျားဆိုတာ တောထဲမှာနေတဲ့သတ္တဝါပဲလေ သမီးလေးရဲ့ ဘယ်လိုနေရ မှာလဲဆိုတာ သူတို့တွေကို သဘာဝက သင်ကြားပေးပြီးသားပါ "

"ဒါပေမဲ့ မေမေရယ် မိုးညိုက မနက်ဆိုဝက်သားပေါက်စီ စားတယ်လေ မိုးညိုကို ဘယ်သူ ဝက်သားပေါက်စီဝယ်ကျွေးမလဲ မိုးညိုမှိုက်ဆာရင်ရော ဘာစားမှာလဲ"

"သမီးရယ် ..."

မိုးညိုကိုဖက်၍ ငိုနေသောသမီးလေးကို မြိုင်ဘယ်လို နှစ်သိမ့်ရမှန်း မသိ တော့ပေ။ သမီးလေးက မိုးညိုကို မျက်စိရှေ့ကပင် အပျောက်မခံတော့ပါ။

"မိုးညိုက တောထဲမှာဆို သူ့ကိုအကောင်တွေ ဝိုင်းကိုက်မှာပေါ့ မိုးညိုကို အနိုင်ကျင့်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ မေမေရယ်"

သမီးစကားကို သူမမရယ်ရက်ခဲ့ပါ။ သမီးလေး ခံစားနေရသည်ကို သူမ အသိဆုံး မဟုတ်လား။

"သမီးကလည်း တောထဲမှာ ကျားကအကြီးဆုံးလေ ကျင့်မည့်ကျင့်မိုးညို ကပဲ အနိုင်ကျင့်မှာပေါ့"

သူမစကားကြောင့် သမီးလေးခမျာ ငိုရင်းနှင့်ငြိမ်သွားရှာသည်။ သမီးလေး ကို သေချာ ဖျောင်းဖျခဲသည့်တိုင် တောထဲပို့မည့်နေ့တွင် သမီးလေးမှာငိုရင်း မိုးညိုကို အတင်း ဆွဲထားတော့သည်။

"မရဘူး မိုးညိုမသွားရဘူး..."

သမီးလေးကိုကြည့်ရင်း အားလုံးမှာ မျက်ရည်ကိုယ်စီနှင့်။ မြိုင်မျက်ရည် ကို သုတ်လိုက်ရင်း...

"မိုးညို ... သွားတော့ မဟာမြိုင်တောက သားအတွက်လုံခြုံမှာပါ သမီးလေးအတွက် ဘေးကင်းအောင်နေရမှာနော်"

မိုးညိုက အရာအားလုံးကို နားလည်ပုံရသည်။ ခေါင်းလေးညိတ်လျက် သမီးလေးကို ခပ်ထွေထွေ စူးစိုက်ကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် စိမ်းစိုအုပ် မှိုင်းနေသည့် မဟာမြိုင်တောကြီးအတွင်းသို့ တရွေ့တည်း တိုးဝင်သွားလေခဲ့ရာ

"မိုးညို ... ရေ"

အော်ဟစ်ငိုယိုရင်း သမီးလေးကာ သတိမေ့မြောသွားခဲ့သည်။ မိုးညိုကို လိုက်ပါပို့ဆောင်သည့် လူအားလုံးကတော့ ကျားကြီးမိုးညိုနှင့် ချစ်စဖွယ် မိန်းကလေးတို့၏ အကြောင်းကို စိတ်မကောင်းစွာ ပြောဆိုကြရင်း ထွက်ခွာသွားတော့လေသည်။

လှပသော ကောင်မလေး၏မျက်ရည်တွေ စီးကျနေသော ညနေခင်းတွင် တိတ်ဆိတ်ကြေကွဲသော နှလုံးသားနှင့် မဟာမြိုင်တောထဲ တိုးဝင်သွားသည့် ကျားကြီးတစ်ကောင်အကြောင်း ဘယ်သူတွေများ နားလည်နိုင်ခဲ့မည်နည်း။

ဤနေရာတွင် တစ်ချိန်ကလှပခဲ့သော ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် အတွက်တော့ ကြေကွဲစရာ ဇာတ်ဝင်ခန်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့မည်ထင်ပါရဲ့။

အပိုင်း(၄)

"ဒီး ... ဒီး:"

သာယာသော ပလွေမှုတ်သံ အဆုံးတွင်တော့

"ဝေါင်း:"

မာန်ပါသောဟိန်းသံနှင့်အတူ မဟာမြိုင်တောထဲမှ ထွက်လာသူက အဝါရောင်အဆင်းတွေနှင့် လှပခန့်ညားသော ကျားကြီးမိုးညို။ ဒီပလွေသံတွေက သူ့ကို ဆင့်ခေါ်နေသည့် သခင်မလေး၏ အချက်ပြသံဆိုတာ သူကောင်းစွာ နားလည်နေခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

"မိုးညို ..."

ကျားကြီးကိုမြင်သည်နှင့် ပလွေတီးမှုတ်နေသည့် ကောင်မလေး၏ အပြုံးတွေ တောက်ပသွားသည်။ ထို့နောက် မိုးညိုကို ပြေးသွားဖက်တော့သည်။ မိုးညိုကလည်း သူ့သခင်မလေးကို လျှာနှင့်သပ်ရင်း အလွမ်းဖြေနေ၏။ ထိုမြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်း မြိုင်တစ်ယောက်မှာတော့ ကြည်နူးစွာ ပြုံးလိုက်ရင်း

"ကဲ ... ကလေးတွေ မွေးနေ့ကိတ်ကို မေမေပြင်ထားပြီးပြီ စတော့မလား"

သူမအသံကြားမှ မိုးညိုကို မလွတ်တမ်းဖက်ထားသည့် လှိုင်းလက်လေးတွေပြေသွားပြီး

"မိုးညိုလာ ...မွေးနေ့ကိတ် သွားခဲ့မယ်"

ဒီနေ့က လှိုင်းလေး၏၁၂နှစ်ပြည့်မွေးနေ့။ တစ်နည်းအားဖြင့် မိုးညို၏၅နှစ်ပြည့်။ လှိုင်းအသက်ခုနစ်နှစ်အရွယ်မှာ မိုးညိုကိုမွေးစားခဲ့သည်မ

ဟုတ်လား။ ထို့ကြောင့် မြိုင်က မွေးနေ့ကိတ်ပေါ်တွင် ကျားရုပ်နှင့် ကောင်မလေးရုပ်ကို လှလှပပထွင်ပေးထားသည်။ ဒါဟာ သူတို့နှစ်ယောက်၏ သက်ဆိုင်သော အမှတ်တရလေး။

"မိုးညို ...နှင့်ကိုဟောဟိုနားမှာစတွေ့ပြီး ခေါ်မွေးလာခဲ့တာ မှတ်မိလား ခုဆိုငါးနှစ်တောင် ရှိသွားပြီ"

စမ်းချောင်းတစ်ဖက်သို့ ညွှန်ပြရင်း သမီးလေးဆိုတော့ မိုးညိုက နားလည်သည့်အလား ခေါင်းညိတ်နေ၏။ သူမတို့ကာ ယခု မဟာမြိုင်တောနှင့်နီးသော စမ်းချောင်းတစ်ဖက်သို့ ရောက်နေသည်။ တစ်ဖက်စမ်းချောင်းကာ လူနေသည့်ဘက်ခြမ်းဖြစ်၍ မိုးညိုကာ ကျော်လာခွင့်မရှိပေ။ ထို့ကြောင့် သူမတို့က စမ်းချောင်းကိုကျော်၍ မိုးညိုရှိရာ တစ်ဖက်အခြမ်းသို့ ကူးလာခဲ့ရသည်။

ယခုအခါ စမ်းချောင်းလေးကို သစ်သားတံတားဖြင့် သွယ်ထားပြီဖြစ်သည်။ မြိုင်တို့သားအမိ မိုးညိုထံ အလွယ်တကူသွားလာ၍ ရစေရန် မောင်က တံတားထိုးထားပေးခြင်းပင်။ သို့သော် ထိုတံတားလေးက ဆောင်းရာသီနှင့်နွေရာသီတွင်သာ ခံသည်။ မိုးရာသီတွင် တောင်ကျရေများကာ အရှိန်ပြင်းလှသဖြင့် တံတားကာ ပျက်စီးသွားရသည်။ မိုးတွင်းတစ်တွင်းလုံးကတော့ အန္တရာယ်ကြီးလှလေရာ သူမတို့ မိုးညိုကိုလာတွေ့၍ မရပေ။ တစ်မိုးလုံး သမီးလေးလှိုင်းခများ မိုးညိုကို လွမ်းဆွတ်နေရ၏။ မိုးကုန်ပြီဆိုပါက တံတားအသစ်ပြန်ထိုးပြီး မိုးညိုကို ပြေးလာတွေ့ရတော့သည်။

ယခုဆို မိုးညို မဟာမြိုင်တောအတွင်း နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်တိုင်ခဲ့ပါပြီ။ သူ၏အိမ်အစစ် သဘာဝတောကြီးထဲတွင် နေလာ၍ထင်သည်။ မိုးညိုကာ ပိုမို သန်မာထွားကျိုင်းလာခဲ့သည်။ ပို၍ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်ကာ ပရိယာယ်ကြွယ်လာ၏။ သို့သော် မိုးညိုသည် ယခင်အတိုင်း လူယဉ်နေဆဲ။

တောထဲရောက်သွား၍ အရိုင်းစိတ်ဝင်ကာ ပြောင်းလဲသွားခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ မိုးညို၏အသိစိတ်သည် လူတစ်ယောက်အလား အံ့ဩယူရသည်။ အနီးဝန်းကျင်ရွာများမှ မဟာမြိုင်တောအတွင်း ဟင်းစာရှာထွက်သူများကို မိုးညိုက ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည်။

"မနေ့က ဝါးရုံတန်းဘက်မျှစ်သွားခူးရင်း တောဝက်နဲ့တိုးတယ် သေပြီလို့ မှတ်လိုက်တာ မိုးညိုရောက်လာလို့တော်သေးတယ် ကျုပ်အသက် မိုးညိုကယ်လိုက်တာပဲ"

"ကျွန်မ မှီတွေကို ပင်ပင်ပန်းပန်း လိုက်ရှာစရာမလိုဘူး မိုးညိုကမှီရှိတဲ့ နေရာခေါ်ပြတာအေ ခုကြည့် တောင်းအပြည့်ကြီးကို ရလာတာ ဟီး"

"သစ်ခွတက်ခူးရင်း ခြေချော်ကျလို့ သတိလစ်နေတဲ့ကျုပ်ကို မိုးညိုက စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တာဗျ ကျုပ်ခြေထောက်အတွက် ဆေးရှာပေးတဲ့အပြင် တောစပ်အထိ လိုက်ပို့သေးတယ် အတော်လိမ္မာတဲ့ကောင်ပါ"

ပြန်ကြားရသည့်စကားများက သူမတို့ကို ဝမ်းသာပီတိဖြစ်စေခဲ့ပါသည်။ အားလုံးက မဟာမြိုင်တောနှင့်မိုးညိုအကြောင်း ပြောမဆုံးပေါင်ဖြစ်နေပြီး တအံ့တဩ ချီးကျူးကြရင်း မိုးညိုကို ချစ်ခင်နေကြပြီဖြစ်သည်။ မုဆိုးဦးတိုးနှင့်မိုးညိုဆိုလျှင် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အတော်ရင်းနှီးနေပြီဆိုရမည်။ သမီးလေးက မုဆိုးဦးတိုးထံ ဝက်သားပေါက်ဆီသွားသွားပေးပြီး မိုးညိုအတွက် အစာပါးတတ်သည်။ ဦးတိုးက တောထဲဝင်တိုင်း မိုးညိုအတွက်ပါးလိုက်တဲ့ အစာတွေ သွားပေးတော့သည်။ မိုးညိုကလည်း တစ်ဖန်သားကောင်ရှိသည့် နေရာသို့ ဦးတိုးကိုခေါ်ဆောင်သွားတတ်သလို သားကောင်တွေ ကူလိုက်ပေးခြင်းမျိုးလည်းရှိ၏။ ရယ်တော့ရယ်ရသည်။ ကျားနှင့်မုဆိုးတစ်ယောက်က အတူတကွ သားကောင်ရှာကြသည်တဲ့။

လောကကြီးက တစ်ခါတစ်ရံ မထင်မှတ်ဖွယ်အောင် ဆန်းကြယ်တတ်

ပါသည်။ မဟာမြိုင်တောကြီးကာ မိုးညိုရှိနေသည်အတွက် အေးချမ်းသာယာနေတော့၏။

သို့သော် လောကဟူသည် အဖျက်သမားများကာ နေရာတိုင်းတွင်ရှိစမြဲ။ မိုးညိုကို ကမ္ဘာမကျေသည့် ဦးမင်းနောင်တို့ကာ ဒုက္ခပေးရန် ရောက်ရောက်လာတတ်သည်။ ပထမမုဆိုးဦးတိုးကို ငှားသေးသည်။ ဦးတိုးက လက်မခံ၍ အခြားမုဆိုးကိုငှားရမ်း၍ မိုးညိုအား အသေရရအရှင်ရရကို ရှာဖွေတော့၏။ သို့တိုင်မဟာမြိုင်တောကြီးကာ နက်ရှိုင်းကျယ်ဝန်းလှသဖြင့် မိုးညိုကိုဖမ်းဆီးဖို့ရန်က မလွယ်ကူလှပါ။ ထို့ပြင် တစ်ဦးမေတ္တာတစ်ဦး ရောင်ပြန်ဟပ်ဆိုသကဲ့သို့ ဦးမင်းနောင်တို့အဖွဲ့ တောထဲဝင်လာလျှင် အခြားဟင်းစား လာရှာသည့် နယ်ခံရွာခံများက မိုးညိုကို သတင်းပေးတတ်၏။ ထိုအခါ မိုးညိုမှာ လိမ္မာပါးနပ်စွာပင် ရှောင်တိမ်းသွားသဖြင့် ဦးမင်းနောင်တို့မှာ ခြေရာမျှပင် မကောက်နိုင်ဘဲ အရူးလုပ်ခံရတော့သည်။

မိုးညိုသည် လူနေရပ်ဝန်းတွင် နေခွင့်မရသော်လည်း ဘေးမဲ့ထားသည့် ကျားသတ္တဝါဖြစ်သဖြင့် သမီးလေးနှင့် လာတွေ့သည့်အချိန်တွင်တော့ ဦးမင်းနောင်မှာ ဒုက္ခမပေးရဲချေ။ ၎င်းတို့အားလုံးပြန်ပြီး ဒုက္ခရောက်နိုင်သည်ကို ကောင်းကောင်းနားလည်ထားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း တောထဲတွင်သာ မိုးညိုကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်ကြံရန် ကြံစည်တော့သည်။ သို့တိုင် မိုးညိုသည် မဟာမြိုင်တော၏ဘုရင် ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ ၎င်းနယ်မြေတွင် သူ့ကို မည်သူမျှဒုက္ခပေး၍ မရတော့ပါ။

"မေမေ ... ဖယောင်းတိုင်မီး ထွန်းပြီးပြီ"

သမီးလေးအသံကြားမှ အတွေးလွန်နေသည့် မြိုင်အသိဝင်လာပြီး

"အင်း အင်း ...သီချင်းဆိုပြီးသွားရင်း သမီးလေးနဲ့မိုးညိုက အတူတူမှုတ်နော် "

"ဟုတ်မေမေ ..."

Happy Birthday သီချင်းလေးကို လက်ခုပ်တီး သီဆိုပြီးနောက် အပြိုင်အဆိုင် မီးမှုတ်နေကြသည့် သမီးလေးနှင့်မိုးညိုကြည့်ရင်း မြင့်ရင်ထဲ ကြည်နူး ချမ်းမြေ့နေရတော့သည်။

သမီးလေးနှင့်မိုးညိုကြား သံယောဇဉ်တို့ကို အသေအချာ နားလည်သဖြင့် သူမကိုယ်တိုင် သမီးလေးကို ပလွေမှုတ်တတ်ဖို့ သင်ပေးခဲ့ပြီးနောက် မိုးညိုနှင့်အလွယ်တကူ တွေ့ဆုံနိုင်ရန် စီစဉ်ပေးခဲ့ခြင်းပင်။ သမီးလေး၏ ပလွေမှုတ်သံကြားတိုင်း မိုးညိုကာ ရောက်ရာအရပ်ကနေ ပြေးလာတတ်သည်။ မဟာမြိုင်တောထဲတွင် မိုးညိုနေသည့်လိုဏ်ဂူကို မြိုင်တို့ တစ်ခါရောက်ဖူးပြီး မြိုင်တို့မိသားစုသာသိသည်။ မိုးညို၏လုံခြုံရေးအတွက် မည်သူ့ကိုမှ မပြောပြထားပါ။ ယုတ်စွအဆိုး မုဆိုးဦးတိုးပင် မသိချေ။ အသံလှိုင်း၏ပဲ့တင်မှုကြောင့် ပလွေသံကို မိုးညိုနေသည့်နေရာမှ ကောင်းကောင်း ကြားရတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ပလွေသံကြားသည် နှင့်မိုးညိုကာ မရှေးမနှောင်းပင် ရောက်လာတော့၏။

သဘာဝတရား၏လှုံ့ဆော်မှုကြောင့်လား သို့မဟုတ် စိတ်ချင်းဆက်နေ၍လား သမီးလေး မဟာမြိုင်တော နယ်မြေဘက် ခြေချလိုက်သည်နှင့် မိုးညိုက အလိုလိုသိနေသည် ထင်သည်။ အကြာကြီး မခေါ်ရဘဲ ရောက်လာတတ်သည်။

"မေမေ ပါးစပ်ဟ ..."

သမီးလေးက သူမနှင့်မိုးညိုကို တစ်ယောက်တစ်လှည့် ကိတ်မုန့်တွေ ခွံကျွေးနေတော့၏။ မြိုင် သမီးလေးပါးစပ်မှာ ပေပွနေသည့်ကိတ်မုန့်စတွေကို အသာအယာသု တ်ပေးလိုက်ရင်း

"မွေးနေ့အတွက် ဘာတွေဆုတောင်းလိုက်လဲ သမီးလေး"

"မေမေရယ် ဖေဖေရယ် လှိုင်းရယ် မိုးညိုရယ် တစ်သက်လုံးမခွဲဘဲ
အမြဲတမ်း အတူရှိနေရပါစေလို့ "

"ဟင် မင်းသားလေးနဲ့တွေ့ရပါစေလို့ ဆုမတောင်းတော့ဘူးလား"

"မင်းသားလေးက တကယ်မရှိဘူးမေမေရဲ့"

သမီးလေးစကားကြောင့် မြိုင်ပြီးမိသွားသည်။ အသက်၁၂နှစ်ဆိုသည့်
အရွယ်လေးဟာ နားလည်သင့်သလောက် နားလည်နေပြီမို့ သမီးလေးဟာ
ဟိုးအရင်းတုန်းကလို မင်းသားလေးနှင့် တွေ့ပါရစေဆိုသည့်ဆုမျိုး မ
တောင်းတတ်တော့ပါ။

"တစ်နေ့ကျရင် သမီးဘဝအတွက် မင်းသားလေးတစ်ပါးတော့ ရှိလာမှာ
ပါ"

သူမ ရင်ထဲ တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ သမီးက မိုးညိုကို ပွတ်သပ်နေ
ရင်းမှ

"မေမေ့ကို ကျေးဇူးတင်တယ် သိလား ..."

"ဟင် ... ဘာလို့လဲ "

ရုတ်တရက်ဆိုလိုက်သော သမီးစကားကြောင့် မြိုင်နားမလည်စွာ မေး
လိုက်တော့ သမီးက ချစ်စဖွယ်လေးပြီးလိုက်ရင်း ...

"မိုးညိုကို မွေးခွင့်ပေးခဲ့တဲ့အတွက်ပါ အဲဒီနေ့က မေမေသာခွင့်မပြုခဲ့ရင်
မိုးညိုက ရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး ဒါကြောင့် မေမေ့ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်မိ
တယ်"

မြိုင် ထပ်ပြီးမိပြန်သည်။ နုနယ်လှပလွန်းသော သမီးလေး၏ပါးလေးတွေ
ကို ခပ်ဖွဖွ နမ်းရှိုက်လိုက်ရင်း

"မေမေ့အတွက် တစ်လောကလုံးမှာ အရေးအကြီးဆုံးက မေမေ့သမီး

လေး ပျော်နေဖို့ပဲ ကျန်တာ ဘာမှမလိုတော့ဘူးသမီးရယ် သမီးလေးအခုလို အမြဲတမ်း ပြုံးနေဖို့ပဲလိုတယ်"

"မေမေသမီးကို အရမ်းချစ်တာပဲလားဟင်"

မြိုင်သမီးကို ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေ့လိုက်သည်။ သူမတို့နေရာလေးမှ လှမ်း မြင်နေရသည့် စိမ့်တောမြိုင်ကို ငေးမောကြည့်နေမိရင်း ...

"မေမေ့အတွက် စိမ့်တောမြိုင်ကဘဝပဲသမီးလေး ဒီရေကိုသောက်ပြီး ဒီ မြေမှာ မေမေကြီးပြင်းလာခဲ့တယ် မေမေနဲ့စိမ့်တောမြိုင်ကို ဘယ်လိုမှခွဲလို့ မရခဲ့ဘူး စိမ့်တောမြိုင်နဲ့ ဒီနေရာလေးကို အရာအားလုံးထက် မေမေချစ်ခဲ့ တယ် သမီးအဖေထက်တောင်ပေါ့"

ရင်ခွင်ထဲက သမီးလေးက သူမစကားကို ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေ တော့သည်။ မြိုင်သမီးဆံပင်လေးတွေကို ထိုးဖွတ်စားနေရင်းနှင့် အတိတ် ကို ပြန်လည် တွေးတောနေမိ၏။

"အဲဒီတုန်းက သမီးဖေဖေက နိုင်ငံခြားပညာတော်သင် သွားရမယ် သမီး ဖေဖေရဲ့အမျိုးတွေကလည်း သိပ်မကြာခင် နိုင်ငံခြားမှာ အပြီးအခြေချတော့ မယ်လေ သမီးဖေဖေက မေမေ့ကိုလိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်တယ် မေမေဒီမြေ ဒီရေ ဒီ လေတွေကိုချန်သွားဖို့က မဖြစ်နိုင်ခဲ့ဘူး မေမေ့လုံးသားထဲမှာ သမီးဖေဖေ ထက် စိမ့်တောမြိုင်ကို ပိုချစ်မြတ်နိုးခဲ့တယ် ထင်တယ် ဒါကြောင့်သမီး ဖေဖေကိုပဲ မေမေ့စွန့်လွှတ်ဖို့ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ် ဒါပေမဲ့ မေမေ့ကို မစွန့်လွှတ် နိုင်တဲ့ သမီးဖေဖေက သူ့ဘဝသူ့မိသားစုကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ပြီး မေမေနဲ့အတူ စိမ့် တောမြိုင်မှာ လိုက်နေခဲ့တာပေါ့ မေမေက အခုလိုပြောပြနေတာက စိမ့် တောမြိုင်ကို မေမေ ဘယ်လောက် ချစ်မြတ်နိုးတဲ့အကြောင်း သမီးလေးကို သိစေချင်လို့ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့မေမေ"

"ဒါပေမဲ့ အခုချိန်မှာ စိမ့်တောမြိုင်ထက် ပိုချစ်ရမယ့်အရာ မေမေမှာရှိနေပြီ"

"ဟင် ဘာလဲမေမေ"

စိတ်ဝင်စားစွာ မေးလာသည့်သမီးလေးကို ငုံ့ကြည့်ရင်း မြိုင်လှပစွာ ပြုံးမိလျက်နှင့်

"မေမေသမီးလေးပေါ့"

"တကယ်လား မေမေ"

"တကယ်ပေါ့သမီးလေးရယ် မေမေအတွက် သမီးလေးပြုံးနေဖို့က အရာအားလုံးထက် ပိုအရေးကြီးတယ် မေမေသမီးလေးပျော်ဖို့ဆိုရင် မေမေမှာရှိတဲ့ ဘယ်လိုအရာမဆို စွန့်လွှတ်ဖို့ မေမေ ဝန်မလေးဘူးကွယ်"

နားလည်သင့်သလောက် နားလည်တတ်သည့် အရွယ်လေးမို့ သမီးလေးခမျာ သူမကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖက်ထားရှာပြီး

"လှိုင်းလည်း မေမေ့ကို အရမ်းချစ်တယ်"

"သမီးလေးရဲ့မွေးနေ့ဆုတောင်းကို မေမေတို့ ဖြည့်ဆည်းပေးမှာပါ သမီးလေးအနားမှာ မေမေနဲ့ဖေဖေရယ် ပြီးတော့မိုးညိုက အမြဲတမ်းရှိနေမှာပါ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးတစ်ခုသိထားဖို့လိုတယ် ဟော ဟိုမှာ သစ်ရွက်တွေ ကြွေနေတာတွေလား"

သူမညွှန်ပြရာဆီသို့ သမီးလေးက လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ နွေ၏အပူအောက်တွင်ပင် မဟာမြိုင်တောကာ အေးချမ်းလှသည့်တိုင် သဘာဝတရားကြီး၏စီရင်မှုအရ သစ်ရွက်ခြောက်များကတော့ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေလွင့်နေ၏။ လေတစ်ချက်ငွေ့တိုင်း ကြွေခသွားသည့် သစ်ရွက်ခြောက်တို့ကို လှိုင်းနားမလည်စွာ ငေးမောကြည့်နေပါရဲ့...

"ရွက်သစ်လေးတွေထွက်လာဖို့ ရွက်ဟောင်းကြွပေးရတယ် ရွက်ဟောင်းကြွတယ်ဆိုတာ ရွက်သစ်လေးတွေ ဖူးထွက်လာဖို့အတွက်ပေါ့ ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်ကျရင် အဲဒီရွက်သစ်လေးတွေကလည်း ရွက်ဟောင်းအဖြစ် ပြန်ကြွခပေးရမှာပဲ သံသရာဆိုတာ လည်ပတ်နေတယ်သမီး ဘယ်အရာမှ မတည်မြဲဘူး လောကယန္တရားကြီးမှာ အစိုးရတယ်ဆိုတာ မရှိဘူးသမီးလေး ရေစက်တွေကြောင့် မေမေတို့တွေဟာ တွေ့ကြုံဆုံကြရမယ် နောက်ဆုံး တစ်နေ့ကျရင်တော့ ခွဲခွာသွားရမှာပဲ ဒါကိုသမီးလေး သဘောပေါက်ထားရမယ်"

"လှိုင်း နားမလည်ဘူး မေမေ"

"တစ်နေ့ကျရင် သမီးလေး နားလည်လာမှာပါ သမီးလေးအနားမှာ မေမေက သက်ဆုံးတိုင် အမြဲတမ်း ရှိနေမှာပေါ့ကွယ် အကယ်၍များ မေမေသမီးလေးအနား မရှိနိုင်တော့တဲ့တစ်နေ့ ရောက်လာခဲ့ရင်လည်း သမီးလေးဝမ်းမနည်းရဘူးနော် မေမေအချစ်တွေက သမီးလေးနဲ့အတူ အမြဲရှိနေမှာပါ ဟောဒီစိမ့်တောမြိုင်ရယ် မြင်နေရတဲ့တောင်တန်းတွေရယ် လေပြည်လေးရယ် ဒီစိမ်းချောင်းလေးရယ် မဟာမြိုင်တောထဲက ကျေးငှက်လေးတွေရယ် သူတို့တွေရှိနေသရွေ့ မေမေက ရှိနေမှာသိလား မေမေသမီးလေးကို ဘယ်လောက်ချစ်တဲ့အကြောင့် သူတို့လေးတွေကို တစ်နေ့ကျရင် မေးကြည့်လိုက်နော် ... အင်း မေမေကတော့ လိပ်ပြာလေးတစ်ကောင်အနေနဲ့ ဒီနေရာလေးမှာ ပျံဝဲနေဦးမယ်"

သူမစကားကို သိပ်နားမလည်ရှာသည့်သမီးလေးက ငြိမ်သက်စွာ တွေးနေတော့၏။ ထို့နောက် ဘာကို သွားအမှတ်ရသွားသည်မသိ ...

"မေမေ ...မေမေသမီးကို အရမ်းချစ်တာကို ဖေဖေက စိတ်ခုနေတဲ့ပုံပဲနော်"

သမီးစကားကြောင့် သူမရယ်ချင်သွားသည်။ မောင်က တစ်ခါတလေ ကလေးဆန်သည်။ သူမသမီးလေးကိုပဲ တစ်ချိန်လုံး ဂရုစိုက်နေတတ်တော့ သူ့ကိုပစ်ထားတဲ့အကြောင်း ပွစိပွစိလေး ပြောတတ်သည်။ ဒါကိုသမီးလေး က အမြင်မှားနေပုံရသည်။

"မေမေ့ကို သမီးဖေဖေက အရမ်းချစ်တော့ မေမေသမီးလေးကိုပဲ ဂရုစိုက် နေတာကို သမီးဖေဖေက မနာလိုဖြစ်နေတာပါ အဟင်း သမီးဖေဖေက တစ်ခါတလေ ကလေးလိုပဲ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ့ကို အထင်မလွဲလိုက်ပါနဲ့ ဖေဖေ ကသမီးလေးကို အရမ်းချစ်ပါတယ် ကဲ ကဲ မေမေတို့စကားများနေတာနဲ့ တင် မိုးညိုလည်း ပျင်းနေလောက်ပြီ သွား မိုးညိုနဲ့သွားကစားလိုက်ပါဦး "

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

မိုးညိုနှင့်အတူ ပြေးလွှားဆော့ကစားနေသည့် သမီးလေးကိုငေးကြည့်ရင်း မြိုင် ကြည်ကြည်နူးနူးပင် ပြုံးနေမိ၏။ ဒါဟာ သူမအတွက် မရိုးအီနိုင်သော ပန်းချီကားလေးတစ်ချပ်ပဲ မဟုတ်လား။ ထို့နောက် အချိန်အတန်ကြာတော့ ကစားနေသည့် သမီးလေးရှိရာသို့ သူမ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး

"တော်ပြီ သမီးလေး မေမေတို့ပြန်ရအောင် အိမ်မှာ မွေးနေ့ပွဲအတွက် လူစုံ နေလောက်ပြီ ပြီးတော့ သမီးကိုကိုကိုလည်း နှုတ်ဆက်ရဦးမယ် မဟုတ် လား"

"ဟုတ်မေမေ"

မိုးညိုကိုနှုတ်ဆက်ပြီး မေမေနှင့်သူမ တံတားလေးကိုဖြတ်ရင်း စိမ့်တော မြိုင်သို့ပြန်လာခဲ့သည်။ ညနေမွေးနေ့ပွဲတွင် ကိုကိုနေမဟာ လာနှုတ်ဆက် မည်ကို သတိရသွားတော့ လှိုင်းစိတ်ထဲဝမ်းနည်းသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ကိုကိုက သိပ်မကြာခင် အဝေးကြီးကို ထွက်သွားတော့မည်။

"မေမေ ကိုကိုက ဘယ်သွားမလို့လဲဟင် ကြာမှာလား"

"ဒါပေါ့သမီးရဲ့သမီးကိုကိုက ဆယ်တန်းဖြေပြီးပြီဆိုတော့ ရန်ကုန်မှာ ခဏ သွားနေရမယ် ပြီးတော့ ဆယ်တန်းအောင်တာနဲ့ နိုင်ငံခြားကို ပညာသင်ဖို့ တစ်ခါတည်း ထွက်သွားရမှာသမီးရဲ့ တီတီနှောင်းတို့က သမီးကိုကိုရဲ့ ပညာရေးအတွက် အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးတာပဲလေ ဝမ်းမနည်းပါနဲ့သမီး လေးရယ် ကိုကိုက ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ရင် ဒီမြို့လေးကို အကျိုးပြုဖို့ပြန်လာ မှာပါကွယ်"

မေမေက ဝမ်းမနည်းပါနှင့်ဟုဆိုသော်လည်း လှိုင်းဝမ်းနည်းမိပါသည်။ သူမအတွက် တွယ်တာစရာအစ်ကိုဆိုလို့ ကိုကိုနေမဟာသာ ရှိသည်မ ဟုတ်လား။

"လှိုင်းလေး ..."

စိမ့်တောမြိုင်ရောက်သည်နှင့် အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသည့်နေမဟာက လှိုင်းထံပြေးလာသည်။ မြိုင်က ကလေးနှစ်ယောက် စကားပြောလို့ရစေရန် အလိုက်တသိ ထွက်လာပေးလိုက်သည်။ နေမဟာ လှိုင်းလက်လေးကိုဆွဲပြီး လူရှင်းသည့်နေရာဘက်သို့ ထွက်လာလိုက်ပြီးနောက်

"လှိုင်း ...ဒါ ကိုကိုမွေးနေ့လက်ဆောင်"

အနက်ရောင်ကတ္တီပါဘူးလေးမှ ဟန်းချိန်းလှလှလေးကို နေမဟာက လှိုင်းလက်လေးပေါ်တွင် သီပေးလိုက်သည်။ ဖြူနုသွယ်လျနေသော လှိုင်း လက်လေးနှင့် ပလက်တီနမ်ဟန်းချိန်းလေးကာ ပန်သင့်လှပါသည်။ လှိုင်း က အပြုံးလှလှလေးဖြင့်

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကို "

"လှိုင်း ဒီဟန်းချိန်းလေးကို ဘယ်တော့မှမချွတ်ရဘူးနော် ဟန်းချိန်းလေး

က ကိုကိုကိုယ်စား လှိုင်းနားမှာ အမြဲရှိနေမှာ သိလား "

"ဟုတ်ကဲ့ကိုကို လှိုင်းလက်မှာ အမြဲဝတ်ထားပါမယ်"

"အဝေးကြီးမှာရှိနေပေမဲ့ ကိုကို လှိုင်းလေးကို အမြဲလွမ်းနေမှာပါ "

"လှိုင်းလည်း ကိုကိုကို သတိရနေပါမယ်"

နေမဟာလှိုင်းကို ခပ်တင်းတင်း ဖက်ထားမိသည်။ ဆယ်ကျော်သက် အရွယ် လူပျိုပေါက်ဖြစ်နေပြီဖြစ်သော သူက အရပ်ကြီးရှည်လာသဖြင့် လှိုင်းလေးက သူ့ပခုံးလောက်သာ ရှိတော့၏။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာတော့ အသားဖွေးဖွေး ဆံပင်ရှည်ရှည် ခန္ဓာကိုယ်သေးသေးလေးနှင့် လှိုင်းဟာ အင်မတန် လှပလွန်းနေပြီဖြစ်သည်။ အသက်၁၂နှစ်အရွယ် လေးလှိုင်းရဲ့ အလှတရားတွေဟာ ဖူးသစ်စပန်းဖူးလေးတွေနှင့်တူပါသည်။

ရင်ခုန်တတ်စအရွယ် ကောင်လေးအတွက်မှာတော့ ပန်းဖူးလေးလိုလှ သော ကလေးမလေး၏ ဖူးသစ်စအလှတရားတွေက သူ့စိတ်ကို တစ်သက် စာလုံးအတွက် ပြုစားလိုက်သကဲ့ ဖြစ်နေခဲ့ပါသည်။ ပျော့ပျောင်းနူးညံ့သော ဆံနွယ်တွေကြားမှ လှရက်နိုင်လွန်းသော မျက်နှာဖူးဖူးလေးကို မြတ်နိုးမဝ စွာ ငုံ့ကြည့်မိရင်း ...

"ဘယ်လောက်ကြာမယ်မှန်း မသိပေမဲ့ ကိုကိုကို စောင့်နေရမယ်နော် လှိုင်းဆီကိုကို ကိုပြန်လာခဲ့မယ် "

"ဟုတ်ကဲ့ကို ကို ..."

ဘယ်အထိကြာမြင့်အောင် ခွဲခွာရမည်မသိသော ကောင်မလေးမျက်နှာကို သူတစ်ဝကြီး ကြည့်နေခဲ့မိ၏။ ထို့နောက် ရင်ထဲ တီးတိုးရေရွတ်မိသည်က

"ကိုကိုပြန်လာတဲ့အချိန်ကျရင် ကိုကို လှိုင်းလေးကို လက်ထပ်မယ် "

"မနေ့ညက ကျားကြီးမိုးညိုနဲ့ဆရာမင်းနောင်တို့ ထိပ်တိုက်တွေ့ကြတယ်
ထင်တယ် ဆရာမင်းနောင်ပစ်လိုက်လို့ မိုးညိုကိုထိသွားတယ် ချက်ကောင်း
မထိပေမဲ့ ဒဏ်ရာရသွားပုံရတယ် တို့ဆရာကတော့ အတော်ကိုကျေနပ်နေ
တာ ..."

အကင်ဆိုင်ဘေးမှအဖြတ် ကြားလိုက်ရသည့် စကားကြောင့် လှိုင်းရင်ထဲ
ထိတ်သွားသည်။ အကင်ဆိုင်က ဘီယာပါရသဖြင့် ဦးမင်းနောင်၏လူများ
ဘီယာ လာသောက်တတ်ကြသည်။

စက်ဘီးလေးကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းနင်းပြီး သင်တန်းမှ ပြန်လာသည့်လှိုင်းမှာ
မိုးညိုအကြောင်း ကြားတော့ ရင်တွေ စိုးထိတ်ပူပန်သွားပြီး စိမ့်တောမြိုင်သို့
အမြန် နင်းလာလိုက်သည်။ နွေရာသီ အားလပ်ရက်တွင် လှိုင်းကိုမေမေက
နယ်မြို့လေး၏ တစ်ခုတည်းသော ကွန်ပျူတာသင်တန်းတွင် သင်တန်း
တက်ခိုင်းထားသည်။ သင်တန်းကလည်း မြို့စွန့်ဘက်တွင်ရှိပြီး စိမ့်တော
မြိုင်နှင့် သိပ်မဝေးလှသဖြင့် မေမေတို့မအားလပ်သည့် တစ်ခါတလေဆို
လှိုင်းက အခုလို စက်ဘီးလေးစီးပြီး ကိုယ့်ဘာသာကို သွားတက်ရသည်။

လှိုင်းအသက်က မနက်ဖြန်ဆိုလျှင်ပင် ၁၃နှစ်ပြည့်နေပြီမို့ တောင်ပေါ်မြို့
လေးအတွက် ဒီအရွယ်က ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးလေး။ လှိုင်းကလည်း
တစ်ယောက်တည်း စက်ဘီးစီးပြီး သွားရတာကို သဘောကျသည်။ ဒီနေ့မှ
ကြားရသည့်သတင်းကြောင့် အိမ်ကို ခပ်မြန်မြန်ပြန်လာပြီး ...

"မေမေရေ မေမေ"

တကြော်ကြော်အော်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လာသည့်လှိုင်းကို ကြီးကြီးမေက

"သမီးဖေဖေနဲ့မေမေက မနက်ဖြန် သမီးမွေးနေ့အတွက် လိုအပ်တာဝယ်
ဖို့ မြို့ဘက် ထွက်သွားတယ် သမီးရဲ့"

"ဒုက္ခပါပဲ ..."

ကြီးကြီးမေစကားကြောင့် လှိုင်းစိတ်ညစ်သွားသည်။ လှိုင်းတို့ရဲ့တောင် ပေါ်မြို့လေးမှာ ဝယ်မရတတ်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို မေမေတို့က နှစ်နာရီ လောက်ပဲ ကားမောင်းသွားရသော အနီးဆုံးမြို့သို့ သွားဝယ်လေ့ရှိသည်။ တစ်နေ့ကုန်နီးပါး ကြာမည်မို့ လှိုင်းမစောင့်ချင်။ မိုးညိုကို စိတ်ပူလှပြီ ဖြစ်သည်။

ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ သူမတို့ မိုးညိုဆီမသွားဖြစ်ပါ။ နွေကာလဖြစ်သည့်တိုင် ဟိုတစ်ရက်ကမှ မုန့်တိုင်းကျထားတော့ မေမေက မိုးညိုဆီမသွားခိုင်းပါ။ မိုးရွာထားသောကြောင့် တံတားလေးက ကျိုးပဲ့နေသည်ဟုဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးညိုနှင့်အဆက်ပြတ်ကာ သတင်းမကြားရဘဲ ဖြစ်နေသည်။ လှိုင်း ဆိုင်ကယ်သော့လေးကိုယူပြီး အပြင်ထွက်လာတော့

"ဘယ်သွားမလို့လဲသမီး ..."

"ခြံထဲ ခဏ ..."

မိုးညိုဆီသွားမှန်းသိလျှင် ကြီးမေတားမည်စိုးသဖြင့် လှိုင်းထိုမျှသာဖြေပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ မေမေက လှိုင်းကိုအပြင်ဘက်တွင် ဆိုင်ကယ်စီးခွင့်မပြု သော်လည်း ခြံထဲတွင်တော့ ပေးစီးသည်။ လှိုင်း ဆိုင်ကယ်ကောင်းကောင်း စီးတတ်နေပြီဖြစ်သည်။ စပျစ်ခြံဘက်သို့ လှိုင်း အမြန်မောင်းလာလိုက် သည်။ ခြံထဲရောက်တော့ ခြံစောင့်မှလွဲ၍ ဘယ်သူမှရှိမနေသည်ကို လှိုင်း သတိပြုမိသည်။ ခြံစောင့်က ပစ္စည်းအချို့ သိမ်းနေသဖြင့် လှိုင်းကိုသတိမ ထားမိပါ။

"ဒီနေ့ အလုပ်မဆင်းကြဘူး ထင်တယ်"

ထိုမျှသာတွေးပြီး လှိုင်းဆိုင်ကယ်ကို သစ်သားအိမ်ဘေးတွင် ရပ်ထားပြီး

စိမ့်တောမြိုင်ဘက် ပြေးထွက်လာမိ၏။ နေ့ခင်းကျော်ကျော်အချိန်ပဲ ရှိသေးသည်မို့ လှိုင်းမကြောက်ပါ။ စမ်းချောင်းလေးအနား ရောက်တော့ တံတားလေးက ကျိုးပဲ့နေသည့်တိုင် သွားလို့ရသေးသည်။ မိုးညိုဇောဖြင့် လှိုင်းမကြောက်မရွံ့တစ်ဖက်သို့ကူး လာလိုက်ပြီး

"မိုးညို ...မိုးညိုရေ"

ပါးစပ်ကလည်းအော် ခါးကြားထဲလည်း အမြဲဆောင်ထားတတ်သည့် ပလွေကိုထုတ်ပြီး မှုတ်လိုက်သည်။ မိုးညိုကာ အတော်ကြာသည်အထိ ထွက်မလာပါ။ လှိုင်းရင်တွေပူကာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ယောက်ယက်ခတ်နေတော့သည်။ တောစပ်နားဆီသို့ ပြေးသွားလိုက် နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်နှင့် မိုးညိုကို အရူးတစ်ယောက်လို အော်ဟစ်ခေါ်နေမိ၏။ အတော်လေး ကြာသည့်အခါမှာတော့

"ဝေါင်း ..."

ဟိန်းသံပြုလျက် မိုးညိုကာ ထောင့်ထောင့်ဖြင့် တောထဲထွက်လာမှ လှိုင်းအပူလုံးတွေ ကျသွားတော့သည်။ သို့သော် မိုးညိုခြေထောက်မှ ဒဏ်ရာ ရထားသည်ကိုမြင်တော့ မိုးညိုအတွက် စိုးရိမ်စွာ

"မိုးညို ခြေထောက်ဒဏ်ရာ ရသွားသလား"

"ဝေါင်း ..."

ဦးမင်းနောင်တို့လက်ချက် ဖြစ်မည်။ အပူတပင်ထွက်လာသဖြင့် သူမမှာ ဘာဆေးမှ ပါမလာခဲ့ပါ။ ပြန်ယူရမှာလည်းဝေးသဖြင့် လှိုင်းအရဲစွန့်ပြီး တောစပ်အထိ တိုးဝင်လာခဲ့သည်။ တစ်ခါ မိုးညိုကျောမှာ ဒဏ်ရာရတုန်းက မေမေဒီနားက ဆေးရွက်တစ်မျိုးကိုထောင်းခြေပြီး အနာသိပ်ပေးတာကို လှိုင်းအမှတ်ရလိုက်သည်။ နည်းနည်းကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ဆေးရွက်ပုံစံ

က မှတ်မိလွယ်သဖြင့် ထိုဆေးရွက်လေးကိုရှာရန် မေမေခူးခဲ့သည့်နေရာ အနီးအနားကို လိုက်ရှာမိသည်။

အတော်ကြာအောင် ဇွဲရှိရှိနှင့်ရှာတော့မှ ဆေးရွက်ကိုတွေ့သည်။ လှိုင်း ဝမ်းသာအားရနှင့် အရွက်တွေကိုခူးပြီး မေမေလုပ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ကျောက် တုံးဖြင့် ထုခြေကာ အရည်တွေကို မိုးညိုခြေထောက်ဒဏ်ရာပေါ် ညှစ်ထည့် လိုက်သည်။ ထို့နောက် အရွက်တွေကို အနာပေါ်အံ့ပေးလိုက်ပြီး သူမအပေါ် က အင်္ကျီတစ်ထပ်ကိုချွတ်လိုက်ကာ မိုးညိုဒဏ်ရာကို စည်းပေးလိုက်၏။ အားလုံးပြီးသွားတော့မှ ...

"ရသွားပြီ မနက်ဖြန်ကျမှမေမေနဲ့အတူ ဆေးလာထည့်ပေးမယ်နော် နောက်တစ်ခါ ဦးမင်းနောင်တို့ကိုရှောင် ကြားလား ဒီလူကြီးက အကျင့်မ ကောင့်ဘူး လူဆိုးတွေ"

မိုးညိုက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီးနောက် ရုတ်တရက်ထရပ်ကာ ...

"ဝေါင်း ..."

"ဘာဖြစ်လို့လဲမိုးညို"

ပတ်ဝန်းကျင်ကိုစူးစမ်းရင်း မနှစ်မြို့ဟန်ဖြင့် မိုးညိုဟိန်းဟောက်လိုက် တော့ လှိုင်းနားမလည်အောင်ပင် ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ပြင် မိုးညိုက သူမ ကိုယ်လေးကိုတွန်းဖယ်ရင်း အတင်းသွားခိုင်းနေသဖြင့် လှိုင်းအံ့ဩနေမိ၏။ မတွေ့တာကြာနေပြီကို မိုးညိုက ဝမ်းသာအားရမရှိဘဲ ဘာလို့သူမကို အတင်း ဇွတ်ပြန်ခိုင်းနေပါလိမ့်။ လှိုင်း မကျေမနပ်တွေးနေစဉ် ...

"ဝေါ"

သစ်ပင်တွေ ယိမ်းခါလာသည်အထိ လေတိုက်သွားသည်မှာ ကြမ်းလွန်း လှသည်။ လှိုင်း လန့်သွားပြီး တောစပ်မှထွက်လာကြည့်တော့ ...

"ဟင်"

ပတ်ဝန်းကျင်ကာ ခုနတုန်းကလို ကြည်လင်မနေတော့ပါ။ ရုတ်ခြည်းလို ကောင်းကင်တစ်ခုလုံး ညိုမည်းလာခဲ့ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင် ကြောက်စရာ ကောင်းအောင်ပင် မှောင်ရိပ်သန်းလာသဖြင့်

"ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မှောင်သွားသလဲ "

ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် လှိုင်း ကြောက်ရွံ့လာတော့သည်။ မိုးညိုကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် သူမ အကြောင်သား ငေးကြည့်နေမိ၏။

ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်နေသည့်လေကြောင့် သစ်ပင်တွေက ကြောက်စရာကောင်းအောင် ယိမ်းခါနေသည်။ ခုနကငြိမ်သက်နေသည့် စမ်းချောင်းတို့သည်လည်း မြွေတစ်ကောင်နှယ် လူးလွန့်တွန့်ခေါက်နေသည်မှာ ချောက်ချားဖွယ်အတိ။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းအောင် တဝေါဝေါပြိုဆင်းလာသည်က မိုးစက်တွေ

"ညနေ သုံးနာရီပဲရှိသေးတယ် မှောင်ချင်လာပြီ တော်သေးတယ် မြိုင်တို့ အချိန်မီရောက်လာလို့"

မည်းမှောင်စပြုနေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ရင်း မြိုင်က သက်ပြင်းချရင်းဆိုလိုက်သည်။ ဒီညနေ မုန်တိုင်းရှိသည်ကို ရေဒီယိုက ကြေညာထားသဖြင့် သူမအလုပ်သမားတွေကို နားခိုင်းထားသည်။ ဒါကိုမေ့လျော့ပြီး တစ်ဖက်မြို့ကိုသွားခဲ့သည်။ တော်သေးသည် ...မုန်တိုင်းမကျခင် ပြန်ရောက်လာပေလို့။

နွေကာလဖြစ်သော်လည်း အခုရက်ပိုင်း ရာသီဥတုသိပ်မကောင်းပါ။

မကြာခဏ မုန်တိုင်းကျတော့သည်။ ဒီနေ့ည အတော်ဆိုးမည်ဟုကြားသည်။

"မြိုင် ကိုကြီးဖုန်းဆက်လာတယ် သူ့ကား လမ်းမှာပျက်နေလို့တဲ့ မောင် တစ်ချက်သွားလိုက်ဦးမယ်"

ကားပေါ်က ဆင်းရုံရှိသေးဆိုလိုက်သော မောင့်စကားကြောင့် မြိုင် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

"မုန်တိုင်းကတော့ ချက်ချင်းလာမယ့်လက္ခဏာ မရှိသေးပါဘူး ဒါပေမဲ့ မောင်အမြန်ပြန်လာခဲ့နော် လမ်းမှာကြာမနေနဲ့ဦး မုန်တိုင်းရှိတယ်"

ကိုကြီးခွန်နေနှင့်တွေ့လျှင် အနည်းငယ် သောက်တတ်သော မောင့် အကြောင်း သိထားသည်မို့ မြိုင်သတိပေးလိုက်သည်။ မောင်က ရယ်ကျဲကျဲ နှင့်ထွက်သွားသည်။ မြိုင်အိမ်ထဲဝင်လာပြီး

"သမီးလေးရေ ..."

အတော်ကြာသည်အထိ ဘာသံမှမကြားရသဖြင့် သူမမျက်မှောင်ကြုတ် လိုက်ကာ မီးဖိုချောင်ထဲ အလုပ်ရှုပ်နေဟန်ရှိသော ကြီးကြီးမေထံ သွား လိုက်ပြီး

"ကြီးမေ သမီးလေးကို မတွေ့ပါလား "

"မရှိဘူးလား အယ် ခုမှသတိရတယ် ဆိုင်ကယ်နဲ့ခြံထဲ ဆင်းသွားသေး တယ် တော်တော်တော့ ကြာပြီရော ပြန်မရောက်သေးသလားဒီကလေးမ လေး"

ကြီးမေက အခုမှသတိရဟန်ဖြင့် ဆိုလိုက်သည်။ တစ်အိမ်လုံး၏အလုပ် တွေ လုပ်နေရသည့်ကြီးမေက အမြဲတမ်း အလုပ်ရှုပ်နေသဖြင့် မေ့ တတ်သည်ကို သိထားပြီးသားမို့ မြိုင်ထပ်မေးမနေတော့ဘဲ ဆိုင်ကယ်ထား သည့်နေရာသို့ လျှောက်လာလိုက်သည်။ သမီးလေးဆိုင်ကယ်မတွေ့။

"ဒီကလေးမလေး အခုထိတောင် မလာသေးဘူး ဘယ်ထိတောင် လျှောက် စီးနေပါလိမ့်"

ခြံဘက်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ပြီး မြိုင်ညည်းညူလိုက်သည်။ ခြံထဲတွင် ကစားရာမှပြန်လာသည့် ဘကြီးသက်၏မြေး ဖိုးခါးကိုတွေ့တော့...

"ဖိုးခါး ...သားရေ သားအစ်မကိုတွေ့မိသေးလာ"

"စောနုတုန်းက မမလှိုင်းမြေနှီလမ်းဘက် ဆိုင်ကယ် မောင်းသွားတာ တွေ့တယ်ဗျ "

"မြေနှီလမ်း: "

မြိုင်ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မြေနှီလမ်းသည် စပျစ်ခြံရှိရာသို့သွားသည့်လမ်း။ မဟုတ်မှလွဲ၍ ဒီကလေးမလေး မိုးညိုဆီသွားနေသလား:

"ဘုရားရေ ... ဒီညနေ မုန်တိုင်းရှိတယ်လေ "

အတွေးဖြင့် သူမရင်တစ်ခုလုံး မီးလောင်မြိုက်သကဲ့သို့ခံစားလိုက်ရပြီး ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်တော့ဘဲ ဆိုင်ကယ်ယူကာ မြေနှီလမ်းသို့မောင်းလာလိုက်၏။ နောက်မှကြီးမေ လှမ်းမေးသည်ကိုလည်း မဖြေနိုင်တော့ပါ။ သမီးအတွက်စိုးထိတ်စိတ်သာ ရင်ထဲကြီးစိုးနေသည်။ စပျစ်ခြံရောက်တော့ သမီးဆိုင်ကယ်ကို သစ်သားအိမ်ဘေးတွင် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သမီးဒီရောက်လာခဲ့တာ သေချာသွားပြီ။

"ဘုရား ...ဘုရား ဒီကလေးမလေး မဟာမြိုင်ကို တကယ်သွားနေတာပဲ ဒုက္ခတော့ရောက်ပါပြီ"

မုန်တိုင်းကျလျှင် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးက မဟာမြိုင်တောကြီးပင်။ မြိုင်သည် သမီးအတွက် စိုးရိမ်လွန်းသဖြင့် စပျစ်ခြံစောင့်ကိုပင် ဘာစကားမှမဆိုနိုင်ဘဲ မဟာမြိုင်တောရှိရာသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်လာလိုက်၏။ ခြံ

စောင့်မှာ သစ္စာရှိသည့် အလုပ်သမားဟောင်းဖြစ်၍ ခြံစောင့်ခိုင်းထားသော်လည်း ခြေထောက်သိပ်မသန်မာပါ။ ထို့ကြောင့် ခြံစောင့်ကိုအားကိုးမနေဘဲ သူမတစ်ယောက်တည်း အပူတပင် ထွက်လာခဲ့သည်။

မပူရိုးနေမည်လား။ စပျစ်ခြံရောက်သည်နှင့် ကောင်းကင်ကာ အတော်မည်းမှောင်နေပြီး မိုးပေါက်များ တစ်ပေါက်နှစ်ပေါက် ကျစပြုလာပြီဖြစ်သည်။ လေနီကြမ်းများလည်း စတင်တိုက်ခတ်နေခဲ့ရာ

"ဘုရား ဘုရားသမီးလေး ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့"

အပူမီးကာ ရင်တစ်ခုလုံးစို့တက်နေ၏။ စမ်းချောင်းနားရောက်တော့ မိုးတွေလေတွေကြားမှ သမီးလေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတော့ မြိုင်မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားသည်။ သမီးကာ ဒီဘက်ကူးလာဖို့ ကြိုးစားလေပြီ။ တဝေါဝေါစီးလာသည့် တောင်ကျရေများက ရေချောင်းကို ကြောက်မက်ဖွယ်အသွင်ပြောင်းသွားစေ၏။ ခနော်ခနဲ့တံတားထိပ်နားမှာ ကြောက်ရွံ့တုန်ယင်နေသည့် သူမသမီးလေး ...

"သမီး မလာနဲ့ မေမေလာခဲ့မယ်"

မိုးသံလေသံကိုဖောက်ထွင်းပြီး သူမစိုးရိမ်တကြီး အော်လိုက်မိ၏။ သမီးလေးက သူမကိုမြင်တော့ ဝမ်းသာသွားရှာပြီး

"မေမေ ... "

"သမီး အဲဒီမှာပဲနေ မေမေလာခဲ့မယ် မိုးညို သမီးကိုတံတားမကူးစေနဲ့ သေချာကြည့်ထား"

သူမ အသည်းအသန်အော်ဟစ်မှာလိုက်ပြီး တံတားကိုကူးဖို့ ကြိုးစားသည်။ မိုးညိုက လှိုင်းရှေ့မတိုးဖို့ လှိုင်းအင်္ကျီစလေးကို ကိုက်ထားသည်။ မိုးတွေလေတွေသည်းလာသဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး

ကောင်းကောင်းပင် မမြင်ရတော့ပါ။ ထိုအခိုက်...

"အမေ့ ..."

"ဗွမ်း ..."

နဂိုက ယဲ့ယဲ့လေးသာ ကျန်တော့သည့် တံတားကာ တောင်ကျရေအရှိန် ဖြင့် ပြိုကျအက်ကွဲသွားရာ တံတားပေါ်က မြိုင်လည်း ရေထဲယိုင်ကျသွား သည်။ လှိုင်းက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် ကမ်းဘက် ပြေးကပ်လာခဲ့ပြီး

"မေမေ မေမေရေထဲကျသွားပြီး လုပ်ပါဦး မိုးညို"

"မေမေ ဘာမှမဖြစ်ဘူးသမီးလေး မေမေလာခဲ့မယ်နော် အဲဒီမှာပဲနေကြား လား"

ရေတွေမွန်းနေသည့်ကြားမှ သမီးလေးပြေးဆင်းလာမှာကို စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မြိုင် လှမ်းပြောလိုက်၏။ ထို့နောက် တောင်ကျရေတွေ ဒီထက်အရှိန်မပြင်း ခင် ချောင်းရေကိုကူးခပ်နိုင်ရန် မြိုင်ကြိုးစားတော့၏။ သမီးလေးမှာ သူမ အတွက် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် မိုးညိုဆွဲထားသည့်ကြားမှ ရေစပ်အထိ အတင်း ရောက်လာရာ

"သမီးလေး နောက်ဆုတ်နေစမ်း "

"မေမေလို့ င်းလက်ကိုဆွဲပါ မိုးညိုမေမေ့ကို ဆွဲတင်ရမယ် "

သမီးကနားမထောင်။ ကမ်းပေးလာသည့် လက်သေးသေးလေးကို သူမ လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ သို့သော် မျက်ဝန်းထောင့်မှ ရိပ်ခနဲမြင်လိုက်သည်က တောင်ကျရေနှင့်အတူ မျောပါလာဟန်ရှိသည့် သစ်တုံး ...

"သမီး သတိထား"

သမီးလက်လေးကို ရှိသမျှအားနှင့် ဆောင့်တွန်းလိုက်တော့ သမီးက တစ်ဖက်သို့ ယိုင်ကျသွားသည်။ သစ်တုံးက ၎င်း၏လမ်းကြောင်းတွင်ရှိ

သော မြိုင်ကို တိုက်ချသွားလေရာ ...

"အား"

"မေမေ"

မြိုင်ရေထဲ ဝုန်းခနဲပြန်လဲကျသွား၏။ ဒီတစ်ခါတွင်တော့ သူမ မကူးခပ်နိုင်တော့ပါ။ တဝုန်းဝုန်း အော်ဟစ်နေသည့် ရေလှိုင်းတွေကို မြိုင်မတွန်းကန်နိုင်တော့ပါ။ ပို၍ ပြင်းထန်လာသော တောင်ကျရေများက သူမကို တိုက်စားခေါ်ဆောင်သွားခဲ့လေတော့...

"မေမေ ... အီးဟီးဟီး လုပ်ပါဦး မိုးညိုရေ"

ရေထဲဆင်းရမလို၊ ကမ်းနားမှာ ယောင်ယက်ခတ်နေသည့်လှိုင်းကို မိုးညိုက အတင်းထိန်းထားရသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသော တောင်ကျရေများက ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းအောင် အော်ဟစ်နေလျက် မြိုင်ကိုပါ တိုက်စားခေါ်ဆောင်သွားရင်းနှင့်။

မိုးတွေကာ သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာသွန်းနေဆဲ။ လေနီကြမ်းက အငြိုးတွေနှင့်တိုက်ခတ်နေတုန်း။ တစ်ခါက အေးချမ်းလှသောချောင်းရေကာ လူသားတစ်ယောက်ကို ဝါးမျိုစားသောက်သွားခဲ့လျက်။

တစ်ညလုံး ပြင်းထန်နေသည့်မုန်တိုင်းကာ မနက်ရောက်လာသည့်အခါတွင်တော့ သူမဟုတ်တော့သည့်အလား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတော့၏။ ရာသီဥတုကာ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းအောင် ကြည်လင်အေးမြနေပြန်၏။ သို့သော် မည်သူမျှမပျော်မွေ့နိုင်ခဲ့ပါ။ ဒီမနက်ခင်းလေးမှာတော့ အားလုံး၏နှလုံးသားသည် ထိခိုက်ကြေကွဲခြင်းများစွာနှင့်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ကမ်းနားတစ်နေရာတွင် မှေးတင်ကျန်ခဲ့သည့် ရင်နင့်ဖွယ် မိန်းကလေးအလောင်းတစ်ခုကို သူတို့တွေ့ခဲ့ရလေ၏။ ထို

မိန်းကလေးက မြိုင်ဟုခေါ်ကြသတဲ့။

စိမ့်တောမြိုင်ကို ချစ်မြတ်နိုးလျက် နှလုံးဖြူစင်လှသော မြိုင်တစ်ယောက်
က သူမမြတ်နိုးခဲ့သော ချောင်းရေ၏စိတ်ရိုင်းအောက်တွင် ရင်နာစရာ
ကောင်းအောင် မလှမပအဆုံးသတ်သွားခဲ့လေပါပြီ ...။

အပိုင်း(၅)

"မေမေ ..."

အထိတ်တလန့်အော်ဟစ်ပြီး နိုးထလာတော့ သူမမျက်နှာထက်ဝယ်
ဇောချွေးတွေကအပြည့်။ ကတုန်ကယင်ဖြင့် ရေကိုမော့သောက်လိုက်သည့်
တိုင် တော်တော်နှင့်အမောမပြေနိုင်သေး ...

သူမ အိပ်မက်ဆိုးမက်နေခဲ့သည်ပဲ ...

ဟင့်အင်း:ဒါအိပ်မက်တစ်ခုသက်သက် မဟုတ်ပါ။

လွန်ခဲ့သော၅နှစ်က တကယ်ဖြစ်ခဲ့သည့် သေရာပါနာကျင်မှုတွေ၊
တစ်သက်လုံး ခြောက်လှန့်နေခဲ့မည့် အိပ်မက်ဆိုးတွေ။

အတွေးဖြင့် ပူနွေးသောမျက်ရည်တို့ကာ မျက်နှာထက်ဝယ်စီးကျလာ၏။
မနက်ခင်းတိုင်းလို မျက်ရည်နှင့် မျက်နှာသစ်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်က သိပ်မ
ထူးဆန်းသော်လည်း ဒီမနက်တော့ အတော်ဆိုးဝါးပါလိမ့်မည်။

ဒီနေ့ဟာ မေမေဆုံးပါးသွားခဲ့သည်မှာ ၅နှစ်တိတိပြည့်တဲ့နေ့လေ။ ဟိုး
လွန်ခဲ့တဲ့၅နှစ်က ဒီအချိန်မှာ ကမ်းနားနံဘေးမှာသောင်တင်နေခဲ့တဲ့ မေမေ
ရုပ်အလောင်းကို သူမတို့ရှာတွေ့ခဲ့သည် မဟုတ်လား။

အတိတ်ကိုပြန်တွေးမိတော့ ရင်ဘတ်တွေက စူးအောင့်နာကျင်လာပြန်၏။
ဒီအကြောင်းအရာကို ပြန်သတိရမိတိုင်း သူမနှလုံးသားက ရူးမတတ်
နာကျင်ရပါသည်။ သို့သော် အဲဒီနေ့က အဖြစ်အပျက်တွေက သူမဘဝကို
အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုလို ခြောက်လှန့်နေဆဲ။ ဘယ်သောအခါမှ အဆုံးသတ်

သွားမည် မထင်ပါ။ သူမ မှတ်မိပါသေးသည်။ နာနာကျင်ကျင်ကို မှတ်မိပါသေးသည်။

မစဉ်းစားမဆင်ခြင်တတ်တဲ့ ၁၃နှစ်အရွယ် သမီးလေးအတွက် စိုးရိမ်သောကတွေနဲ့ မိုးထဲလေထဲတွင် အပြေးရောက်လာခဲ့တဲ့မေမေ

နောက်တော့ ဒေါသတကြီးနဲ့ အရှိန်ပြင်းပြင်း တိုက်ချသွားတဲ့ တောင်ကျရေတွေအောက်မှာ မေမေဟာ ပန်းလေးတစ်ပွင့်လို့ ဖြုတ်ခနဲကြွေလွင့်ခဲ့ရ ...

၁၃နှစ်သမီးလေးကတော့ ကမ်းတစ်ဖက်မှာ ကမ္ဘာပျက်ကျန်ခဲ့ပါရဲ့။ အမေ့ကို တကြော်ကြော် အော်ဟစ်ရင်း တဝုန်းဝုန်းကျနေတဲ့ မုန်တိုင်းတွေကြား သတိလစ်သွားတဲ့ ကလေးမလေးကို ကျားကြီးမိုးညိုက ကိုက်ဆွဲပြီး သူ့ဂူအတွင်း ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့လေသတဲ့။

ပြင်းထန်တဲ့မုန်တိုင်းကြောင့် ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ သားအမိကိုရှာဖွေဖို့ ဦးဇဗ္ဗူကျော်နဲ့နယ်ခံတွေဟာ ချောင်းစပ်အထိ ရောက်လာသည့်တိုင် အရှိန်ပြင်းလှတဲ့ တောင်ကျရေတွေဟာ သစ်ပင်တွေကိုတောင် အမြစ်ကျွတ်တဲ့ အထိ တိုက်ချလာတာမြင်တော့ အံ့ကိုကြိတ် တက်ခေါက်လျက် ပြန်လှည့်လာခဲ့ရသည်။ စိုးရိမ်ပူပင်မှုတွေနဲ့ မုန်တိုင်းအတိတ်ကို စောင့်ရုံမှလွဲ၍ ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

မနက်ရောက်မှ မုန်တိုင်းကာ ငြိမ်သက်သွားခဲ့၏။ သို့သော် တကယ့်မုန်တိုင်းအစစ်က ယခုမှ စတင်ခဲ့ပါသည်။ ကျားကြီးမိုးညို၏စောင့်ရှောက်မှုဖြင့် သမီးကိုဘေးမခစွာ ပြန်တွေ့ခဲ့သော်လည်း မြိုင်ကိုတော့ ကမ်းပါးဘေးတစ်နေရာတွင် အသက်မဲ့နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်နှင့် ပြန်တွေ့ဆုံခဲ့ချိန်တွင်တော့

"ဒေါက် ... ဒေါက်"

တံခါးခေါက်သံကြောင့် အတိတ်ဆိုးတွေကြား နစ်မွန်းနေသည့် သူမ မျက်ရည်တွေသုတ်လိုက်ပြီး

"လာပြီ ...ခဏ"

ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသည့်ဆံပင်တို့ကို သပ်တင်ရင်း တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ အခန်း ရှေ့တွင် ရပ်နေသူကကြီးမေ။ ကြီးမေက မျက်လုံးတွေမို့အစ်နေသော သူမ လေးကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ကာ ...

"မနက်စောစောကို ငိုထားပြန်ပြီလားကွယ်"

"လှိုင်း အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်လို့ပါကြီးမေ အဲဒီနေ့က အဖြစ်အပျက်တွေ ပြန်မက်နေမိတယ် လှိုင်းမေ့ဖျောက်လို့မရဘူး ကြီးမေ "

"သမီးလေးရယ်"

ဒီလောက်နှစ်တွေကြာနေခဲ့ပါပြီ မေ့လိုက်ပါတော့လားဟု ကြီးမေပြောမ ထွက်ရက်ပါ။ ကြီးမေကိုယ်တိုင်က မနေ့တစ်နေ့ကလို ရင်ထဲခံစားနေရဆဲ မဟုတ်လား။ အထူးသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း အရွယ်ရောက်လာသည့် လှိုင်း လေးဟာ တစ်နေ့တခြား အမေနဲ့ တူလာလေလေ ဖြစ်လေတော့ လှိုင်းကို မြင်တိုင်းလည်းကြီးမေမှာ မြိုင်ကို သတိရနေမိတော့၏။ ဆွေးမျိုးနီးစပ်ရုံ သာ ရှိသော်လည်း စိမ့်တောမြိုင်တွင် ကြီးပြင်းလာခဲ့သည့်ကြီးမေက မြိုင်ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မြိုင်က ကြီးမေအတွက်တော့ သမီးလေးတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ မြိုင်အဖြစ် ဆိုးအတွက် ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ကြေကွဲနေရဆဲပင်။ သို့သော် ဒီကလေး ရှေ့တွင်တော့ ကြံ့ခိုင်ပြရမည်မို့ ...

"ကဲပါ ဘာမှမတွေးနဲ့တော့သမီးလေး မြိုင်ရဲ့ ငါးနှစ်ပြည့်ရက်လည် အတွက် ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဆွမ်းသွားပို့ရဦးမယ် တော်နေကြာ

နောက်ကျလိမ့်မယ် မငိုနဲ့တော့ သွားသွား ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲထား
တော့ ကြီးမေချို ငုံ့ထည့်ထားမယ် "

"ဟုတ်ကဲ့ ... ကြီးမေ"

လှိုင်းရေမိုးချိုးပြီးတော့ ကြီးမေက ချိုင့်တွေ အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီးပြီ
ဖြစ်သည်။ လှိုင်းမျက်လုံးတွေက တစ်စုံတစ်ရာကို မသိမသာ ဝေ့ယမ်းရှာဖွေ
နေမိ၏။

"လှိုင်း လာလေသမီး သွားရအောင် ... "

"ဟို ...ကြီးမေ ဖေဖေရော မလိုက်ဘူးလား "

သူမစကားကြောင့် ကြီးမေ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း

"သမီးဖေဖေက မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ မနက်စောစောစီးစီး အရက်နဲ့
မျက်နှာသစ်နေပြီ သူလိုက်မှာမဟုတ်ဘူး သမီး ထားလိုက်တော့"

သစ်သားခုံလေးကိုမှီရင်း အရက်သောက်နေသည့် ဖေဖေကိုမြင်တော့
လှိုင်းရင်တွေ နင့်ခနဲခံစားလိုက်ရသည်။ ဖေဖေဟာ မေမေ့နှစ်ပြည့်
ရက်လည်ဆိုတာကိုများ မေ့လျော့နေခဲ့သည်လား

အိပ်ရာထသည်နှင့် အရက်ပုလင်းကိုင်လျက် ခြံထဲက သစ်သားခုံတန်းပေါ်
တွင် တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် အရက်တွေထိုင်သောက်နေသည်မှာ
နေ့စဉ်ရက်ဆက်လိုပင်။ ငါးနှစ်နီးပါး အရက်နွံထဲနစ်မြုပ်ခဲ့သည့် ဖေဖေရုပ်
သွင်ဟာ သူမငယ်စဉ်က ရင်းနှီးခဲ့သော ချောမွေ့သန့်စင်မှုတွေ ကင်းမဲ့နေခဲ့
ပါပြီ။ အရက်ကလွဲပြီး ဘာကိုမှမသိတော့သည်မှာ ဖေဖေဘဝတွင် မေမေ
ထွက်ခွာသွားသည့် နေ့ကတည်းကပင်။ ဖေဖေနာကျင်မှုတွေဟာ အခုချိန်ထိ
ပင် အသားမကျသေးခဲ့ပါ။

"သမီးလေး ကားပေါ်တက်လေ ကြီးမေတို့ နောက်ကျတော့မယ်"

ကြီးမေအသံကြားမှ ဖေဖေကို ငေးမောနေသည့်လှိုင်း သတိဝင်လာပြီး ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် မေမေ့အတွက် ရက်လည်ဆွမ်းကပ်ပြီး ပြန်လာသည့်တိုင်အောင် ဖေဖေဟာ ထိုသစ်သားခုံ လေးပေါ်တွင် အရက်သောက်နေဆဲ။

မနက်အစောပဲ ရှိသေးတယ် ဒီလောက်မသောက်ပါနဲ့ ဖေဖေရယ်လို့ သူမ သွားဖျောင်းဖျချင်သော်လည်း မဝံ့မရဲခဲ့ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

"မိလှိုင်း ... "

သူမကိုမြင်သည်နှင့် ဖေဖေမျက်နှာသည် ရုတ်ခြည်း တင်းမာသွား တော့၏။ အရက်ရှိန်ကြောင့် နီရဲနေသည့်မျက်ဝန်းတို့က အမုန်းတရားတွေ ကြောင့် ပို၍ စူးလက်လာခဲ့ပြီး

"နင် နင့်အမေကို နင်သတ်ခဲ့တာ ... "

"ဖေဖေ ..."

"ဟဲ့ မောင်ဇေဗူ တော်လိုက်တော့ "

ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာမည်မှန်း သိနေသည့်ကြီးမေက ကပျာကယာ ဟန့်တားလိုက်သည့်တိုင် ဖေဖေအာရုံက ကြီးမေထံရှိမနေပါ။ ယိုင်တိုင်တိုင် နှင့်ထလာပြီးနောက် သူမကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးလျက် ...

"နင့်ကြောင့်သာမဟုတ်ရင် မြိုင် ဒီလိုအဖြစ်နဲ့ကြုံရမှာ မဟုတ်ဘူး နင်က နင့်အမေကို နင်ကိုယ်တိုင်သတ်ခဲ့တာ ထွက်သွား နင့်မျက်နှာကို ငါမမြင်ချင် ဘူး"

"ဇေဗူကျော် ကြီးမေပြောနေတယ်လေ တော်တော့လို့ ဒီနေ့က လှိုင်းရဲ့ ရက်လည်နေ့ ကလေးက စိတ်ထိခိုက်နေပါတယ်ကွယ် ဒီတစ်ရက်လေး တော့ လွှတ်ထားပေးလိုက်စမ်းပါ ... မင်းမှာလည်း တစ်မနက်လုံးသောက်

ထားတာ ကြည့်စမ်းပါဦး နံစော်နေတာပဲ"

ကြီးမေက ဖေဖေအနားတိုးကပ်သွားပြီး ဖျောင်းဖျသည့်တိုင် ဖေဖေ မျက်လုံးတွေက သူမကို ခါးခါးသီးသီး စိုက်ကြည့်နေဆဲ ...

"ကျုပ် သူ့မျက်နှာမြင်တိုင်း ရင်နာတယ် သူ့ကိုမြင်ရင် မြိုင်အတွက် ကျုပ် ဘယ်လိုမှ ဖြေလို့မရဘူး ကျုပ်ရင်ဘတ်တွေ စုတ်ပြတ်သတ်အောင်နာတယ် ကျုပ်ရှေ့ကနေ သူ့ကိုထွက်သွားခိုင်း ကျုပ်မျက်လုံးရှေ့ လုံးဝပေါ်မလာစေနဲ့ မဟုတ်ရင် ကျုပ်တစ်ခုခု လုပ်မိလိမ့်မယ် ... "

အမုန်းတရားတွေ ပြည့်နေသည့် ဖေဖေစကားက မငိုမိအောင် ထိန်းချုပ် ထားသည့် သူမမျက်ရည်တွေကို တပေါက်ပေါက် ကြွေခစေတော့သည်။ ကြီးမေက ဖေဖေကိုပြောမရသည့်အဆုံး သက်ပြင်းလေးချလိုက်ရင်း ...

"လှိုင်း ... သမီးလေး အိမ်ထဲဝင်လိုက်တော့နော်"

ကြီးမေက စကားနည်းရန်စဲစေရန် လှိုင်းကိုသွားဖို့ ပြောလိုက်သော်လည်း လှိုင်းခြေလှမ်းတွေက ချက်ချင်းမရွေ့။ သူမကိုမြင်တိုင်း အော်ဟစ်နှင်ထုတ် နေတတ်သည့် ဖေဖေကိုသာ နာကျင်စွာ ငေးကြည့်နေမိ၏။

အစဉ် ရှင်းသန့်ချောမွေ့ခဲ့သော ဖေဖေမျက်နှာသည် ယခုအခါ မုတ်ဆိတ် မွေးဗရပွနှင့် ညှဉ်းသိုးသိုး ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။ ၅နှစ်လောက် အဆက်မပြတ် သောက်လာသည့် အရက်ဒဏ်ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်က ဟိုးအရင်ကကဲ့သို့ တောင့်တင်းကြံ့ခိုင်မနေတော့ပါ။ စိတ်ဖိစည်းမှုတွေ၊ အရက်ဒဏ်များနှင့် ခပ်ယဲ့ယဲ့လေးသာ ကျန်တော့၏။ ပြောင်းလဲသွားသည့် ဖေဖေရုပ်သွင်ကာ မုတ်မိစရာပင် မရှိတော့ပါ။

ဟိုးအရင်က သူမမှတ်ဉာဏ်တွင်ရှိခဲ့သော ဖေဖေပုံရိပ်နှင့်တူညီသော နေရာ ဘယ်နေရာမှ မကျန်ရစ်တော့ပါ။ ပြင်ပရုပ်သွင်တင်မက စိတ်ရောပါ

အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားသော ဖေဖေ့ကို လှိုင်း မမှတ်မိချင် တော့သည်အထိပင်။ ထို့အပြင် ...

"ညည်းအဖေက ထွက်သွားခိုင်းနေတယ်လေ မကြားဘူးလား ဘယ်လောက်ထိ ကိုယ့်အဖေကို ဒုက္ခပေးနေဦးမလဲ "

ထောင်းခဲရလိုက်သော ရေမွှေးနံ့နှင့်အတူ ရောက်လာသူက ကြော့မော့ နေအောင် ဝတ်စားထားသည့် ဒေါ်မာယာကြွယ်။ ဖေဖေ၏နောက်မိန်းမ။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူမ၏မိထွေးဟုခေါ်ရမည်လား ...။ မေမေဆုံးပြီး တစ် နှစ်ကျော်အတွင်းမှာပင် ဤအမျိုးသမီး အိမ်ပေါ်တက်လာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ကတည်းက ဘဝက အနာပေါ် ဆားဖျန်းလိုက်သည့်အလား ဒဏ်ရာတွေက မချိမရီ။

သူမဖတ်ဖူးခဲ့သည့် ပုံပြင်စာအုပ်တွေထဲမှ ဤအချက်ကတော့ သွေးထွက် အောင် မှန်ကန်ပါသည်။ မိထွေးတွေဟာ ဘယ်တော့မှမကောင်းမွန်ခဲ့ဘူး ဆိုတာကိုပေါ့။ ခပ်လှောင်လှောင် အပြုံးတွေနှင့် ဒေါ်မာယာကြွယ်ကြောင့် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လျက် ထွက်လာလိုက်သည်။

"ကို ဒီနေ့ ပွဲရုံပိုင်ရှင်တွေနဲ့တွေ့ဖို့ စီစဉ်ထားတယ် ကိုသွားဖို့အဆင်မပြေ ရင် ကြွယ်ပဲ သွားတွေ့လိုက်တော့မယ်နော်"

"အင်း ...မင်းပဲကောင်းသလို စီစဉ်လိုက်ပါ"

"ထုတ်ကုန်တွေနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဈေးနှုန်းနဲ့အရေအတွက်ကိုလည်း ကြွယ်ပဲ ချပေးလိုက်မယ်နော်ကို "

"မင်းအဆင်ပြေသလို ကြည့်လုပ်ခဲ့ပါကြွယ်"

"စိတ်ချပါ ကြွယ်အကောင်းဆုံး ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါမယ် အဟင်း"

ကျေနပ်သောအပြုံးတွေနှင့် ဒေါ်မာယာကြွယ်ကာ ခပ်ကြော့ကြော့လေး

ထွက်သွားတော့သည်။ ဦးဇေဗ္ဗူကျော်က ခုံတန်းပေါ်ပြန်ထိုင်ပြီး လက်ကျန် အရက်ကို မော့သောက်နေတော့သည်။ ထိုအခြင်းအရာကို ကြည့်ရင်း ကြီးမေစိတ်မောစွာခေါင်းခါယမ်းပြီး အိမ်ထဲဝင်လာလိုက်၏။

အရက်ကလွဲပြီး ဘာမှစိတ်မဝင်စားတော့သည့် မောင်ဇေဗ္ဗူကျော်နဲ့တော့ ခက်ပါတိ။ ဒီမိန်းမလည်က စိမ့်တောမြိုင်ကို စိတ်ကြိုက်ခြယ်လှယ်နေတာ မသိလေရောသလား။ ကြာရင် စိမ့်တောမြိုင်က ဤမိန်းမလက်အောက်တွင် ဒုက္ခရောက်ရချည်ရဲ့။

ကြီးမေ စိတ်မသက်သာစွာ တွေးတောနေစဉ် ...

"ကြီးမေရေ နီရာ အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ် မောင်လေးကို ကြီးမေကြည့် ထားပေးဦး "

အသက်၂၀အရွယ်သာ ရှိသေးသော်လည်း လန်ပျံအောင် ဝတ်စားထား သည့်နီရာကာ ပြောချင်ရာပြောလျက် စကားအပြန်ကိုတောင် ဂရုတစိုက် နားမထောင်ဘဲ ထွက်သွားတော့သည်။ အဝတ်အစားတင် မဟုတ်ပါ။ ဤ ကောင်မလေးကာ အပြောအဆိုပါ ရဲတင်း ပွင့်လင်းလှသည်မှာ သြချယူရ သည်။

"အင်း ... အမေနဲ့သမီးကတော့ လိုက်ကိုလိုက်လွန်းတယ် အမေက စိမ့် တောမြိုင်ကို ခြယ်လှယ်ဖို့ကြိုးစားတယ် သမီးက စိမ့်တောမြိုင်မှာ မင်းသမီး လိုနေတယ် တကယ့်မင်းသမီးက အခိုင်းအစေလိုပါပဲလား"

ကြီးမေ စိတ်မကောင်းစွာပင် ညည်းညူနေမိ၏။ စိမ့်တောမြိုင်ဂေဟာတွင် ပင် နေခွင့်မရတော့ဘဲ မိုးညိုနေခဲ့သည့် သစ်လုံးအိမ်တွင်နေရသည့် လှိုင်း လေးအကြောင်းကို တွေးမိတော့ ရင်နာမဆုံးအောင်ပင် ခံစားရသည်။ သို့သော် ဒီကလေးကို နှင်ချထားသူမှာ ဖခင်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်လေတော့ ကြီးမေ ဘာများတတ်နိုင်မည်နည်း။

မြိုင်ဆုံးသွားပြီးနောက်ပိုင်း မောင်ဇေဗ္ဗူကျော်ကာ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ အရက်တွေချည်း ဖိသောက်နေခဲ့သလို လှိုင်းလေး ကိုမြင်တိုင်းလည်း အော်ဟစ်နှင်ထုတ်တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ စိတ် ဖောက်ပြန်နေသည့်အချိန်နှင့် ကြုံကြုံကပ်ရင် ရိုက်နှက်ပစ်သည်မှာ လှိုင်း လေး မေ့မြောသွားသည်အထိပင်။ ကြီးမေသာ မဆွဲခဲ့လျှင် တကယ်မလွယ် ပေ။

တစ်နှစ်ကျော်လာသည့်အခါတွင်တော့ စိမ့်တောမြိုင်၏ကံကြမ္မာကာ အချိုးအကွေ့တစ်ခု ပြောင်းသွားခဲ့သည်။ မကောင်းသောအချိုးအကွေ့ဟု ဆို ရမည် ထင်သည်။ အရက်မူး၍ ကားမောင်းလာသော မောင်ဇေဗ္ဗူ ကျော်၏ကားနှင့် ဒေါ်မာယာကြွယ်တို့ ဇနီးမောင်နှံမောင်းသောကား တိုက်မိ ကာ ဒေါ်မာယာကြွယ်၏ခင်ပွန်း သေဆုံးသွားသည်။ ဒေါ်မာယာ ကြွယ်၏ခင်ပွန်းကိုယ်တိုင်က အရက်မူးနေခဲ့ပြီး လမ်းကြောင်းအရလည်း သူတို့ဘက်ကပဲမှားသဖြင့် မောင်ဇေဗ္ဗူကျော် ထောင်မကျခဲ့ပါ။ သို့သော် ထောင်ကျသည်ထက်ပိုဆိုးသော အဖြစ်မျိုးကြုံခဲ့ရသည်ကို မည်သူများ ကြုံ သိနိုင်ခဲ့မည်နည်း။

ဒေါ်မာယာကြွယ်တွင် လှိုင်းထက်၂နှစ်ကြီးသော နိရာပန်းဆိုသောသမီးရှိ သည်။ ထို့ပြင် ထိုစဉ်က နှစ်နှစ်အရွယ်သာရှိသေးသည့် သားတစ်ယောက် ပါရှိနေခဲ့ရာ ခင်ပွန်းဆုံးပြီးနောက် သနားစဖွယ် ဒုက္ခရောက်ကျန်ခဲ့သည် ဒေါ်မာယာကြွယ်တို့သားအမိကို တာဝန်ယူရန် အကြောင်းဖန်လာ တော့သည်။ အထူးသဖြင့် အရက်ချည်းသောက်ကာ ဘဝပျက်နေသည့် မောင်ဇေဗ္ဗူကျော်ကို စိတ်သစ်လူသစ်နှင့် ဘဝကိုစစချင်သည်။ သေသော သူကာ ပြန်မရှင်လာနိုင်သဖြင့် ပြန်နာလန်ထူစေသော စေတနာများဖြင့် စိမ့် တောမြိုင်က လူများကာ မောင်ဇေဗ္ဗူကျော်ကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့ တိုက်တွန်း

ခဲ့သည်။ အိမ်ထောင်သစ်တည်ရင် စိတ်အပြောင်းအလဲများ ရှိနိုင်သည်ဟု ကြီးမေကိုယ်တိုင်တွေးခဲ့မိ၏။ ထို့ကြောင့် အားလုံး၏တိုက်တွန်းမှုနှင့်အတူ ကိုယ်တိုင်က တာဝန်ယူဖို့လိုအပ်သည်ဟု ခံစားရသော မောင်ဇေဗ္ဗူကျော်က ဒေါ်မာယာကြွယ်ကို လိုလိုလားလားပင် လက်ထက်ခဲ့သည်။

သို့သော် ကြီးမေတို့မျှော်လင့်ထားသကဲ့သို့ ဖြစ်မလာပါ။ စိမ့်တောမြိုင်ကို ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ချိန်လုံး ရိုးအချင်ဟန်ဆောင်ခဲ့သော ဒေါ်မာယာကြွယ်၏ရုပ်သွင်ကာ ဘွင်းဘွင်းကြီး ပေါ်လာတော့သည်။ ဒေါ်မာယာကြွယ်သည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အင်မတန်လည်သော မိန်းမမှန်းသိရချိန်တွင် အားလုံး နောက်ကျသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အရက်ကလွဲပြီး ဘာမှစိတ်မဝင်စားသော မောင်ဇေဗ္ဗူကျော်ကို အခွင့်ကောင်းယူလျက် စိမ့်တောမြိုင်၏စီးပွားရေးကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် ခြယ်လှယ်ချုပ်ကိုင်လာသည်။ အချိန်ပြည့်မှူးနေတတ်သည့်မောင်ဇေဗ္ဗူကို အယုံသွင်းလျက် စိမ့်တောမြိုင်ကို စိတ်ကြိုက်စီမံနေတော့၏။

သင်းတို့တွေ အိမ်ပေါ်ရောက်လာပြီး မကြာခင်မှာပင် စိမ့်တောမြိုင်၏ တကယ့်ပိုင်ရှင်အစစ်ကာ အိမ်ပေါ်မှဆင်းပြီး ခြံထဲကသစ်လုံးအိမ်တွင် သွားနေရရှာသည်။ ဒါဟာ သမီးကို စိတ်နာနေမှန်းသိတော့ ဒေါ်မာယာကြွယ်တစ်ယောက် မောင်ဇေဗ္ဗူကျော်ကို အတို့အထောင် လုပ်ခဲ့သည်ဆိုတာ ကြီးမေသေချာသိပါသည်။

ဤလေးနှစ်အတွင်းမှာပင် စိမ့်တောမြိုင်ကာ သင်းတို့လက်ထဲ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားသည်။ ဤသားအမိပဲ စရိုက်ပြင်းလှသည် မဟုတ်ပါ။ ယခု ဖဲနှစ်အရွယ်သားကအစ ဆိုးသွမ်းလှသည်။ ကလေးချစ်သည့်ကြီးမေပင် မချစ်ချင်ပါ။ ဒေါ်မာယာကြွယ်ကာ လည်လွန်းလှသည်။ သူမ၏သားငယ်ကို မောင်ဇေဗ္ဗူကျော်အား အဖေခေါ်ထားခိုင်းပြီး ကလေးနှင့်သိမ်းသွင်း

ထားသည်။

စိမ့်တောမြိုင်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသမျှကို ဘာမှမသိသော မောင်ဇေဗျူကျော် ကာ မူးလို့ကောင်းနေဆဲ။ ဒေါ်မာယာကြွယ် အတို့အထောင် အယုံသွင်းသမျှ တို့ကိုသာ ယုံကြည်လျက် သမီးဖြစ်သူကို စိတ်နာ မုန်းတီးလို့ကောင်းနေဆဲ ...

လှိုင်းလေး ခြံထဲကသစ်လုံးအိမ်တွင်နေပြီး ခြံအလုပ်တွေ လုပ်နေရချိန် တွင် ဒေါ်မာယာကြွယ်တို့သားအမိကတော့ စိမ့်တောမြိုင်၏စည်းစိမ်ဥစ္စာ များဖြင့် ပျော်ပါး ယစ်မူးနေတော့သည်။ ဘယ်လောက်တောင်ခံပြင်းဖို့ ကောင်းလိုက်လေသလဲ ...

"သမီးလေး အခုချိန်ငိုများငိုနေမလား ... ဟင်း "

စိတ်မသက်သာစွာ တွေးမိတော့ အလုပ်လုပ်ရန်ပြင်နေသည့်ကြီးမေ အလုပ်တွေ ပြန်ချထားလိုက်ပြီး လှိုင်းလေးနေသည့်သစ်လုံးအိမ်ရှိရာသို့ ထွက်လာလိုက်တော့၏။

"မိုးညို မိုးညိုနဲ့ အဲဒီတိရစ္ဆာန်ကောင်က နင့်အမေထက် ပိုအရေးကြီးခဲ့ သလား နင့်အမေအသက်ထက် နင်ကပိုဂရုစိုက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား သွား ဒီ အိမ်မှာမနေနဲ့ ကိုယ့်အမေကို ပြန်သတ်တဲ့နင်နဲ့မတန်ဘူး မိုးညိုနေခဲ့တဲ့ နေရာမှာသွားနေ ..."

ဟု ရင့်ရင့်သီးသီးဆိုလျက် သူမကိုမိုး ညိုနေခဲ့သည့်သစ်လုံးအိမ်တွင် ဖေဖေနှင့်ချခဲ့သည်မှာ အခုဆိုရင် သုံးနှစ်လောက်ရှိနေရော့ပေါ့။ သစ်လုံး အိမ်တွင် နေခဲ့ရသည်အတွက် လှိုင်းဝမ်းမနည်းပါ။ ဒီသစ်လုံးအိမ်ကို မိုးညို အတွက် ဆောက်ပေးစဉ်က မေမေနှင့်လှိုင်းပါ တစ်ခါတလေ အတူနေလို့

ရအောင် အိမ်တစ်လုံးကဲ့သို့ စနစ်တကျဆောက်ပေးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဟောင်းနွမ်း ပျက်စီးနေတာမျိုးမရှိဘဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိသည်။ ထို့ပြင် ဘကြီးသက်က သူမကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေလို့ရအောင် ပြန်ပြုပြင်ပေး ထားသဖြင့် နေချင့်စဖွယ်ရှိပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဤသစ်လုံးအိမ်တွင် မိုး ညိုနှင့်အတူ မေမေ့အငွေ့အသက်တွေပါ ရှိနေခဲ့သည်မဟုတ်လား။ လှိုင်းနေ ပျော်ပါသည်။

သို့သော် ဖေဖေစကားတွေအတွက်တော့ လှိုင်းနာကျင်မိပါသည်။ မီးရောင် ထိန်ထိန်လင်းနေသည့် စိမ့်တောမြိုင်ဂေဟာကို ငေးကြည့်မိတိုင်း ထိုအထဲ တွင် ဖေဖေနှင့် နောက်မိန်းမ မိသားစုတွေနေပါလား ဆိုသည့်အသိက လှိုင်း ကိုဝမ်းနည်းစေခဲ့ပါသည်။

ပန်းပင်တွေနှင့်ပုံပြင်စာအုပ်တွေသာ ပြည့်နေသည့် လှိုင်းရဲ့သစ်လုံးအိမ် အခန်းထဲမှာပဲ လှိုင်းနေပျော်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပါသည်။ ထို့အတွက် ဖေဖေ ကိုလည်း လှိုင်းအပြစ်မတင်ရက်ခဲ့ပါ။ သူမရဲ့မိုက်မဲမှုတွေကြောင့် ဖေဖေ ဘယ်လောက်တောင် ရင်ကွဲခဲ့ရသလဲ ...။

လှိုင်း မှတ်မိပါသေးသည်။ မေမေ့ကိုကမ်းဘေးတွင် တွေ့လိုက်ရစဉ်က ဖေ ဖေခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး တောင့်တင်းသွားခဲ့ပြီး မေမေ့အလောင်းကို တွေ့တွေလေးစိုက်ကြည့်နေခဲ့၏။ ထို့နောက် သက်မဲ့နေပြီဖြစ်သော မေမေ့ ရုပ်အလောင်းကို တင်းတင်းဖက်ထားပြီး မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက် စီး ကျလာခဲ့သည်။ စကားတစ်ခွန်းမျှမဆိုသလို နေရာလည်းမရွေ့။ အသိစိတ် ကင်းမဲ့နေသကဲ့သို့ မေမေ့ကို မလွတ်တမ်း ဖက်ထားပြီး တွေ့တွေကြီး မျက်ရည်ကျနေခဲ့သည်။ အလောင်းလာသယ်သည့် လူများကာ ဖေဖေလက် ထဲမှ မေမေ့ရုပ်အလောင်းကို မနည်းပင် လုယူခဲ့ရသည်။

အားလုံးဝိုင်းချုပ်ပြီး ဆွဲခေါ်လာခဲ့၍ အိမ်ရောက်လာသည့်တိုင်ဖေဖေက

စကားတစ်ခွန်းမျှမဆို။ ငူငူငိုငိုငိုကြီးထိုင်လျက် မျက်ရည်တွေ အဆက်မပြတ် စီးကျနေသည်။ ထို့နောက် တစ်ပတ်တိတိတိုင် ဘယ်သူနဲ့မှ စကားမပြောသလို ထမင်းစားရေသောက်လည်း မလုပ်ခဲ့ပါ။ ခပ်တွေတွေ နှင့်မျက်ရည်တွေသာ စီးကျနေသည့်ဖေဖေပုံစံက အချိန်မရွေး ပေါက်ကွဲ ထွက်သွားတော့မည့်ဗုံးအလား

မေမေ့ကိုသာ ဘဝတစ်ခုလိုစုံမက်လျက် အရာအားလုံး စွန့်လွှတ်ခဲ့သည့် အထိ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သောဖေဖေ မေမေမရှိတော့ဘူးဆိုသည့်အသိကို တော်တော်နှင့်လက်မခံနိုင်ခဲ့ပါ။ ဖြေမဆည်နိုင်သည့်စိတ်နှင့် ရူးမလိုဖြစ်ခဲ့ သည်။ နောက်တော့ အရက်တွေကိုသာ နေ့နေ့ညညသောက်ရင်း အနာတွေ ကို ဆေးကြောခဲ့သည်။ သို့တိုင် ဖေဖေအနာတွေက ယခုတိုင် မကျက် သေးပါ။

ဖေဖေနာကျင်မှုတွေကို မြင်တွေ့နေတော့ သူမကို မထင်လျှင်မထင် သကဲ့သို့အော် ဟစ်မောင်းထုတ်သလို ရိုက်နှက်တတ်သည့်ဖေဖေ့ကို လှိုင်းမ မုန်းရက်ခဲ့ပါ။ ဟုတ်ပါတယ်လေ ...ဖေဖေစွပ်စွဲခဲ့သကဲ့သို့ သူမ၏မိုက်မဲမှု ကြောင့်သာ မဟုတ်လျှင် မေမေအခုလို အဖြစ်ဆိုးနှင့်ကြုံရမည် မဟုတ်ပါ။ အကယ်၍ ထိုနေ့က သူမသာ မိုးညိုဆီ ဇွတ်ထွက်မသွားခဲ့ရင် ...

"ကဲ ... ကြီးမေထင်တဲ့အတိုင်း ငိုနေပြန်ပြီ"

စေ့ရုံသာ စေ့ထားသည့်တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ကြီးမေဝင်လာတော့ လှိုင်း အချိန်မီ မျက်ရည်ခိုးမသုတ်နိုင်တော့ပါ။ ကြီးမေက မျက်ရည်စီးကြောင်း တွေနှင့် လှိုင်းမျက်နှာလေးကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး

"ဒီနေ့က သမီးလေးမွေးနေ့မဟုတ်လား ဘာဖြစ်လို့ ခဏခဏ မျက်ရည်ကျနေရသလဲကွယ် သမီးမေမေသာရှိရင် ဘယ်လောက်စိတ်မ ကောင်း ဖြစ်လိုက်မှာလဲ "

"လှိုင်း ဝမ်းနည်းလို့ပါ ကြီးမေ ... "

ပြောရင်းနှင့်မျက်ရည်တွေက အင့်ခနဲပြိုဆင်းလာခဲ့ပြန်တော့ ကြီးမေရင်
ထဲ မကောင်းစွာနှင့်

"သမီးရယ် ... မငိုတော့နဲ့နော် သမီးမေမေက သမီးလေးကိုပြုံးပျော်နေ
တာပဲ အမြဲမြင်ချင်ခဲ့တဲ့သူပါ သူ့ရက်လည်နေ့ သမီးလေးမွေးနေ့မှာတောင်
မျက်ရည်ကျတာမြင်ရင် မေမေ စိတ်ထိခိုက်လိမ့်မယ် သမီးလေးရဲ့..."

ဒီလိုဆိုတော့ လှိုင်းခမျာ မျက်ရည်တွေ ကမန်းကတန်း သုတ်နေရှာသည်။
မေမေ့ကို လှိုင်းဝမ်းနည်းစေလိုပါ။ ဒီတစ်ရက်တော့ လှိုင်းမျက်ရည်မကျမှ
ဖြစ်မည်။

ကြီးမေက မျက်ရည်တွေစိုစွတ်နေလျက် အခြယ်အသကင်းမဲ့နေသည့်တိုင်
လှရက်နိုင်လွန်းသော လှိုင်းမျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်မိသည်။ ဆံနွယ်ရှည်
တွေနှင့်လှလွန်းတဲ့ ဒီကလေးလေး။ ဘာလို့များ ဘဝလေးက အခုလိုနာကျင်
စရာတွေ ကြုံတွေ့နေရပါလိမ့်။ ၁၃နှစ်နောက်ပြီးတွင်တော့ သာယာလှပခဲ့
သည့်ဘဝလေးကို ကံကြမ္မာက ရက်ရက်စက်စက် မျက်လှည့်ပြလိုက်သည်။
ဖယောင်တိုင်မီး မထွန်းရတော့ဘဲ မိခင်ကို မြေချရသည့်နေ့မှအစပြု၍
ဝမ်းနည်း နာကျင်စရာတွေကိုပဲ ဒီကလေးမလေး ထွေးပွေ့နေရရှာပါလား။
ဒီကလေးလေးကို သနားလွန်းသော်လည်း အစေခံသာသာ ကြီးမေ ဘာမှမ
ကယ်နိုင်ခဲ့လေတော့ သက်မောသာခိုးချမိရင်း ...

"သမီးလေး မိုးညိုနဲ့သွားတွေ့မယ် မဟုတ်လား "

"ဟုတ်ကဲ့ကြီးမေ ... "

"ကဲ အခုသွားတော့ သွားပြီး စောစောပြန်ခဲ့ဦးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါကြီးမေ "

"သမီးလေး မွေးနေ့မှာ ဝမ်းနည်းစရာတွေအားလုံး ပျောက်ဆုံးသွားပါစေ လို့ ကြီးမေ ဆုတောင်းပေးပါတယ်ကွယ်"

ကြီးမေ ဆုတောင်းစကားကြောင့် လှိုင်း မချိမရိပြီးမိပါရဲ့။ ဒီဆုတောင်း တွေက မပြည့်နိုင်တော့လောက်ပါဘူး ကြီးမေရယ်

ထိုစကားကိုတော့ ကြီးမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်မည်စိုး၍ လှိုင်းရင်ထဲတွင် သာ ဆိုလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် မိုးညိုရှိရာသို့ လှိုင်းထွက်လာလိုက်သည်။ သူမရောက်မည်ကို ကြိုသိနေသည့်မိုးညိုကို တောစပ်တွင် အဆင်သင့်ပင် တွေ့လိုက်ရသည်။ လှိုင်းတံတားလေးကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ကူးလာတော့ မေ မေ့ကို သတိရစိတ်တွေက နင့်နင့်သီးသီး ပေါ်လာပြန်၏။ ဒီနေရာကို ဖေဖေ မုန်းတီးသွားပြီးနောက် တံတားလေးကို မုဆိုးဦးတိုးကပဲ အဆင်ပြေသလို ဆက်ထိုးပေးပါသည်။ သေသေသပ်သပ်မရှိသော်လည်း လူတစ်ယောက် ကောင်းမွန်စွာ ကူးဖြတ်နိုင်သဖြင့် ဦးတိုးကို ကျေးဇူးတင်ရမည်။

"ဝေါင်း"

မိုးညိုကာ သူမရောက်လာသည်နှင့် ကြောင်တစ်ကောင်နှယ် ပွတ်သပ် ကျီစယ်နေတော့၏။ တစ်မနက်လုံး ငိုထားသည့်လှိုင်းနှုတ်ခမ်းတို့ကာ ပြီး ယောင်သန်းလာပြီးနောက် ...

"အင်းပါ ဟုတ်ပါပြီ၊ Happy Birthdayပါ ... ပျော်စရာ သိပ်မကောင်းပေမဲ့ နင်ရော ငါ့အတွက်ပါ happy birthdayဖြစ်ပါစေကွယ် ကိတ်မုန့်နဲ့ ဖယောင်းတိုင် မရှိပေမဲ့လည်းပေါ့ ..."

ပြောရင်းမှ လှိုင်းအသံက ဆို့နင့်တိမ်ဝင်သွားသည်။ သူမမွေးနေ့ဟာ မေ မေ့ရက်လည် ဖြစ်ခဲ့ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ကိတ်မုန့်ပေါ်တွင် ဖယောင်းတိုင်မီး တွေဟာ လင်းမလာတော့ပါ။ လက်ခုပ်သံတွေနှင့် ဆုတောင်းသံတွေကို လည်း မကြားရတော့ပါ။ မွေးနေ့ရောက်တိုင်း ပျော်စရာ ကောင်းခဲ့သည့်ပုံ

ရိပ်က ပုံပြင်တစ်ခုလို ကျန်ခဲ့လေပြီ။ မွေးနေ့ဟာ လှိုင်းအတွက်တော့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာတွေသာ ရှိနေခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။

ငြိမ့်ညောင်းစွာ စီးဆင်းနေသည့်စမ်းရေသံတို့က လှိုင်းနားထဲ၌ ခါးသက် လွန်းနေမိ၏။ မေမေ့ကို ခေါ်ဆောင်သွားသူ မဟုတ်သကဲ့သို့ ဟန်ဆောင် ကောင်းလိုက်တာ

လှိုင်း မိုးညိုကို တင်းတင်းဖက်ထားရင်းမှ နာနာကျင်ကျင် ပြုံးလိုက် မိသည်။ ထို့နောက် စိမ်းစိုသောမြက်ခင်းပြင်၌ မိုးညိုကို ခေါင်းမှီအိပ်နေရင်း ပြာလဲ့လဲ့ကောင်းကင်ကြီးကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ငေးကြည့်နေမိ၏။

"မိုးညိုရယ်... ငါ့ဘဝကလည်း ကံဆိုးလိုက်တာနော် ငါဖတ်ဖူးတဲ့ပုံပြင်ထဲ ကအတိုင်း နင်ကလေး ကျိန်စာသင့်နေတဲ့မင်းသားဖြစ်ပြီး နင့်ကိုနမ်းလိုက် တာနဲ့ မင်းသားအဖြစ်ပြောင်းသွားရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမှာလဲ ဟိဟိ "

ရယ်မောပြောဆိုလျက် ရှိသော်လည်း သူမမျက်ဝန်းတွင်တော့ မျက်ရည်စ တွေနှင့်။

"အဲဒီအခါကျရင် ငါ့ကို နင့်တိုင်းပြည်ဆီ ခေါ်သွားရမှာနော် ငါဒီမှာ မနေ ချင်တော့ဘူးဟာ"

ပြောပြီး မိုးညိုကို ခပ်ဖွဖွနမ်းလိုက်သည်။ မိုးညိုက မိုးညိုအဖြစ်ရှိဆဲ။ ရူးကြောင်ကြောင် နိုင်လွန်းသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကြောင့် ရင်နာနေသည့်ကြား မှ လှိုင်းရယ်လိုက်မိသည်။

"ငါအတော်ရူးတာပဲ ပုံပြင်ထဲက မင်းသားဆိုတာ တကယ်မှမရှိတာ လှိုင်း ရယ် ..."

တဖြူးဖြူးတိုက်နေသည့် လေပြည်တို့ကြား မျက်ရည်တွေဟာလွင့်ပျံ့လို့။
